PA VEL CORUŢ
PACEA Mii II (I STIAHNI
*
Editura Coruţ Pavel SRL Bucureşti, 1999
Atenţionare
Personajele politice din această carte nu există în realitatea românească. Ele sunt produsul unui coşmar din care ne vom trezi foarte curând.
I.S.B.N. - 973-9225-21-7

YANKEII SE AGITĂ

Plouă vârtos, plouă în duşmănie. Din patul călduţ, privesc apa şiroind pe geamurile terasei. Curge gârlă. Dacă o mai ţine tot aşa câteva zile, bucureştenii vor circula cu bărcile. Radioul îşi face datoria. Transmite ştiri. Şi mai bune, şi mai rele, după cum e cazul. La Moscova, o duzină de medici de toate spe-cialităţile se străduie să-l expedieze pe Elţân pe lumea ailaltă. Ce poate face bietul machitor, de unul singur împotriva unei duzini? O să-l convingă să dea colţu'. După aia, va începe marele circ de care se tem cei care au băgat dolaru' în Rusia. Eu n-am investit nimic, astfel că trec liniştit la următoarea ştire. Nici măcar nu e nouă. Liderii „tranzitori" fac tot ce le stă în putinţă pentru a asigura decesul grabnic al economiei româneşti. Recunosc: au succes. România a ajuns colonie a unor puteri financiare străine. Mai rău decât africanii. Trebuie să începem războiul de eliberare naţională. ^

Celularul piuie ca o pitulice în călduri. îl deschid şi-l de-părtez urgent de ureche, căci vocea Bălaiului bubuie ca o da-rabană:

- Grijania şi anafura lor de yankei!

E bine. Dacă înjură româneşte, înseamnă că-i în toane bune. îl iau delicat:

- Ce-ai păţit, lipoşca? N-ai somn? Asta e vreme de telefonat?
- Aşa gândeam şi eu, piciule. Da' m-au scos nişte văcari de-a lu' Sam din scutece. Vor tratative cu noaptea-n cap.
- Or fi auzit de samagonu' tău.
- Nţ! în materie de pileală, m-a tăiat un producător autohton. A scos pe piaţă vodca Genocid. Ai gustat-o?
- Nici n-am auzit de ea.
- Aşa-i, aşa-i că, dacă gustai, n-aveam cu cine discuta.
- Şi ce vor yankeii?
- Vor ei ceva, căci nu i-a prins dragu' de mine. Nici de Zina, că nu-i aici. S-o fi cărăbănit cu vreun ţapinar.

Chestia cu ţapinarul nu e exactă. Zina doarme lângă mine, pe jumătate dezvelită. îi arunc o privire admirativă, apoi încerc să canalizez conversaţia către subiectul interesant:

- Sunt negustori?
- Ei aşa zic da' cine i-a căutat la pungă? Vii la prăvălie?

Mai arunc o privire către Zina şi achiesez cu regret:

- Mintenaş!

Lipoveanul închide. Safdin pat şi încep să fac gimnastică, îmi dezmorţesc muşchii moleşiţi de trai prea bun. Din pat, minunea blondă mă studiază curioasă. Nu-mi ştie încă tabieturile, deoarece suntem abia la a doua noapte împreună, îi explic:

- E un obicei căpătat în armată. Cum fac ochi, mă şi mişc.

Continuă să mă privească cu ochii mari, albaştri, nevino-vaţi. Apoi, mă surprinde cu o întrebare:

- Te-ai culcat cu multe femei?

Ei, drăcie! gândesc eu. Ce-a apucat-o? Mormăi fără chef:

- Parcă spuneai că le ştii pe toate...

- Nu m-am referit la cele pe care le-ai iubit. Mă interesează cele cu care te-ai culcat din interes profesional ori aşa, de dragul unei aventuri.

-Da?

- Voiam să ştiu a câta sunt.

Nu-i răspund. Mă îmbrac tăcut şi posac. înţeleg unde bate şi asta mă indispune. O singură vorbă de drag nu i-am zis. Nu pot. în probleme de iubire nu pot minţi, deşi s-ar cuveni s-o fac. Cam toate femeile aşteaptă să le spui nimicuri drăgălaşe. Excepţiile întăresc regula. O astfel de excepţie îmi umblă prin minte: Lou, agenta bubulilor din Stâncoşi. Ce partidă de amor cu strigături mi-a oferit tipa! Şi cât de calm se pregătea să mă lichideze! Totul, fără un singur cuvinţel de dragoste sau de ură. Alea erau femei de-o noapte. Puteam să-i povestesc Zinei de ele? Nu, nu făcea parte din categoria lor. îmi exteriorizez concluzia:

- Tu nu faci parte din şirul ălora.

Se ridică şi vine să mă îmbrăţişeze. Fermecătoare şi misterioasă. O copilă-femeie capabilă să scoată din minţi cel mai al dracului bărbat. Nu sunt eu acela. Cu mine treburile astea merg după alt tipic. Am iubit, cu disperare, femei întregi. Şi le-am pierdut. Mi le-a luat moartea. Din această cauză, în mine s-a născut un soi aparte de conştiinţă. Ştiu exact cât să investesc într-o femeie pentru a nu suferi din nou. Suferinţa mi-e interzisă. Scade capacitatea de luptă. Şi eu trebuie să fiu gata de mari confruntări, căci situaţia din Europa lunecă primejdios, cu ţara mea la mijloc. Ca să folosesc o expresie de-a Bălaiului, rahaţii politici au reuşit să amorseze nişte conflicte păcătoase, pe care numai noi, superspionii, suntem capabili să le descâlcim.

îi mângâi tandru părul blond şi creţ. O trag uşor către mine, să-i simt sânii calzi lipiţi de pieptul meu.

- Ce vrei tu, iubire mică?

Nu-mi răspunde. Gura ei plină, umedă îmi caută buzele. Mă las sărutat, apoi mă dezlipesc:

- Mă duc la sediul Bălaiului. Ne caută nişte americani.
- Vin şi eu!
- E sâmbătă. Nu eşti obligată.
- Ţi-e frică să nu afle patronul?

îi răspund cu un zâmbet. înţelege şi începe să se îmbrace în mare grabă. Eu aprind o ţigară şi privesc gânditor pe geam. Plouă la fel de tare. Plouă stupid, cum zicea un poet bolnav de oftică. De parcă întregul Univers ar vrea să se scufunde într-un mediu umed.

*

* *

Se vede cât de colo că lipoveanul a pândit sosirea noastră. Ne deschide uşa ceremonios, ca la capete încoronate şi rânjeşte complice:

- Porumbeilor, să nu-mi spuneţi că veniţi de la biserică! E închisă, că-i sâmbătă.
- Nu-ţi spunem, îl asigur eu, în timp ce tenul Zinei virează uşor dar sigur către culoarea drapelului comunist.
- Ai prins ţapinaru', ghiceşte Bălaiul. Şi-ai recuperat zâna.
- îhâm.
- Atunci, să ne descânte nişte cafele! Poate-i trece roşeaţa.

Zina profită de sugestia lipoveanului şi-o şterge în chicinetă, să fiarbă cafelele. Eu aştept răbdător să fiu luat în tărbacă de amicul meu. Tace în mod suspect şi ăsta nu-i stilul lui. în fine, se îndură să deschidă gura:

- Piciule, e fată bună. Să n-o faci să sufere!
- Lipa, ăsta nu eşti tu! De când ai ajuns avocatul damicelelor singuratice?
- Mânzule, n-am păr în cap câte femei am văzut. Şi mai oafe şi mai de treabă. Asta-i de calitate da' nu-i genu' tău. Ai grijă!
- Am. Ce vor piţigoii ăia?
- îi mănâncă şalele. Asta-mi spune piticu' meu.

Prin pitic, lipoveanul înţelege inconştientul care-i serveşte intuiţii variate. De multe ori, valabile. Il aprob:

- Nici mie nu-mi miroase a parfum de violete. Ţi i-a recomandat cineva?
- Nişte nemţotei pe care i-am cobzărit la o afacere cu deşeuri metalice. Nici ăia nu arătau a negustori.
- Mda. Când vin?
- Pe la zece.
- Păi, să-i aşteptăm!

Ne întindem la cafele şi ţigări, în aşteptarea americanilor. Ca orice român de soi, forfecăm situaţia politică. Nu ne place deloc, dar cărui român i-a plăcut situaţia din ţara sa, din ultimii două mii de ani? Cel mai mult ne îngrijorează samovarul rusesc. Clocoteşte nestăpânit, gata să facă explozie pe jumătate din Europa. Liderii noii ordini mondiale au dat greş în Rusia. Pionii lor, Gorbaciov şi Elţân, au clacat prea repede pentru liniştea lumii. Iar înlocuitorul lor, Lebed, are puţine şanse de a intra în rolul dorit de iudeomasoni. Nu că n-ar vrea. Nu poate, căci problemele ruseşti au devenit atât de complicate, încât numai cu vărsare de sânge se pot lămuri. Asta,
însă, ar aduce pericolul prea aproape de graniţa noastră, în- tr-un moment în care România duce lipsă de conducători cu glagorie.

Ora zece fără câteva minute. Un Mercedes argintiu opreşte în faţa viluţei noastre. Şoferul sare să deschidă portierele. Coboară primul mahăr, un zdrahon de vreun metru şi nouăzeci, îmbrăcat într-un trenci bleumarin. Are o faţă latră, cărnoasă, cu nas turtit. O figură lombroziană. Al doilea îmi spune exact cu cine avem de-a face. E un tip subţirel, tuns la piele, cu o feţişoară de şoricuţ, înzestrată cu o mustaţă-muscă. Am mai văzut tipi din ăştia, la Departamentul de Stat al SUA. Unii chiar în CIA. Nu e o marfă de calitate. Simplă umplutură pentru transmis un mesaj.

Americanii schimbă câteva vorbe între ei şi se angajează pe aleea ce duce la uşa noastră. îl instruiesc pe lipovean:
- Bălaiule, nu te aprinde, că-ţi strici clasa! Nu-s de nivelul nostru.
- Sa fe', piciule! Da-mi spune piticu' c-o să-i cam otânjesc.
- Zi-i piticuţului să stea în banca lui! Suntem spai, nu golani!

Yankeii pătrund în birou conduşi de Zina. Au un aer încurcat, care-mi confirmă bănuiala: i-au trimis nişte stăpâni cu o treabă murdară. Nu-s prea mulţumiţi de ceea ce fac dar n-au încotro. Bălaiul şi-a lipit pe moacă un zâmbet binevoitor şi înaintează cu

palma întinsă. Le prinde mâinile şi pompează vârtos din ele, de parcă ar vrea să le încerce muşchii. Cu ocazia asta, aflu că şoricuţul se numeşte Katzman iar gorila, Aldington. Lipoveanul îi invită să ia loc, prezentându-mă ambiguu „un prieten şi tovarăş de afaceri“. Mă aşez, aprind o ţigară şi studiez exemplarele de spai americani din faţa mea. In mod vădit, unchiul Sam e în pană de profesionişti, dacă a apelat la prăpădiţii ăştia. în urmă cu câţiva ani, se putea lăuda cu câteva exemplare de rasă. Ce s-o fi întâmplat cu ele? mă întreb eu.
Sorbim din cafele şi facem discuţie de societate. Ne tatonăm reciproc. Ochii mi s-au^ fixat pe Katzman. Intuiţia îmi spune că el va livra mesajul. într-adevăr, după câteva minute, primesc confirmarea. Şoricuţul părăseşte terenul discuţiilor de protocol şi trece la chestiuni concrete:
- Domnilor, marfa solicitată de clienţii mei valorează patru milioane de dolari. Cash. Vă interesează afacerea?
- Sună frumos, apreciază Bălaiul. Marfa?
- Corday! Viu!
Vocea i s-a înăsprit când a rostit numele indianului. Nu e chiar atât de nevinovat pe cât se străduie să-l arate mutriţa. Lipoveanul îmi aruncă o scurtă privire, apoi adoptă atitudinea pruncului din icoane:
- Ce e aia Corday? N-am comercializat niciodată.
Aldington se foieşte nemulţumit pe scaun. Katzman
zâmbeşte şiret:
- Domnule Ursu, noi nu batem niciodată la porţi străine. Singurii care ştiu unde Corday sunteţi voi, octogonarii români.
Bălaiul se scarpină gânditor în scăfârlie. Pregăteşte o şotie iar eu nu fac nimic pentru a-l opri. Jigodiile din faţa mea, ca şi stăpânii lor, nu merită nici un pic de consideraţie. Dacă au scos un morman de dolari la iveală, n-au făcut-o de dragul indianului. îl vor viu pentru a-l stoarce de informaţii. Au nişte psihiatri capabili să scoată secrete până şi din morţi. Bănuiesc eu cam ce informaţii vor yankeii.
- Ei, ce ziceţi? insistă Katzman.
- Scumpicule, patru milioane de sfanţi e o sumă frumuşică, da'n-ai faţă de ea.
în loc de replică, Aldington trage valiza de lângă picior, o deschide şi o întoarce către noi, să-i admirăm conţinutul. Bancnote prăzulii, cu chipul bărbosului pe ele, ne zâmbesc

ademenitor. Nu mă îndoiesc: sunt exact patru milioane. Ogarii lui Sam plătesc fără să clipească. Numai că noi nu-l considerăm pe Corday marfă. E un suflet de om, fără preţ. Un bărbat adevărat.
Bălaiul se dezlănţuie:
- îmi placi, micuţule! Aşa se fac afacerile: cu banu' jos.
- îl daţi?
- Pentru suma asta, îţi dau mai mulţi.
- Vreau unul singur: John Corday-indianul.
- Nu fi tolomac, fratele meu! Pentru valijoara asta, îţi dau un trib întreg de indieni băştinaşi. Cu tot cu bulibaşă. Facem târgu'?
- John Corday!
- Ai o obsesie, micuţule. Eu îţi ofer floarea faunei de Ferentari şi tu o ţii ca proasta-n târg. Habar n-ai ce pierzi!
Yankeul s-a prins că e luat la mijloc. îi sare muştarul, dă să se zborşească dar, după o clipă de cugetare, se stăpâneşte. Miorlăie mieros:
- Vă rog frumos, fără glume, domnule Ursu!
Bălaiul se dă jignit:
- Adică, eu mă zbat să-ţi ofer marfă de calitate şi tu crezi că glumesc? De la cine ai învăţat să faci astfel de afaceri?
Yankeii schimbă priviri între ei. Aldington a închis valiza şi-a tras-o mai către scaunul lui. Katzman încearcă să mă implice, deşi n-a ghicit încă cine sunt:
- Domnule, noi suntem oameni serioşi.
- Şi noi, îl asigur eu. Dacă amicul meu v-a promis, fiţi siguri că veţi primi marfa. Cu tot cu căruţele aferente şatrei.
- Nu cumpărăm. îl vrem pe Corday!
- Cine-i ăsta? mă interesez eu pe un ton nevinovat.
- Un dezertor din CIA. Cu siguranţă, amicul dumneavoastră ştie unde e.
- Şi daţi atâţia bani pe-un dezertor?
Katzman încearcă să dea un răspuns dar realizează că a încurcat borcanele. încearcă s-o dreagă:
- E un dezertor mai special.
- De patru milioane? Dar ce, e făcut din cipuri?
- Nu, e o chestie cu el...
- Ce chestie?
Punct mort în discuţie. Yankeii n-au fost pregătiţi pentru această variantă. Capsomanii nu-s în stare să imagineze nimic dincolo

de ordinul primit. Cam ăştia sunt găinarii unchiului Sam: nişte spai de serie, lipsiţi de fantezie. Lucrează industrial dar, în situaţii speciale, se îneacă cu prima găluşcă apărută-n supă. Profit de pauză şi pun ordine în situaţie:

- Katzman, eu sunt Varain din Octogon. Raportează şefului tău că nu discut cu agenţii măranţi! Dacă marele boss îl vrea pe Corday, să vină să discute! îl aşteptăm. Aici. Oricând.
- Varain?

Nu-i răspund. îl las să mă studieze, să aibă ce raporta marelui şef. Bălaiul rânjeşte satisfăcut de tratamentul aplicat yankeilor. Nu i-a suportat niciodată. Nu din cauza vreunui resentiment. Pur şi simplu a încasat-o ori de câte ori a intrat în ograda unchiului Sam. Şi lipoveanul nu e un copilaş care să uite chelfănelile. Mă completează:

- N-aveţi voi gologani să cumpăraţi scalpul lui Corday.

Katzman dă să răspundă cu o replică pe măsură dar se stăpâneşte şi întreabă:

- Altceva?
- Nimic. Puteţi pleca.

îşi iau catrafusele şi se cărăbănesc. îi studiem din spatele ferestrei. Nu par amărâţi de eşec. Asta înseamnă că şi-au îndeplinit misiunea. Au realizat contactul cu octogonarii români. La o adică, yankeii ştiu unde să ne caute. Dacă ne vor găsi ori nu e o altă problemă.

- Ce-au vrut ăştia, piciule?
- Să ne vadă ochii. Să se asigure că putem fi contactaţi la această adresă. Sau atacaţi.
- Crezi că se vor deda la măgării?
- Foarte posibil. Violenţa face parte din firea americană. Ei o consideră un soi de inteligenţă.
- Păi, să ne pregătim!

în timp ce lipoveanul îşi face planul de bătaie, eu îl contactez telefonic pe Cremene. îl informez în câteva cuvinte cu intenţiile yankeilor şi-i propun să-l scoatem din anonimat pe marele şef. Nu ca să ne jucăm de-a marii spioni. Să ajungem la nişte termeni comuni, peste capetele pătrate ale liderilor politici. Aşa cum am mai ajuns şi în alte situaţii. în principiu, mă aprobă dar mă invită la o discuţie ulterioară, pe luni. Ghicesc faptul că nu e singur în birou, îl salut şi închid.

Bălaiul continuă să-şi planifice măsuri de rezistenţă la asediu. îl liniştesc:
- Dacă vor efectua un raid, ce-ar putea lua de aici?
- Rufele murdare din debara. Şi hârţoagele comerciale din care, oricum, nu înţeleg nimic nici eu.
; Atunci, şezi pe pace! în plină zi, n-or să atace.
îl părăsesc în birou şi, la ieşire, dau ochii cu Zina. Calmă, rece, eficientă. Tipul secretarei perfecte. Mă aplec din treacăt şi-o sărut uşor, pe tâmplă. îmi răspunde cu un surâs:
- Tot nu mi-ai spus a câta am fost...
Ah, femeile! gândesc eu. Cum complică ele evenimentele vieţii, în mod inutil!
- Vorbim altădată, îi răspund şi ies în ploaie.
*
* *
Cremene e singur în faţa unei imense hărţi a lumii. Din când în când, notează câte ceva într-o agendă cu scoarţe maronii, apoi punctează harta cu câte o pioneză strălucitoare. Ghicesc imediat despre ce e vorba. Agenda Bătrânului cuprinde reţelele Frăţiei Vieţii din întreaga lume. După o scurtă perioadă de incertitudine, noua căpetenie mondială, Laurenţiu Cremene îşi ia oastea în primire. Şi, după câte văd, o pregăteşte pentru un război de uzură. Nici măcar nu se întoarce când îl salut. Mă întreabă direct:
- De unde va pomi uraganul, Varaine?
- Din centrul Rusiei. Şi se va deplasa către vest. Suntem în pericol.
- Dacă mamelucii noştri de lideri politici n-au înţeles avantajele neutralităţii?! Cădem între cruzimea iudeomasoneriei occidentale şi violenţa animalică a ruşilor...
- N-au înţeles sau n-au vrut să înţeleagă, Laure?
Se întoarce să mă privească:
- N-au înţeles, Varaine. în timpul socialismului, credeam că liderii ceauşişti constituiau cea mai coborâtă faună politică. După cum vezi, m-am înşelat.
- Şi eu. Nici o mişcare a lumii noastre n-au înţeles-o, gogomanii.
- Vechea durere, Varaine. Noi reprezentăm inteligenţa informaţiei exacte dar puterea se află în mâna troglodiţilor. De
u

asta şi urlă împotriva noastră. Se tem de noi. Se tem cumplit.
- Ce-o fi în creierele lor?
- Nu te obosi să afli! Ar trebui să te cobori prea mult, Varaine. Noi trebuie să salvăm situaţia în condiţiile existente.
- Ruşii vor intensifica presiunea dinspre est, ungurii, dinspre vest. Ce vor face stăpânii „democraţiilor11 vestice, iudeomasonii?
Cremene mai aruncă o privire la hartă, apoi oftează:
- Vor presa şi ei, Varaine. Nu mai e nici un secret că Frăţia Vieţii îşi are rădăcinile în România. Suntem o ameninţare continuă pentru ei. Suntem singura forţă mondială organizată care li se opune.
- Ne cred mai mulţi şi mai tari, Laure.
- Slabi nu suntem. Nici chiar atât de puţini. într-un secol şi jumătate de confruntare, iudeomasonii au înţeles că nu-şi vor atinge scopurile, dacă nu ne distrug. Asta şi explică asaltul furibund de la acest sfârşit de secol şi mileniu.
- Au reuşit câte ceva, Laure.
- Numai cât le-a permis Bătrânul, pentru a ne acoperi interesele. Din păcate, nici Bătrânul n-a crezut că la conducerea României vor ajunge nişte lideri atât de incapabili. Am avut spaţiu de joc politic cât nici nu visasem. Politicienii nu l-au exploatat. S-au comportat ca nişte cârtiţe orbite de lumină.
- Ce să-i faci, Laure? Sunt nişte indivizi umili, depăşiţi de rangurilf în care i-a plasat întâmplarea. Şi au o doză prea mare de iresponsabilitate.
- Asta mă frământă şi pe mine, Varaine: lipsa de responsabilitate a indivizilor căţăraţi în diferite funcţii. Nu simt ceea ce simţim noi: datoria cumplită faţă de neamul românesc. Sunt superficiali şi uşuratici ca nişte copii. Numai glonţul îi poate vindeca. Iar noi nu folosim glonţul.
- Dar nici să continuăm cum am început nu mai putem, Laure! Cheltuim forţe, pierdem oameni iar victoriile noastre informative sunt irosite de trepăduşii politici.
- Am soluţia, Varaine. Trebuie să pătrundem în sfera politică. Să influenţăm direct şi decisiv linia politică a României, pe zeci de ani înainte!
- Copii şi tineri crescuţi în acest scop?

- Exact, Varaine. Caută-l pe Cemescu, faceţi un plan concret şi veniţi să-l discutăm! Ne trebuie lideri profesionişti şi buni români! Vom avea sprijinul rezidenţelor externe ale Frăţiei Vieţii.
- O acţiune convergentă împotriva iudeomasoneriei?
- Aceasta calculam eu. Am pierdut mulţi luptători în conflictele cu bubulii, bolienii şi ceilalţi adversari. Trebuie să refacem structurile pierdute şi să unim toate rezidenţele într-o singură forţă. Confruntarea finală poate fi către finele anului 1999. Structurile masonice din politică, economie şi informaţii trebuiesc eradicate.
- Sună a război mondial...
- Chiar e război mondial! Informativ şi economic. Nu-l putem lăsa să degenereze în conflict armat.
- Iudeomasonii vor folosi organismele internaţionale infiltrate şi forţele armate subordonate lor. Mai ales, ONU şi NATO.
- Şi? în cine să lovească? Noi suntem umbre. Vor trebui să ne accepte jocul. Să intre cu noi în conflict informativ.
- Vor lovi România...
- Mai mult decât au făcut-o? N-au cum. Românii sunt la limita inferioară a dezastrului. Mai rău de atât se poate numai în ţările lumii a treia. Şi noi nu suntem lumea a treia. Asta o ştiu şi liderii iudeomasoneriei.

Clic! Releul neuronal se închide. Ideea de acţiune se prezintă limpede, gata de a fi expusă.

- Liderii, Laure! Identificăm liderii masoni şi-i lichidăm cu mijloace neconvenţionale. Să pară accidente sau lovituri ale sorţii.

Comandantul Octogonului nu-mi răspunde imediat. Scoate pachetul de ţigări, mă serveşte, îşi aprinde şi el una, apoi replică:

- Sunt zeci de mii de persoane, din toate ţările lumii. Bancheri, politicieni, lideri religioşi, persoane din mass media... După dispariţia primilor două-trei sute, vor intui ce urmărim. Şi vor acţiona violent.
- Unde să ne găsească?
- Vor lovi România, cu ajutorul Ungariei, printr-un dictat similar celui din Kosovo.

- Această mârşăvie e planificată oricum. E principala piesă de şantaj politic. N-avem de ales: îi eliminăm pe cei care ne joacă liderii politici!
- Pe toţi? Nu se poate, Varaine! Aproape toată conducerea SUA e băgată în ticăloşia asta.
- Nu-mi spui o noutate, Laure. SUA e principalul instrument de impunere a politicii iudeomasonice. SUA şi NATO. Totuşi, trebuie să le retezăm macaroana. De dragul viitorului Europei.
- Va fi un conflict dur, Varaine. Ştii cum e planul: Europa, colonie izraelită, dominată de oligarhia iudeomasonică. Cine mişcă în front e declarat antisemit, fascist sau comunist. Şi este deferit organelor de justiţie create tot de iudeomasoni.
- Păcătoasă treabă, Laure! Cum s-o fi ajuns la această dictatură sionistă asupra lumii albe?
- Simplu, Varaine! Prin SUA. în timp ce noi ne riscam vieţile pentru viaţa întregii umanităţi,A iudeomasoneria îşi pregătea dominaţia, începând din SUA. în mai puţin de două sute de ani, au acaparat o mare parte a finanţelor, mass mediei şi organismelor politice internaţionale. La moment, au interes să exacerbeze spiritul religios european, în scop de a ne domina şi prin religii. Biserica iudeo-creştină e un instrument orb al iudeomasoneriei.
- în această direcţie, nu putem face mare lucru, Laure. Toţi europenii sunt în eroare. Numai coborârea astralilor printre oameni poate schimba situaţia. Mai devreme de vreo zece ani, nu putem spera la un asemenea eveniment.
- Ştiu, Varaine. Desigur, aş dori să se producă mai repede, să nu mor înainte de a vedea omenirea scăpată de ciuma iudeomasoneriei.
- Ce ironie amară, Laure! Ţara considerată campioana democraţiei şi libertăţii umane, SUA, este, în realitate, instrumentul celei mai cumplite dictaturi mondiale, dictatura iudeomasonică. O dictatură mai cumplită decât cea sovietică...
- Doar nu crezi că teroarea sovietică a fost străină de iudeomasonerie? Parcă ne-ar fi blestemat cineva să suportăm toate experienţele politico-economice şi socio-culturale imaginate de iudeomasoni. Trebuie să-i distrugem!

In glasul lui Cremene pătrunsese o undă de disperare. Nea-mul românesc sângerase cumplit pe timpul experimentului sovietic. în ultimele decenii ale socialismului, scăpasem de controlul

sovietic şi pornisem pe un drum naţional relativ progresist. Din păcate, o nouă variantă dictatorială a iudeoma-soneriei ne lovise. Poziţia de cobai umani nu mai putea dura. Românii aveau dreptul la o viaţă normală. Iar noi, octogonarii, puţini câţi rămăsesem după marile conflicte planetare, trebuia să le deschidem calea către viaţa normală. Cu preţul vieţilor noastre, dacă nu se putea altfel.

După câteva clipe de tăcere, Cremene reia:

- Varaine, ştii ce să le spui yankeilor când te vor întreba de Corday?
- Ştiu. Cum rămâne cu lichidarea liderilor iudeomasoneriei?
- Varain, în mod tradiţional, noi n-am ucis adversarii. N-am avut lichidatori în structuri.
- Dispariţia câtorva mii de căpetenii iudeomasonice ar produce o mare uşurare în viaţa internaţională.
- De acord. Insă va determina şi vendeta împotriva României.
- Cine gândeşte rău la noi, moare! Ştii la ce mă refer.
- Poate nu-i bine să apelăm la ei...
- Iudeomasonii au folosit toate cultele şi organizaţiile religioase la care au avut acces. Noi de ce să nu invocăm „zeii morţii“? în definitiv, ne apărăm neamul şi omenirea.

Cremene stă în cumpănă. Trebuie să-l conving.

- Marii astrali ucid cu gândul, Laure. Nici o lege din lumea noastră nu interzice aceasta.
- Varaine, noi nu trăim după legile oamenilor. Nici nu vom fi judecaţi de „zeii“ noştri după religiile cunoscute. Poate ar trebui să-i consultăm pe alcori. Ei sunt stăpânii nevăzuţi ai planetei.
- Alcorii nu ştiu nimic de iudeomasonerie. Nu le-am spus.
- Nici eu. Deşi s-ar fi cuvenit. Le-am fi întregit imaginea lumii pe care au venit s-o pacifice.
- Nu-i târziu s-o afle acum.
- în regulă, Varaine. Mă ocup eu. Tu ştii ce ai de făcut.
- Ştiu. Il găsesc pe Cemescu şi trecem la treabă. Dacă apar yankeii, îi sperii zdravăn.
- Din nou în dispozitiv de atac planetar, Varaine. De data aceasta, împotriva iudeomasoneriei şi a forţelor care o susţin.
- Vom învinge!
- Vom învinge! ■>*

ÎNCEPE OFENSIVA

Cemescu m-a întâmpinat în papuci şi în trening. O figură foarte paşnică, de şoarece de bibliotecă. Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi putut jura cu mâna pe inimă că-n viaţa lui n-a întâlnit spionajul decât în cărţi şi filme. Marele secret al spailor e simplu: nu trebuie să arate a spai, ci a orice altceva. Faţa nerasă de câteva zile şi privirea febrilă îmi vesteau că amicul meu era pe urmele unei enigme. Acesta-i era stilul de viaţă: cum dădea de ceva interesant, uita să mănânce şi să doarmă. Până ce nu găsea o explicaţie cât de cât logică la fenomenul care îl zădărâse, matrozul nu închidea un ochi. Nu putea. Se născuse cu steaua cunoaşterii în inimă. Creierul său gemea de secrete dintre cele mai diverse, începând cu cele privind vechile civilizaţii şi continuând cu serviciile secrete ale lumii noastre.

- Salut, Nostradamus! l-am gratulat eu.
- Salve, hombre! Şi te rog să nu mă mai compari cu ovreiaşul ăla ignorant, orgolios şi mistic! Eu sunt om de ştiinţă. Poate nu cel mai grozav dar, cu siguranţă, destul de inspirat în anumite direcţii.

Am intrat în biroul său. Fum de ţigară să-l tai cu cuţitul. Şi cărţi împrăştiate pe jos, în cele mai neaşteptate poziţii. între ele, masa de lucru şi fotoliul matrozului. Alături de fotoliu, o strachină gemând de chiştoace şi o cană plină ochi cu cafea. Mi-am făcut un loc cât să mă pot aşeza, apoi i-am recomandat:

- Dacă vrei să te sinucizi, poţi alege mijloace mai modeme. Afumatul durează prea mult.

Nu mi-a răspuns la remarcă. Mi-a adresat o întrebare pentru care mulţi l-ar fi considerat ţicnit de-a binelea:

- Varaine, ce crezi că s-a întâmplat în urmă cu circa 4500 de ani? Atunci pare să se fi rupt firul unei istorii logice.
- Asta te frământa?
- Da. E o problemă de psihologie modernă.
- Nu mai spune! Cum aşa?

Matrozul a păşit către fereastră, a deschis-o, lăsând câţiva fulgi să pătrundă în cameră. A părăsit-o întredeschisă şi, tot fără a vorbi, m-a servit c-o cafea şi-o ţigară. Comportamentul său promitea o explicaţie lungă dar asta nu mă deranja. Nu aveam unde-mi petrece seara. Şi, la drept vorbind, Cemescu era un tip simpatic, de la care puteai auzi lucruri interesante. Inclusiv în premieră mondială.

După ce s-a convins că stăteam bine şi eram gata să-l ascult, matrozul şi-a început disertaţia:
- Ai auzit de regresie hipnotică?
- Sigur. O practici?
- Limitat şi numai pe propria persoană. în scop ştiinţific, desigur. Ştii care e marea dilemă a regresiei hipnotice?
- Dacă-mi spui tu...
- îţi spun. Nici un psiholog n-a reuşit să determine regresia dincolo de perioada Egiptului antic. Nici un medium, nici măcar Cayce, n-a reuşit să pătrundă în trecut mai departe de această limită. Ce-ţi spune ţie acest fenomen?
- Sincer? Nimic.
Pe faţa matrozului s-a aşternut o expresie de dezamăgire:
- Varaine, spionaj modem fără ştiinţă multă nu se poate face! Nu înţelegi că regresia se face numai pentru perioade despre care avem informaţii din alte surse, mai ales, istorice? Că nimic nou nu s-a obţinut prin ea, deşi mulţi savanţi şi şarlatani au trâmbiţat tot soiul de poveşti?
- Şi? La ce ne foloseşte nouă treaba asta?
- E un mister al lumii noastre. Dacă regresia hipnotică ar pătrunde dincolo de perioada istorică cunoscută, am afla exact ce s-a întâmplat în zorii civilizaţiei noastre. Am verifica şi clarifica majoritatea miturilor astrale. Din păcate, nu pătrunde. Ştii ce presupune aceasta?
- Nu. Are vreo importanţă?
- Are. Două variante, la fel de probabile, îşi dispută întâietatea. Prima presupune că, în urmă cu circa 4500 de ani, „zeii“ astrali au fondat civilizaţia prezentă, ştergând memoria civilizaţiilor anterioare, din toate rasele cunoscute.
- Asta o ştim din studiul materialelor găsite în centrala selenară. Evoluţia întregii omeniri era programată, în limite destul de stricte, de marele calculator selenar. Fusese instalat de o civilizaţie reptiloidă, în prezent, stinsă.
- Şi rasele? Cum au apărut rasele, Varaine?
- Prin colonizări succesive, matrozule. Foarte probabil, albii din Ursa Mare, Cignus şi Lyra au colonizat Europa, cu cel puţin 40 de milenii în urmă. De aici, s-au extins până în Tibet şi Mesopotamia, intrând în contact cu galbenii şi negrii. Interesant e faptul că galbenii i-au considerat zei pe cei veniţi din Ursa Mare.

- Poţi proba aceste afirmaţii? Nu uita că numele constelaţiilor au fost modificate în urmă cu numai câteva secole!
- De ce să probez? îmi este suficient că ştiu. Negrii au venit din zona stelei Sirius iar pieile roşii, din Orion.
- Şi galbenii?
- Nu avem date certe. Probabil, tot din zona Ursei Mari. Asta explică şi divinizarea acestei constelaţii.
- Nu poţi proba nimic, Varaine. Din surse astrale, ştim câte ceva dar nu ne foloseşte. Cetăţeanul de rând cere probe palpabile. Asta caut eu.
- Mda. Astralii nu acceptă contactul de masă. Poate că nici nu ne spun adevărul. Deocamdată, pentru cei mulţi, zeii din stele sunt simple ficţiuni. Ne trebuie alte probe.
- Nevoie stringentă, vere, a subliniat matrozul. Cum vrei să creştem tinerele generaţii?
- Cine ţi-a spus... am început eu şi m-am oprit.

Pe faţa obosită a matrozului a mijit un zâmbet. Se amuza de stupoarea mea. De la zeflemea către ironia muşcătoare nu era decât un pas. L-a făcut:

- Unde te trezeşti, Varaine? în aprozar? La un butic? Ţi-am citit mesajul de cum ai intrat. Ştiu exact ce aştepţi de la mine.
- Gata, gata, matrozule! Ştii cum e treaba asta. în urmă cu vreo zece ani, credeam că cititul gândurilor constituie culmea posibilităţilor unui spion. N-aş fi crezut că-l voi practica şi eu. Mai ales că părintele Demian îmi spusese că nu aveam acest dar.
- Eh, părintele Demian! A făcut destule pentru noi. Atât cât s-a priceput. Trebuia să-i depăşim cunoştinţele. Altfel, evoluţia ar fi încetat. Am fi căzut în păcatul misticilor, mergând înapoi, în trecut.
- Da, nici o cunoaştere nu e totală, imuabilă şi eternă, învăţăm, inclusiv din erori. Progresăm pe măsură se spargem sistemele închise. Deci, ştii ce aşteptăm de la tine?
- Ştiu, Varaine. Poate că trebuia s-o facem mai demult.
- Poate. Am gândit de câteva ori la acest subiect. De fiecare dată, m-au oprit amintirile cumplite. N-aş fi vrut ca urmaşii noştri să fie iniţiaţi prin aceleaşi procedee dureroase.
- Ai sperat că extratereştrii vor aduce proceduri mai blânde?

- Şi asta, Cemescule. în primul rând, însă, am sperat să nu mai fie nevoie de sacrificii. Abia în urmă cu câteva săptămâni, la o confruntare, în munţi, am înţeles că adversarii aşteaptă să murim noi, pentru a pătrunde către marile taine ale Geto-Daciei. Mi-au şi spus-o. Nu cred că vom îndrăzni să iniţiem alte persoane în ceea ce numai noi ştim şi putem: lupta astrală.
- Uite că îndrăznim! a răspuns matrozul uşor înrăit. Şi-i vom scoate în viaţa publică. Astfel, ne vor depăşi.
- Da, ne vor depăşi. Acesta a fost punctul nostru slab. Ne-am pregătit numai pentm lupta din umbră. Am înregistrat victorii inutile. Politicienii slabi au irosit tot ce-am câştigat cu sângele şi viaţa noastră.

Matrozul a scotocit printre hârţoage, a extras un plic albăstriu, din hârtie grosolană şi mi l-a întins:

- Citeşte, Varaine, ce le-a fătat mintea troglodiţilor politici! Vor să ne interzică accesul la viaţa publică.
- Asta n-au gândit-o ei, deşi se tem de noi. Acesta este un ordin al căpeteniilor iudeomasonice. Ei nu fac altceva decât să-l execute.
- Şi? Stăm cu mâinile în sân?

Instinctiv, am coborât vocea. Am realizat imediat că nu aveam de cine mă feri, astfel că am revenit la tonul normal:

- Matrozule, nu ţi se pare că noi şi neamul nostru am suferit prea multe?
- Ce să mi se pară? Chiar aşa este!
- Ştii vreun mijloc rapid de curmare a suferinţelor?

A înţeles încotro conduceam discuţia. Şi a replicat şovăitor:

- Varaine, principial, nu putem folosi secretele supreme ale marilor astrali pentru a ucide...
- Nici măcar în situaţii disperate? Dacă în următoarele luni nu eliminăm principalii lideri iudeomasoni, s-ar putea să asistăm neputincioşi la un dictat de tip Kosovo.
- Legea spune să ucizi numai în luptă şi numai pentru a te apăra! a protestat matrozul.
- Suntem în luptă. în cea mai perversă formă de luptă, lupta psihologică şi paranormală. Naţiunea română este îngenuncheată treptat, prin jaf economic, manipulare, ameninţare cu forţa, hărţuire. Dacă, la aceste forme mascate de agresiune, nu răspundem cu moartea, vom regreta. Şi ne vor judeca urmaşii.

- Varaine, eu am fost întotdeauna omul legii. Nu voi invoca moartea nimănui, prin mâna marilor astrali. Ştiu s-o fac dar nu pot. Mă opreşte conştiinţa. Sunt un luptător cinstit.
- Hotărârea e luată deja, Cemescule, l-am anunţat eu rece. Nu vreau să-ţi forţez mâna. Voi acţiona eu. La nevoie, mă va ajuta Cremene.
- Să nu ucizi, Varain! mi-a amintit el cea mai straşnică poruncă a părintelui Demian.
- Am respectat porunca, matrozule. Ani mulţi, am respectat-o. N-a fost cinstită. Adversarii ne ucideau şi ne jefuiau iar noi aşteptam acţiunea Legii. Ştii ce a însemnat asta?
- Ştiu. Am pierdut mult. Oameni, teren, bogăţii. Poate că ai dreptate. Violenţa trebuie stopată cu violenţă. Eu rămân, însă, la principiile mele. Voi instrui copiii şi tinerii selecţionaţi de vo'i cu ceea ce ştiu. Violenţa, însă...
- Las-o în seama mea! Dacă va fi cazul, eu voi răspunde pentru ea.
- Nu ceri aprobarea nimănui?
- Cremene îl va consulta pe Zamolxe. Poate şi pe alcori. Ei sunt stăpânii nevăzuţi ai Pământului. E bine să ştie ce se va petrece.
- Moartea din nevăzut... a murmurat matrozul. Nu-mi place, Varaine. într-un fel, te substitui destinului.
- Ei n-au procedat la fel? Cum crezi c-au murit atâţia români cunoscători ai secretelor lui decembrie 1989? Chiar crezi că au murit de bolile declarate? Cancere, leucemii şi alte asemenea, iscate din senin? Iudeomasonii s-au crezut zei şi au semănat moarte. Vor muri de mâna adevăraţilor zei! îi vor lovi nenorociri şi boli dintre cele mai diverse!
- Aşa vrei să acţionezi?
- E treaba mea cum voi acţiona. Urmăreşte evenimentele interne şi internaţionale şi vei înţelege! Cine unelteşte împotriva noastră cu gândul sau fapta trebuie să moară! Şi vor muri! Unul nu va scăpa!
- Eşti pornit rău. «
- Sunt. Nici în cele mai cumplite coşmaruri, n-am visat România în halul în care au adus-o iudeomasonii şi slugile lor. Nu vezi că ne împing în epoca de piatră? Că ne degradează moral şi fizic naţiunea? Că o imbecilizează prin mass media şi „reforme“ în sistemele de învăţământ şi cultură? Răul trebuie

tăiat din rădăcină. Asta a spus-o însuşi părintele Demian. Mi-a poruncit clar: Găseşte rădăcina otrăvită şi taie-o! Am găsit-o, o tai!

- Să nu te îmbeţi în sânge, Varain! m-a avertizat matrozul. Odată începută, lichidarea poate depăşi limitele strictei necesităţi. Să ai puterea să te opreşti la timp!

I-am răspuns oftând:

- Sper s-o am.

Cemescu mi-a întins o nouă ţigară, apoi a continuat:

- în tine nu mai vorbeşte raţiunea. Urlă disperarea şi durerea. Te doare mocirla morală în care se scaldă o bună parte din neamul nostru. Vrei să repari în scurt timp ceea ce'

imbecilii politici au pierdut în ani şi decenii. Crezi că eu nu simt la fel?!

- Probabil, simţi la fel. Doar suntem din acelaşi neam.

- Viaţa câtorva mii de lideri iudeomasoni pentru viaţa omenirii... a rostit Cemescu gânditor. Poate că ai dreptate... Miliardele de cetăţeni ai planetei valorează mai mult.

- Fii sigur că valorează! Acţiunea noastră va detensiona întreaga viaţa publică mondială.

- Speri să înţeleagă?

- Nu sper. Voi avea grijă ca francmasonii să afle cauza morţilor. Supravieţuitorii vor veni la gânduri şi activităţi mai lume. De frică, desigur. Unde nu e conştiinţă, frica e necesară. Şi iudeomasonii n-au conştiinţă. Au nenorocit miliarde de oameni cu experienţele lor. Noi, octogonarii, am fi trăit vieţi normale, dacă n-ar fi existat ideologiile politice şi religioase inventate de criminalii ăştia. E timpul să plătească pentm toate crimele săvârşite împotriva umanităţii!

- Şi dacă reacţionează prin război clasic?

- împotriva cui?

- A ţării noastre.

- Cremene mobilizează toate rezidenţele Frăţiei Vieţii în dispozitiv de atac. Orice pregătire de război clasic va fi înăbuşită din faşă. Cele mai selecte şi mai eficiente forţe neconvenţionale vor fi alături de noi.

- Poate ar trebui să mai aşteptăm...

- Ce să aşteptăm? înmormântarea naţiunii române modeme? Reînceperea evului mediu românesc? Nu vezi că, zi de zi, acţionează pentm ştergerea memoriei naţionale şi im-

plimentarea unor obiceiuri străine de neamul nostm? Aceasta nu e metisare normală, ci deznaţionalizare!

- E, a agreat Cemescu. Toţi învingătorii procedează la fel. Şi, măcar între noi putem recunoaşte că România a fost învinsă cu ajutorul unor trădători. Din această poziţie reluăm lupta, Varaine: din poziţia de învinşi.
- De ce-mi aduci aminte?
- Un strop de realism nu strică. Nu uita că noi va trebui să instruim generaţiile viitoare! Nu le putem spune poveşti politice sau religioase. Nici nu-i puteam îndopa cu slogane. Nudul adevăr şi realismul crud sunt medicamentele cu care vom vindeca tinerii îmbătaţi de cosmopolitism, dezorientaţi de propagandă, dezamăgiţi de sărăcie şi de lipsă de speranţă.
- Cam cât ţi-ar trebui, Cemescule?
- Ce? Bani sau timp?
- Timp!
- Primii tineri români ar putea fi gata de acţiune în vreo cinci ani. De bani n-am nevoie. E investiţia mea. Mai bine zis, datoria mea faţă de naţiunea română.
- Poţi apela oricând la noi.
- Nu va fi nevoie. Sistemul meu de instmire nu e costisitor dar produce efecte sigure.
- Să producă, Cemescule! Să producă!
- Fii pe pace! încă din primul an, vă voi furniza exemplare de excepţie. Bine?!
- Bine! Cremene vrea un plan scris.
- Pe o singură pagină, Varaine. Mâine îl ai.

Atitudinea liniştită a matrozului m-a mai calmat un pic.

Mi-am adus aminte că, înainte de a fi luptători de sacrificiu, eram oameni. Parcă ruşinat, l-am întrebat:

- Cum îţi merge?

A izbucnit în râs:

- Ce-ţi veni? Parcă nu ştii cum o duc? Omul din vitrină. Schimb „amabilităţi14 cu adversarii, mă miros copoii stăpânirii din ţară dar şi de pe alte meleaguri, scriu, tipăresc... Din când în când, mai las câte un adevăr şocant să pătrundă către marele public. Doar aşa, să-i trezesc interesul, să-l facă să gândească.
- Asta-i partea dificilă a misiunii. Cum determini românii să gândească?

- Mă ajută guvernanţii. De când le-au intrat frigiderele-n doliu şi au prins pânze de păianjen pe cratiţe, tot mai mulţi români au început să gândească. Şi să protesteze în felul lor. Mai ales, prin refuzul acordării încrederii. Saltimbancii politici au cam intrat la apă. Nu se aşteptau ca, în numai nouă ani, românii să priceapă înşelătoria votului pe liste şi vorbe. Cu toate falsurile făcute, avertismentul dat de bucureşteni e toarte clar şi foarte sever: Nu mai votăm hahalere! Şi ăsta-i începutul. Numai începutul.
- Foamea radicalizează teribil.
- Da. Şandramaua politică fesenisto-cederistă scârţâie îngrozitor. Cu toate proptelele externe, se va prăbuşi. O sănătoasă politică naţională trebuie să-i ia locul. Vine timpul nostru.
- Al celor pe care-i vei creşte, Cemescule. Căci noi vom rămâne ca şi până acum, în umbră.
- Nici n-am crezut altceva. Glumele Bălaiului au şi ele rostul lor. în politică, însă, trebuie să pătrundă seriozitatea şi responsabilitatea. Două elemente de bază, pe care feseniştii şi cederiştii le-au neglijat.
- Coţcării, înşelăciuni, cacealmale. Cam la asta s-ar putea reduce politica de până acum. S-a împuţit FSN-ul? L-au reciclat în PDSR, PD şi ApR. Miroase CDR-ul a hoit? Vei vedea alte formule, tot după aceeaşi schemă: păcălirea celor care dau votul.

Cemescu mi-a luat plicul albăstrui pe care mi-l înmânase anterior şi-a extras documentul din interior. Câteva pagini scrise la calculator. Nici un fel de antet sau semnătură.

- Pe ăştia cum îi punem cu botul pe labe, vere?
- Simplu: îi lăsăm să latre iar noi ne împingem oamenii în faţă. De unde să ştie care sunt ai noştri şi care nu? Vor încerca să legifereze interdicţia participării la viaţa publică a foştilor securişti. Te afectează cu ceva?
- Mi se rupe inimioara de dragul flăcăilor cu ochi azurii dar ce să le fac? N-au fost bani. Sau n-au avut şefi buni. Haimanelele feseniste le-au aruncat în cârcă toată vina socialismului iar ei nu s-au grăbit să clarifice problema. O aşteaptă pe mama mare, să le dea colaci calzi. Ceea ce nu se va întâmpla în acest secol. Nici în următorul. Cine nu-şi apără interesele n-are la ce spera. Lasă să-i jupoaie! Poate se trezesc şi ei la realitate.

- Boon, Cemescule! Ce alte probleme ridică hârţoaga asta?
- Nimic inteligent, Varaine. E o schemă puerilă, gândită de handicapaţi mintal. Cum se-ngroaşă situaţia din cauza foametei, guiţătorii ies pe rind şi-i trag cu deconspirarea Securităţii. încearcă să abată atenţia populaţiei de la catastrofa economică. Vor să pună în aceeaşi oală perioada de ocupaţie sovietică cu „epoca de aur“. Dobitocii nu văd că, prin comparaţie cu mizeria zilelor actuale, perioada ceuşistă a fost „raiul“. Populaţia, însă, ştie. Şi dacă a tăcut până acum, a tăcut că a fost păcălită cu poveştile alea despre câini cu colaci în coadă. „Marele mut“ va începe să vorbească. De-abia aştept să văd şi să aud judecata „marelui mut“.
- Poate-n stradă, Cemescule. Căci majoritatea mijloacelor mass media sunt în mâinile lor, pentru manipulare.
- Varaine, aici, în România, îşi rupe gâtul mitul imaginii făcute prin mass media. Ai observat că românii au început să acorde atenţie personalităţii adevărate şi faptelor real săvârşite?
- E un început timid.
- Se va dezvolta, Varaine. Populaţiei i s-a făcut lehamite să vadă aceleaşi figuri jalnice, rostogolind vorbe goale, precum porcii, bostanii. Vor să vadă şi să audă şi altceva. Mai ales, soluţii realiste şi concrete la criza economică în care se zbate marea majoritate a românilor.
- în prima fază, slugile iudeomasoneriei au lucrat destul de parşiv. Şi-au făcut propagandă unul altuia, creându-şi legende de personalităţi culte, influente, charismatice... S-au înfipt unul pe altul în diferite funcţii de influenţă publică.
- Românii de valoare nu s-au amestecat în mocirla asta fesenisto-cederistă. Numai rataţii, oportuniştii, profitorii... Ne trebuie o măturâ zdravănă, să facem curăţenie în viaţa publică.
- Păi, s-o construim! Apropo de cultură, Cemescule! De ce au insistat ungurii să înfiinţeze Universitatea Petofi-Schiller? De ce nu Heine, Bartok, Goethe, ori alţi oameni de cultură germani şi maghiari?

A zâmbit, şoltic:

- Magie semnatică, Varaine. Primele silabe din Petofi-Schiller, unite, dădeau numele constelaţiei în care speră ungurii - Peştii. Masonii unguri trebuie să afle că iazul a secat şi peştii au murit.
- încă mai ai probleme cu războiul magic, matrozule.

- Din păcate, în România sunt destule dobitoace cu înfăţişare umană care se fac unelte ale manipulatorilor mistici. Le-am scris destule. Şi-o să le mai punctez câte o informaţie, din când în când.
- E o metodă. Le plasezi informaţia exactă şi-i laşi s-o rumege. Nu pot nega adevăruri evidente.
- Unii pot, Varaine. Am întâlnit destule dobitoace mistice care susţineau aberaţiile lor în contra celor mai evidente adevăruri. Mare porcărie!

Figura matrozului exprima un dezgust profund. Mistica îi producea o scârbă aproape fizică. A şi confirmat-o:

- Dacă ar fi s-o iau de la capăt, aş mătura străzi, aş desfunda WC-uri publice... Cea mai murdară activitate nu se compară nici pe departe cu întânirea animalelor mistice. Mai ales a celor de orientare iudaică. Din nefericire, tocmai acestea s-au prăsit în România. Să ne mai mirăm că ne merge ca la spânzuraţi?
- Mda! Religia iudeo-creştină plasează românii în tabăra greşită. Sunt în conflict cu Adevăratul Dumnezeu şi Legile Vieţii Universale, din cauza închinării la zei ebraici. Poate alcorii să ne scoată din această situaţie fără speranţă.
- Poate. Până atunci, însă, trebuie să punem piciorul în prag! Să-i lovim cu armele lor! în România s-au încălcat şi se încalcă drepturile omului. Nu se respectă dreptul la libertatea conştiinţei. Copiii sunt îndoctrinaţi cu mituri ebraice, folosind forţa statului şi a sistemului de învăţământ. în Parlament, se jură pe biblie, care e o colecţie de mituri violente, imorale, ridicole, lipsite de cel mai mic sâmbure de adevăr. Procesul de primitivizare religioasă a naţiunii române costă sume enorme, smulse de la gura sărmanilor. jCâteva mii de preoţi parazitează şi fac propagandă pentru zeii lui Iuda, susţinuţi financiar de naţiune. Ne aflăm în plin absurd.

Cemescu se aprinsese. Arunca din el toate relele suferite din partea religiilor. Şi încă nu ştia totul. M-am simţit obligat să-i spun adevărul:

- Marele război religios de la sfârşitul erei creştine s-a dus în România. Toate potlogăriile misticii iudaice şi hinduse au fost aplicate aici. După cum vezi, am rezistat şi am supravieţuit, probând faptul că iudeocreştinismul e o religie mincinoasă, primitivă, formalistă. Prin sa s-a încălcat demnitatea şi măreţia

fiinţei umane. Nu mai acorda nici un fel de atenţie religiilor şi misticilor! Lasă-le să crape de mâna proprie!

- Alcorii ce zic, Varaine?

- Pentru ei, religia e un simplu joc de manipulare. Sărăcirea şi înfricoşarea populaţiei s-a făcut şi din considerente religioase. Mai precis, prin aceste măsuri, s-a urmărit adunarea populaţiei disperate sub umbrelă religioasă. Oamenii sănătoşi, bogaţi, fericiţi nu au înclinaţii religioase. Acesta este marele păcat al bisericilor: au colaborat cu alienatorii omenirii pentru a câştiga clienţi religioşi. Prin aceasta, slujitorii bisericilor şi religiilor s-au ridicat împotriva Legilor Vieţii şi a Dumnezeului etern, necreat, infinit, atotputernic... Vom asista la distrugerea lor. Din religii, nu va rămâne nici măcar amintirea.

- Deci, pu ne mai interesează domeniul?

.- Nu, Cemescule. Alcorii spun că religiile sunt condamnate să moară prin ele însele. Prin corupţie şi zvârcoliri interne. Prin dezvăluirea marilor escrocherii religioase chiar de către cei care le-au făcut...

- Bine, vere. Ce facem însă^u tineretul? Nu vezi că-l îndoctrinează cu miturile lui Iuda, încă din primii ani de viaţă, când nu are conştiinţă şi nu se p<jate apăra?

- Ştiinţa, Cemescule. Religiilenu vor putea învinge niciodată ştiinţele, căci viaţa este susţinută şi direcţionată de ştiinţe, între ştiinţe şi religie va izbucni conflict sângeros, chiar în şcoli. Copiii vor învăţa să lupte pentru viaţa lor, împotriva minciunilor religioase. E bine- aşa. Se vor căli în luptă directă cu minciuna, laşitatea, ignoranţa, iraţionalitatea, prefăcătoria, violenţa, frica, imoralitatea şi celelalte vicii ee compun religiile. Căci astea sunt religiile: o sumă de vicii ascunse după câteva precepte morale împrumutate din morala general-umană. Copiii vor afla că nimic din ce înseamnă civilizaţie şi viaţă modernă n-a fost inventat de religii. Că sfinţii ştiinţei au asigurat progresul omenirii în conflict dur cu ignoranţii şi criminalii mistici. Astfel vom forma oştenii progresului şi civilizaţiei. Nu vom duce lipsă de forţe. Viaţa ui le oferă, pentru a se apăra.

Cemescu s-a ridicat din fotoliu, a răscolit printre documente şi a scos un volum de câteva mii de pagini dactilografiate. Mi l-a întins:

- Abia acum vei înţelege de ce mă interesează regresia hipnotică şi evenimentele petrecute în urmă cu 4500 de ani. Citeşte!

Am dat să protestez împotriva volumului mare de informaţii ce trebuiau asimilate. Mi-am amintit că, de regulă, matrozul nu făcea nimic inutil. Aşa cum mă învăţase părintele Demian, am închis ochii şi am pus palmele pe volumul din faţa mea. Un adevărat vârtej informaţional m-a cuprins. Dalele din manuscrisul lui Cemescu treceau cu viteză astronomică în inconştientul meu. în fine, am simţit liniştea, semn că procesele intime de însuşire a conţinutului documentului încetaseră. Am deschis ochii lent:

- Poţi explica, matrozule.
- Nu-s multe de spus, Varaine. Cei pe care îi vom selecţiona, trebuie să facă‘o călătorie în timpul trecut. Exact cum am făcut noi. Să înţeleagă, prin efort propriu, evoluţia vieţii în general şi a vieţii omeneşti, în particular. Vezi unde era buba pe care am spart-o?
- Limitele convenţionale dintre perioadele istorice sau religioase?
- Exact! Cu ele manipulau iudeomasonii moderni. Nu că ar fi crezut în ele. Psihologii le furnizaseră informaţii care n-au ajuns la cunoştinţa oamenilor de ştiinţă. Ştii care?
- Arhetipurile transmise prin zestre genetică?
- Ele. Manipulatorii nu trebuiau decât să întărească imaginile primitive aflate în creierul fiecărui om pentm a-şi crea lumea lor, cu un început şi sfârşit dintre cele inventate de religii. în momentul în care un creştin „sparge“ limita anului zero, devine un om liber. Pe această cale, el află că, înainte de presupusa revelaţie creştină, oamenii trăiau după aceleaşi legi de viaţă şi căutau adevăruri folositoare vieţii, prin intermediul ştiinţelor. în momentul în care un astfel de eliberat înţelege că Arhimede sau Pitagora au făcut pentru omenire mai mult decât toţi zeii şi sfinţii religiei, viaţa îşi intră în rosturile ei normale. Crapă limitele alfa-zero şi omega-2000.
- Din nefericire, o astfel de acţiune de autoeliberare e dificil de realizat de unul singur, în lumea albă. Ştii de ce, vere?
- Ce vrei să zici, Cemescule?
- Că minciuna iudaică e cumplită şi susţinută de prea multe interese. Privesc, uneori, la televizor şi mă minunez cum se

prostituează religios oameni de cultură români care, în mod vădit, nu cred în ceea ce susţin. De ce o fac, Varaine?

- Din laşitate şi comoditate, matrozule. Nu au curajul să spună ce cred. Se complac în mocirla călduţă a minciunii religioase, pentru a nu supăra pe cei care o exploatează. Se tem mai ales de iudei şi masoni deşi, dacă e vorba de frică, ar trebui să se teamă de blasfemia pe care o săvârşesc.

- Ştii ce mă scârbeşte mai mult, Varaine? Politrucii reciclaţi în propagandişti religioşi. Ce crezi că mi-a zis unul pe care l-am tras de mânecă? Aşa e moda, aşa cântăm. înainte, am fost toţi cu marxismul, acum, suntem toţi cu religia. Când s-o schimba moda, ne schimbă şi noi. Scârboasă atmosferă mai au tinerii din ziua de azi. Cum să nu-i apuce amokul? Cum şă crească drepţi?

- Ţi-am spus, matrozule, să-i laşi pe misitici să urle la Lună!

- Ii las, vere, cum să nu. Dar, din când în când, le mai trag câte un zvast. Nu de altceva dar să nu creadă că sunt singuri pe lumea asta. în plus, amărâţii ăştia de români trebuie să mai vadă şi modele cinstite de viaţă.

- Da, trebuie creată o opoziţie serioasă împotriva intoxicării mistice şi degradării fiinţei umane. Asta însă nu cade în sarcina noastră.

- Bine, ştiu ce avem de făcut. Mâine ai planul, Varaine. Mă apuc de treabă chiar din această seară. Am pe undeva o evidenţă a unor tineri apţi pentru misiunea planificată. O caut şi încep să-i mobilizez.

Către ora unu noaptea, l-am părăsit pe matroz. Am plecat pe jos, prin ninsoare. Mult mai liniştit în ceea ce priveşte viitorul românesc. Minuni nu puteam face. Dar, prin efort îndelungat, puteam elimina circul foamei, mizeriei şi ignoranţei adus în ţara noastră de invadatorii politico-economici şi religioşi.

SFĂRSITUL ZEILOR MANI

f

Yankeii ne-au contactat într-o marţi după-amiază. Tocmai mă întinsesem să-mi adun gândurile, când a sunat telefonul. Cum pe mine mă sună puţină lume, am ştiut că era ceva important. Am deschis aparatul şi-am anunţat:

- Varain.

- Şi ce te lauzi? Crezi că n-am mai auzit de unii ca tine? Bălaiul era pus pe şotii. Eu, însă, îmi propusesem să cuget

pe îndelete la nişte probleme pe care mi le ridicase matrozul. L-am îndemnat:

- Deşartă rapid sacul, că mă pierzi de muşteriu!
- Ai salutări de la saxofonist. Nu simţi cum te cuprinde mândria?
- Nu. Tipu' e deranjat serios la mansardă, chiar dacă conduce unul din cele mai puternice state din lume.
- Şi crezi că-i singurul lider cu bubiţă la scăfiţă? Pe el l-am ginit, că l-a scos jidoavca aia de Monica cu şliţu' deschis, în mijlocul pieţii. Mai sunt şi alţii, piciule. Lumea e condusă de escroci şi ţicniţi. îţi spun o noutate?
- Nu. Care-i treaba cu americanii?
- Au sunat. Se dau băieţi finuţi da' nu trebuie să-i credem.
- Nici nu intenţionam. Ce-au ciripit?
- Le e dor de ochii tăi. Numa' pe tine vor să te vadă.
- Nu mai spune! A venit bossu' sau tot cioflingarii ăia?
- Ei spun că a venit marele guzgan al CIA. De aia nici nu vor să-l zărim.
- Adică?
- Te invită-n prăvălia lor, să discutaţi la fereală.
- Aşa? Şi tu ce zici?
- Piciule, să nu mă taxezi de xenofob!

-Zii!

l-a zis preţ de câteva minute. Toate rubedeniile americanilor au trecut prin guriţa lui. Fiecare, cu arborele genealogic înfipt bine în „rădăcina11 maternă. A încheiat repertoriul cu urări tradiţionale româneşti, de tipul Mânca-i-ar boala! şi l.ovi-i-ar samca! Nu-i avea deloc la suflet. E drept că şi americanii făceau ce făceau şi-l călcau pe bombeu. N-am avut un singur raid în SUA din care Bălaiul să fi ieşit cu oasele întregi.

- Suficient! l-am oprit eu. Acum spune care e părerea ta!
- Păi, până acum ce-am spus? Te duci, le reproduci discursul meu şi-i inviţi să pună cruce la problema Corday! Nu-l dăm!
- Mă aruncă în brânci afară. Nici mesajul lui Cremene nu sună mai blânduţ.
- Să înveţe să respecte partenerii, mama lor de văcari! Prea s au umflat în pene ca nişte curcani. Nu mai poţi bea un şpriţ de la Londra până la Tokyo de răul lor. Se cuvine să-i tragă cineva de atenţie. Am încredere în tine.

- Mersi! N-o să te fac de ruşine.
- Fă-te rău, piciule! Atinge-i la lingurică! Lasă-i fără aer!
- Fi-i sigur că n-o să le îngân cântece de leagăn!
- M-aş face o muscă să văd şi eu. Da' cine a mai văzut muscă blondă?
- Şi înjurând în loc să bâzâie? Nu ţine, lipa!
- Ihâ! Da' las' că-mi spui tu. Notezi telefonul yankeilor?

Am notat telefonul. Lipoveanul mi-a urat succes în cotonogirea ogarilor unchiului Sam şi-a închis. După câteva momente de cugetare, am format numărul. Mi-a răspuns o voce dulce, de damă abordabilă şi plină de promisiuni tainice. M-am prezentat politicos şi-am constatat, cu mare regret, că promisiunile s-au evaporat instantaneu iar abordarea devenise o problemă indiscutabilă. Glăsciorul tipei devenise rece, rece, de parcă ar fi înghiţit un frigider. Am ghicit că, în mediul lor, Varain era prezentat drept consumator de came de yankeu. Crudă, în sânge. Am încercat s-o conving de contrariul:

- Scumpă domnişoară, povestea cu Dracula e o simplă poveste. Nimeni din neamul nostru n-a practicat canibalismul.
- Ce vreţi să insinuaţi?
- Că nu vă prinde răceala. Vă alterează tenul şi glăsciorul.
- Lăsaţi vrăjeala, domnule Varain! Vă fac legătura cu domnul Culver.
- Il cunosc. N-a dat încă în primire?

Nu mi-a răspuns. A urmat un scurt bâzâit, apoi vocea cunoscută a încercat să mă salute:

- Varain, nu te-ai maturizat deloc. Voi nu îmbătrâniţi niciodată?
- Ocazional, mai dăm în primire. De glonţ sau alte mijloace violente. De îmbătrânit, însă, nu.
- Veşnic tineri? Pentru eternitate, tineri?
- Sam, bătrâne, ce-ar fi să lăsăm dulcegăriile?
- OK! Cu cărţile pe masă?
- Pe tine te-au ales să te contrezi cu mine?
- Cam aşa ceva. Te deranjează?
- îmi face plăcere. Mai bine tratez cu un ticălos cunoscut decât cu unul deghizat în înger.
- Mulţumesc de apreciere! îmi mâncasei coliva, nu?
- Nu, Culver! Am ghicit jocul murdar încă de atunci, de pe teritoriul SUA.

- Şi n-ai scos un scâncet.
- Pe teritoriul vostru? Cu o întreagă armată de paranormali în cârcă? Chiar aşa de temerar m-ai crezut?
- Eu nu mai cred, Varain. Ştiu sau nu ştiu. Ca şi tine. Când ne vedem?
- Oricând.
- Azi, mai către seară? Ştii adresa.
- La fel de bine ca oricând. Ştiu unde să te găsesc.

Am închis fără să-mi pese dacă mă considera nepoliticos, în fapt, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie ce părere aveau yankeii despre mine. Ne hărţuiam de aproape nouă ani. Mai precis, din decembrie 1989, când murise mitul americanilor eliberatori. Când yankeii, la fel ca alţi invadatori, îşi băgaseră nasurile în sângeroasa plăcintă românească, transformând în came de tun câteva mii de români. M-am spălat şi m-am îmbrăcat pe îndelete. Calm, rece, detaşat. întâlnirea cu şeful Serviciului Operaţiuni Neconvenţionale din CIA nu-mi crea nici cea mai mică umbră de emoţie. în concret, emoţia murise in mine. Complet şi definitiv.

Am intrat în bucătărie să-mi fac o cafea. Spre surprinderea mea, mirosul de cafea proaspătă, ademenitoare invadase coridorul. Pe măsuţa joasă, între cele două fotolii, se lăfăiau două căni pline, aburinde.

- Aţi venit! am exclamat eu ca un copil bucuros.

Bătrânul Arbore s-a ridicat şi m-a prins. într-o îmbrăţişare strânsă, paternală.

- Ce credeai, mai flăcăule? Că-mi las oasele prin Siberia? Nu, Varaine. Când îmi va fi timpul, mă voi întinde acolo, lângă cele două fiinţe dragi. Iar tu îmi vei planta un fir de iasomie...
- Să nu gândim încă la moarte! Yankeii l-au trimis pe Culver să trateze cu mine. Au pus la copt o plăcintă. Sper că nu otrăvitoare pentru români.
- Americanii au fost întotdeauna nişte stupizi în materie de spionaj. N-au înţeles niciodată subtilităţile spionajului rusesc. Şi-au fost atât de dobitoci încât să ne blameze pe noi, românii, singurii care le puteam deschide mintea.
- Le voi trânti nişte şuturi în partea dorsală. Poate, cine ştie? li se ridică oleacă de inteligenţă la cap.
- Poate. Ce se aude pe aici?
- Toate bune. Prin Rusia?

- Şezi şi relaxează-te! Avem ceva de discutat!

M-am întins cu plăcere în fotoliu. Am aprins o ţigară şi-am luat prima gură din amestecul făcut de Arbore. Era un as în materie de cafea.

- A murit Oleg Ragulka.

Informaţia lui Arbore m-a surprins prin bruscheţea ei.

- Se va bucura Cremene, a continuat bătrânul. Dacă mai are puterea să se bucure acum, după atâţia ani.
- Cum s-a întâmplat? am reuşit eu să ies din uluire, cu o întrebare.
- Atac de cord. Era şi bătrân. L-au înmormântat cu pompă, ca pe un mare erou. Din punctul lor de vedere, a fost erou. A adus servicii incomensurabile imperiului sovietic şi Rusiei.
- îi spunem?
- Lui Cremene? Cred că-i bine'să-i spunem, Varaine. E o socoteală încheiată. Nu-i mai putem învia tatăl, dar, cel puţin, ucigaşul nu mai e printre cei vii.
- îi spun eu. Alte noutăţi de prin Rusia?
- Se duc pe râpă. Va curge sânge. Cu siguranţă, va curge sânge. Liderii selecţionaţi de iudeomasoni şi-au creat o oarecare bază însă nu vor rezista tăvălugului. Foamea, frigul, mizeria, disperarea au cuprins majoritatea ruşilor. în plus, discrepanţa dintre bogăţiile fabuloase, adunate de mafioţi sau liderii necinstiţi şi sărăcia lucie a majorităţii instigă direct la revoltă. Neamul ăsta, de altminteri, paşnic, a ajuns la limita răbdării. în mai puţin de o sută de ani, ruşii au trecut prin atâtea experienţe violente, încât s-au deprins să gândească fatalist. Şi să acţioneze violent.
- Căderile din Rusia se vor răsfrânge asupra noastră.
- Din păcate, da, Varaine.
- Ce se va întâmpla acolo?
- E un teritoriu imens, Varaine. Greu guvemabil chiar şi în condiţiile dictaturii. Cum şi cine să-l guverneze acum sau după începerea tulburărilor? Mare lucru să nu se dezmembreze Rusia!
- Asta n-ar fi o pagubă pentru noi. Să nu se răstoarne colosul către vest!
- Nici asta nu-i exclus. Ar fi cumplit, căci conducătorii români au fost nişte papagali incapabili de jocuri politice avantajoase României. S-au lăsat manipulaţi de planurile

iudeomasoneriei, participând la împărţirea lumii după criterii necinstite. Unele, chiar contrare intereselor vitale româneşti.

- Cine credeţi că se va ridica în Rusia?
- Lebed şi Ziuganov sunt pregătiţi de iudeomasoni. Unul, pentru dreapta şi altul, pentru stânga. Stelele lor, însă, au apus. Din tulburare se va ridica unul nou. Sper să nu aibă nici un dinte împotriva noastră. Să ne lase în pace măcar câteva decenii.
- Va trebui să ne lase! Alcorii veghează din spaţiu. în situaţia jalnică în care se află ruşii, nu-şi pot permite şi un conflict cu astralii.
- Sunt destul de disperaţi pentru a risca un conflict nuclear. (’e mai au de pierdut?
- Domnule Arbore, nu se poate ca în Rusia să nu existe şi indivizi întregi la minte!
- Ştiu eu? Am controlat mai ales domeniul informativ. Să mă asigur că nu ne vor penetra din nou marile secrete naţionale. în acest domeniu, nu se zăreşte nici un pericol. Spionajul rus n-a mai produs agenţi de valoare de cel puţin două decenii. Nu mai au motivaţie.
- Nici interese mai au. în jocurile politice ale Rusiei, România nu trage prea mult. îi interesează China şi India.
- Vânzoleala asta planetară ascunde lupta pentru noi sfere de influenţă. într-un fel, e bine, Varaine. A dispărut bipolaritatea capitalism-socialism şi s-au schiţat mai multe centre de putere. Noi nu trebuia să înclinăm către nici unul din polii de putere. Trebuie să lucrăm cu fiecare în parte, funcţie de interesele noastre economice şi politice.
- Dar, papagalii noştri nu ştiu nimic în afară de NATO şi l Iniunea Europeană. De parcă aceste organisme ar fi mămici să le dea ţâţă.
- Multe oportunităţi au pierdut minţile înguste din politică. l)intr-o ţară lipsită de datorii, am ajuns în situaţia de faliment naţional. E cumplit, Varaine! în numai nouă ani, am regresat atât de mult, încât ne vor trebui decenii pentru a ne reveni.
- Sunt curios ce vor face liderii noştri când ţara va ajunge in incapacitate de plată. Pe cine vor da vina? Pe comunism? Orice om de bună credinţă a identificat sursa falimentului naţional: tembelismul politic. O boală gravă, care a afectat profund România.

- Ce să-i faci? Liderii postdecembrişti n-au avut măcar elementare noţiuni de manipulare. S-au lăsat duşi ca oile la tăiere. Şi-au adoptat atâtea măsuri aberante, încât, după ce se vor trezi, nu vor recunoaşte că ei le-au votat. în această direcţie, trebuia să facem mai multe, Varaine.
- Domnule Arbore, am trecut la fapte, Cemescu va instrui viitorii conducători cu problemele delicate ale manipulării directe şi invizibile. Vom creşte conducători culţi, capabili să analizeze corect evenimentele planetare. Şi să ia cele mai bune decizii politico-economice.
- Durează, Varaine. Serviciile de dezinformare şi manipulare ale iudeomasoneriei lucrează zi şi noapte. Nu-şi permit să scape situaţia de sub control.
- Asta e nenorocirea rasei albe-iudeomasoneria. Ştiţi ce-am hotărât?
- Să ieşiţi la luptă?
- Să apelăm la marii astrali pentru lichidarea liderilor iudeomasoni.
- Va fi o zvârcolire cumplită, Varaine. îţi dai seama că vor trebui ucişi câteva zeci de mii de iudeomasoni?
- Nu e treaba noastră. Nici răspunderea noastră. Dacă marii astrali sunt de acord, vor muri de boli, de accidente, de alte întâmplări nefericite. în aparenţă, de cauze naturale.
- Ştiu eu dacă e bine?
- Ei au procedat aproximativ la fel. Au folosit magia formală şi cele mai noi descoperiri ale ştiinţei pentru a» determina regresul unei mari părţi din omenire. Trebuie să-i oprim! Trebuie!
- Aceasta înseamnă confruntare planetară.
- Exact! Cremene a mobilizat toate rezidenţele Frăţiei Vieţii în dispozitiv de atac. Mai trebuie să obţinem aprobarea marilor astrali. în primul rând, a lui Zamolxe şi a alcorilor.

Bătrânul Arbore tăcea gânditor. Nu-mi plăcea violenţa. Nici mie nu-mi plăcea dar naţiunea română era în pericol de dispariţie. O naţiune fără bază economică e ca şi dispărută din viaţa lumii. Trebuiau eliminaţi cei care planificaseră sărăcirea naţiunii noastre. Trebuia distrus planul lor de sărăcire, din temelii. Şi, pentru a asigura un viitor sănătos tinerelor generaţii, trebuiau distruşi fizic toţi liderii iudeomasoni. Nu din răutate, ci pentru că

tentaţia puterii secrete ar putea atrage şi alte persoane în plasa lor.
- Deci, puterile nevăzute se vor confrunta pe viaţă şi pe moarte. Cam cât crezi să dureze, Varaine?
- Cu ajutorul alcorilor, câteva luni.
- Va fi un camagiu. Vor înţelege că sunt selecţionaţi numai ci pentru eliminare.
- Domnule Arbore, în fiecare zi, zeci de mii de oameni, din loate rasele şi naţiunile mor din cauza uneltirilor iudeo-masonice şi a religiilor manipulate de ei. Printre ei, destui oameni de valoare, care ar putea contribui serios la evoluţia normală a vieţii omeneşti. în faţa Legii Vieţii Universale, suntem drepţi şi buni: salvăm milioane de vieţi omeneşti, prin sacrificarea liderilor iudeomasoneriei. Ei sunt răsculaţi împotriva ordinii fireşti a vieţii. Pedepsim nişte rebeli.
- Să-i pedepsim, dacă aşa cere Legea Vieţii!
Am mai discutat multe şi mărunte. Apoi, la şapte fix, l-am sunat pe american. Mă aştepta nerăbdător. Mă îndoiam de faptul că se va bucura de cele ce urma să audă de la mine. Arbore m-a îmbrăţişat şi mi-a urat succes. Am urcat în maşină şi am demarat către sediul firmei comerciale în care mă invitaseră neconvenţionalii ciaişti. Pe drum, am oprit la o florărie. Am cumpărat un buchet de crizanteme. Cu ele în braţe, m-am prezentat la întâlnire. Am sunat. Uşa s-a deschis imediat. Secretara era ca şi vocea: dulce ca o bombonică. Micuţă, şatenă, cu o feţişoară nevinovată, luminată de doi ochi albaştri. I-am întins florile:
- Eu sunt Varain. Canibalii trebuie căutaţi în altă parte. Dacă vrei să-i găseşti neapărat, studiază operele din tinereţea lui Brucan!
Se frământa încurcată în faţa mea. Nu înţelegea ce voiam să-i spun. Thomas Garrick, zis şi Sam Culver s-a arătat în uşă. L-am îndemnat:
- Sam, zi-i să ia florile! Şi explică-i treaba cu canibalii americani, oprimatorii naţiunilor socialiste doritoare dş pace şi progres!
- Varain, niciodată nu te astâmperi.
- Vrei să-ţi stric fişa? Nu scria acolo că-mi plac americancele?
- Scria, a agreat el. Mary, ia florile!

Bombonică s-a executat rapid, fără a-şi desprinde ochii de pe mine. Probabil, se minuna că nu arătam exact ca Dracula. I-am zâmbit fin şi am înaintat către Culver. Cu mâna întinsă, desigur. A şovăit o clipă, apoi mi-a răspuns la strângerea de mână. Se temea încă de mine. Asta nu era deloc rău. Fiecare trebuie să-şi cunoască măsura. Şi să stea în banca lui. Dacă în lumea spionajului această regulă era oarecum respectată, politicienii trăiau în haos. Se cuvenea să le dăm nişte lecţii de bună purtare. Speram ca, după decesul primilor lideri masoni, să înţeleagă că lumea nu mergea după bunul lor plac. Să înveţe să respecte legile şi omenia.

Biroul în care am intrat era ostentativ de elegant. M-am rostogolit într-un fotoliu, am scos ţigările şi mi-am aruncat privirea după o scrumieră. Culver s-a grăbit să mă servească. Alături de scrumieră mi-a împins o sondă plină cu coca-cola. Profitând de momentele de respiro, l-am studiat. Tot sur şi aproape chel. Se mai uscase un pic. Slăbise de-i atârna sacoul ca pe un umeraş. I-am tras o minciună convenţională:

- Sam, arăţi neaşteptat de bine.

A rânjit binevoitor. Ştia că-l minţeam dar, probabil, se minţea şi el, să nu simtă cum se ruina încetul cu încetul.

- Eşti neobişnuit de amabil, Varain. Atitudinea ta nu se potriveşte deloc cu duritatea măsurilor planificate şi aplicate în ultimul timp.
- N-ai văzut încă nimic, Sam. Intenţionăm să coborâm dreptatea pe Pământ.
- Cavalerii divinităţii, ai?
- Dreptatea omenească, Sam. Din când în când, vom apela şi la extratereştri. De asta ai venit, nu-i aşa?
- De ce te grăbeşti, Varain? Poate că-mi face plăcere, să discut cu tine...
- Mă îndoiesc. Ai o misiune nasoală. N-aş vrea să fiu în pielea ta.
- Direct la subiect? Fără încălzire?
- Facem dragoste sau purtăm tratative? Sam, dă-i bătaie, că
i- am mult timp!

S-a întunecat un pic la figură dar a trecut cu brio testul de ncasat şuturi. A replicat:

- Ai destul timp, Varain. Lupta din umbră s-a terminat. Să vedem cărţile!
- Foloseşte la ceva? Facem bilanţuri sau discutăm durerea voastră?
- Nu ne doare nimic, Varain. Nimic! Am câştigat războiul cconomic, dominăm o mare parte din lume. Şi, acţionând după aceleaşi principii, vom domina întreaga planetă.
- Vise! Orice dus are şi întors, Sam. A cam venit vremea să plătiţi oalele sparte. Ce aveţi cu Corday?
- Nimic, Varain. A fost un pretext pentru a te întâlni. Eşti singurul extraterestru în carne şi oase pe care-l ştim.
- Eu, extraterestru? Ţi-au plecat minţile cu sorcova, Culver. I iu sunt pământean, născut din femeie şi bărbat.
- Ştii şi poţi prea multe, Varain, pentru a fi un simplu muritor. Ceva a intervenit în viaţa ta şi te-a făcut aşa cum eşti. Asta am vrea să ştim, ce este acel ceva.
- Sam, un timp ai acţionat alături de Bătrân, în Frăţia Florii de Argint. N-ai aflat cum au fost creaţi luptătorii Octogonului?
- Corect spus, am colaborat cu Frăţia voastră. Numai până la o limită, însă.
- Limita banilor. Te-au cumpărat iudeomasonii, Sam. Vei regreta.
- Ce să regret? Sărăcia voastră? V-am demonstrat că putem l'ace tot ce ne dorim?!
- Nu! Aţi făcut o demonstraţie de război psihologic asupra popoarelor din estul Europei. Pe noi, românii, ne-aţi lovit mai tare, căci vă temeţi. Toate calculatoarele voastre n-au reuşit să pătrundă marile noastre secrete. Nici nu vor reuşi vreodată.
- Are vreo importanţă? Liderii voştri politici şi religioşi
ii- au acces la acele secrete. îi manipulăm cum vrem noi. V-am băgat menajeria-n stemă, v-am implicat în războiul mistico-astral. încă un an-doi şi veţi muri de foame, delirând prostiile mistice pe care le-am revărsat în capetele voastre. Te doare, Varain dar asta e: aveţi un popor primitiv.

Insulta lui Culver m-a ars ca o lovitură de bici. M-am stăpânit însă, replicând cu o voce rece:

- Românii sunt naivi şi superstiţioşi, însă numai până la stomac, Culver. Foamea îi va face teribil de materialişti. Şi foarte inteligenţi. Vor înţelege rapid mişculaţiile voastre mistice, politice şi economice.

- Şi? Avem în mână ambele laturi ale circului vostru politic, puterea şi opoziţia. Nici un partid sau mişcare politică nu se va ridica fără aprobarea noastră. îi schimbăm pe unii cu alţii, ori de câte ori plebea dă în clocot. în următorii ani, vom simplifica viaţa politică din România. Vom reduce partidele la două, după model american. Te îndoieşti că avem argumente pentru a-i convinge pe români?

Nu i-am răspuns. Il cântăream din ochi şi mă întrebam dacă să-l trosnesc sau nu. A ghicit imediat:

- Varain, moartea mea nu schimbă cu nimic situaţia.
- Moartea liderilor iudeomasoni va schimba-o!

A căscat guriţa ca un căţeluş-căruia îi arunci o friptură:

- Deci, asta cloceaţi voi, Varain?! Ne minunam cât de cuminţi păreaţi în ultimul timp.
- Culver, ce-am făcut noi nu are importanţă. Ce aţi făcut voi e crimă împotriva umanităţii. Fascismul a fost nimic în comparaţie cu dictatura iudeomasonică. De fapt, iudeomasoneria a iniţiat fascismul şi comunismul. Acum se preface că nu-i pute gura a usturoi.
- Sunteţi prea puţini ca să vă împotriviţi, Varain. Chiar dacă sunteţi zei.
- Nu suntem zei. Suntem oameni din neamul oamenilor. Urmaşii» celor care au colonizat şi civilizat această planetă. Vom civiliza-o din nou.
- Sunteţi prea puţini. Ştim ce puteţi dar sunteţi prea puţini. Noi avem armate, servicii secrete, mişcări religioase, bănci, întreprinderi economice. Majoritatea liderilor lumii sunt oamenii noştri. Au avansat în funcţii după sistemul imaginat şi perfecţionat de noi. Realizezi că nu puteţi distruge un sistem construit cu migală, în sute de ani?
- Putem şi o vom face, Culver! Vom elibera omul şi omenirea din sistemul mecanic imaginat de iudeomasoni. Nu vom lăsa în viaţă un singur lider al iudeomasonerii şi al u ligiilor prin care acţionează. Alcorii sunt aici. Ne vor sprijini din nevăzut. Să vedem cum veţi lupta împotriva lor!

A tăcut câteva clipe. Rumega cele auzite. Se întreba dacă mergeam la cacealma ori aveau de înfruntat o mare armată extraterestră. în fine, s-a decis să pipăie terenul:

- Varain, voi ne ameninţaţi de multă vreme cu extratereştrii. N-am văzut nici unul.

- Atunci, ce-aţi căutat în Retezat? Cum au murit Tape l< a mani şi Val Foriman?
- Nu i-am trimis eu.
- Stăpânii tăi, iudeomasonii, i-au trimis. Vor să ştie ce e acolo, în Retezat. Au prospectat locurile noastre de taină. Ba încă ai voştri au făcut şi un concurs de miorlăieli religioase, iudaice, în zona vechiului templu geto-dac din munţii Moldovei. Asta e crima voastră, Culver: aţi trădat rasa albă, mdaizându-vă. Sunteţi mercenarii iudeomasoneriei. Vă vom trata ca atare.
- Ce veţi face?
- în primul rând, vom distruge urzelile voastre. Am şi început. Bucureştiul iudaic şi masonic nu mai există, Sam!
I ,-am trecut prin focul nostru. România iudaică, masonică şi religioasă a dispărut pentru totdeauna. Veţi întâlni împotrivirea unei naţiuni moderne, eliberate de misticism. Noul Ierusalim s-a prăbuşit! N-avem nevoie de potlogăriile voastre! Vom ridica naţiunea română unde nici nu visaţi!
- Deocamdată, e datoare vândută, a rânjit rău americanul.
- Nu e datoare nimănui, nici măcar cu un capăt de aţă. Agenţii voştri au furat din România sume mult mai mari decât datoria externă. Au încercat să ne falimenteze dar n-au reuşit. ('um se face că Polonia şi Ungaria, cu datorii mult mai mari decât România, sunt considerate mai avansate decât noi?
- Varain, noi împărţim bogăţia lumii cum vrem. Din sărac lacem bogat şi invers. Pe oamenii cinstiţi îi compromitem iar din hoţi, pederaşti şi incapabili facem lideri.
- Unde duce cinismul ăsta, Culver? La un haos total şi la regresul omenirii. De ce nu respectaţi legile moralei, dreptului, onoarei?
- Simplu, Varain: facem numai ce vrem noi. Cine e cu noi)ate face aproape tot ce doreşte, dacă nu încalcă directivele)astre.
- Da? Află, Sam că jugul masonic a crăpat şi arde. aţiunea română e prima eliberată din jugul iudeomasonic. E racă dar îşi va reveni. în câţiva ani, vom trăi foarte bine. om impune ordinea. O viaţă fără seamăn va înflori pe eastă planetă şi în această ţară.
Sam Culver s-a întunecat la faţă. Pricepuse că jocul se cam 'minase. Că începea viaţa normală. A bombănit fără chef:

- Varain, ştii îngrozitor de multe şi inedite. Octogonul e o oală de iniţiere în marile mistere?
- Nu! Octogonul a fost o păcăleală pe care v-a tras-o întrânul. Magia figurilor şi corpurilor geometrice n-are nici
efect asupra vieţii. Puteţi face ceva pe pentagon, hexagon alte asemenea bazaconii în care aţi vrut să închideţi viaţa.
- Fără de astea, Varain! Ştii bine că tetragrama sacră, TWH, imaginată încă de Moise...
- Poveşti de adormit copii, Culver! în alfabetul ebraic n-au istat niciodată literele Y, W şi O. Moise n-a existat ca rsoană fizică. A fost inventat de mistici pentru a întruchipa irea dintre Dumnezeu şi diavol. Asta voia să însemne fuga la Madian. Aţi vrut să creaţi zei cu bază semantică, jignind Unitatea eternă, infinită, imposibil de definit prin cuvinte...
- Dumnezeu nu există, Varain. Noi l-am inventat pentru a *a frica în mulţimi. Nici diavolii nu există. Toate le-am ut noi, zeii mani. Noi am rebotezat constelaţiile pentru a ine imaginea unei ordini semantico-matematice. Maşina iii e în mâna noastră, Varain!
Am început să râd. M-am ridicat, m-am servit cu cola, am ins o ţigară. Mă uitam la căzătura aia şi mă întrebam câţi liderii iudeomasoni sau religioşi erau întregi la minte, i, pentru simpla distracţie, i-am ars o pasă psihoenergetică, n ridicat de pe scaun şi l-am învârtit prin încăpere până i-a borşul. După asta, l-am lăsat să cadă lat pe podea.
- Cum stă treaba cu semani sau heimani, care s-au declarat Culver? Crezi că oamenii de cultură din domenii variate
ii au înţeles că, de vreo trei secole, falsificaţi limbile, istoria, denumirile de localităţi, stele şi constelaţii, în scop de a domina omenirea prin zeii cuvinte? Sunteţi nişte primitivi, (ulver. Veţi crăpa cum au sfârşit bubulii, bolienii şi alţi rebeli astrali sau pământeni. Noi avem misiunea de a apăra viaţa.
Mă privea duşmănos. Am continuat rechizitoriul:
- Din cauza experienţelor magico-religioase, au murit milioane de oameni nevinovaţi. Cei din spaţiu v-au avertizat,
iii repetate rânduri, prin noi, să le încetaţi. Aţi continuat, aţi .i|iins în impas şi veniţi la noi, tot cu coada sus. Ce meritaţi?
Nu mi-a răspuns. A mers la birou, a scos dintr-un sertar mşle şerveţele şi s-a şters de sânge. După aceasta, strâm- l>;indu-se, mi-a amintit:

- Varain, într-un fel, sunt oaspetele vostru.
- De astfel de oaspete, nu avem nevoie! De-a lungul isto- i ici, ne-au călcat migratorii, turcii, ruşii, ungurii, austriecii, evreii. Fiecare în parte s-a declarat oaspete dar n-a scăpat prilejul să ne înşele, să ne jefuiască. Nici voi, iudeomasonii, n aţi venit cu gânduri bune.
- Să nu credeţi că vom sta ca mieii la tăiere, Varain! Ne vom opune cu toate mijloacele noastre financiare, informative, armate, politice. Aveţi în faţă o forţă de care trebuie să ţineţi seama.
- Nu-ţi fă iluzii, Culver! Marii astrali vă vor spulbera! Vom curăţa răul din rădăcină.

A oftat:

- Varain, cu finanţele noastre puteţi face din România un rai. De ce nu sunteţi rezonabili?
- Nu putem face compromisul, Culver. Noi credem în Adevăratul Dumnezeu, în spiritele luminoşilor noştri strămoşi, în Legea Vieţii şi în ordinea extraterestră, adusă de eei care ne-au colonizat cu multe zeci de mii de ani în urmă. Nu putem încălca Legea Vieţii, pentru a transforma societatea omenească într-o junglă dominată de zeul lup, conform dictonului vostru homo homini lupus.
- Uneori, v-aţi purtat mai rău decât lupii, Varain.
- Cu cine, Culver? Arată-mi un singur om, din orice rasă ori naţiune, care să fi fost lovit de noi pe nedrept!

iteţi îngerii dreptăţii? atem oameni din neamul oamenilor. Nu ne-am lăsat zaţi de manipularea voastră. După cum vezi, n-aţi a ne distrugeţi, deşi aţi depus mari eforturi. în timp ce :am pentru întreaga omenire, voi ne loveaţi pe la spat egăteaţi dominaţia mondială. E cinstit ce-aţi făcut voi?)i nu suntem interesaţi de precepte morale, Varain. unt pentru plebe şi pentru propagandă. E drept şi moral serveşte intereselor noastre religioase, politice, nice.

mosc această concepţie, Culver. S-a făcut auzită prin unor ideologi ai iudeo-comunismului. Nu înţelegi că ormală presupune legalitate şi moralitate? îgile, morala şi religia sunt pentru cei proşti şi mulţi, i. Noi suntem elita financiară şi religioasă a lumii, ştem mecanismul de funcţionare a societăţii omeneşti fecţie. Noi creăm soarta, destinul, ursita sau karma inelor. îi facem zei sau demoni, după cum ne convine. îi ti în

înalte poziţii statale şi financiare sau îi distrugem, înţelegi că noi suntem adevăraţii stăpâni ai omenirii?! i dacă te fac să te scapi pe tine, Sam?! Aşa arată un 1 al omenirii?
i tras înapoi speriat. Ştia că puteam să-l distrug cu o ră privire. Am continuat:
itiu cum aţi încercat să modificaţi soarta oamenilor. A un experiment nereuşit. Vă minţiţi, Culver. Sunteţi ori şi vă întrebaţi cine şi cum vă organizează soarta, iul, ursita, karma sau cum li se mai spune prostiilor astea itate de misticii primitivi. Din când în când, aflaţi câte un ms dar tot nu vă dezbăraţi de obiceiurile proaste: conţi să vă credeţi zei atotputernici.
Mu înţelegi, Varain că ştim aproape tot?! Că şi tu eşti un riment de-al nostru? m pufnit din nou în râs:
Culver, încă n-aţi înţeles că Bătrânul v-a jucat cum a vrut Je-a botezat cu nume conspirative, care să vă dea iluzia că na voastră de creat soarta funcţionează. Nu înţelegi că voi
nu controlaţi nici Pământul, deşi vă declaraţi stăpânii I im versului?
Stăpânim universul semantic, Varain. Prin el, manipulăm
■ ■menirea pământeană, dacă nu putem mai mult.
(at pe ce să scap o înjurătură. Ceva picant despre mă- 1111< i sa. M-am abţinut şi i-am replicat destul de politicos:-
Vă minţiţi, Sam. Nu ştiţi de unde venim şi încotro im ij'.em. Aveţi vagi informaţii despre evoluţia omenirii şi le l< dosiţi greşit, provocând suferinţă. Nu sunteţi atât de naivi Încât să nu presupuneţi că viaţa omenească a apărut în alt mod ilci ai cel din miturile iudaice, pe care le susţineţi.
Dacă le susţinem, înseamnă că le şi credem? Sunt folo-
■ itourc. Le susţinem şi le impunem, pentru dominarea mulţi- tnilor. Cele care contravin intereselor noastre sunt puţine. Ne tlcianjează insistenţa cu care susţineţi că omenirea nu are un iuta unic sau, cel puţin, o mamă unică. Nu înţelegeţi că, de mii di- ani, oamenii au fost manipulaţi prin zei organizaţi piramidal sau conic? Că piramida iudeo-creştină de zei nu diferă de cea primitivă grecească decât prin numele diferitelor i alegorii de sfinţi?
Ştim şi ne opunem primiţi vizării omenirii. Adevăratul
I >umnezeu nu poate fi definit prin câteva cuvinte. N-aţi aflat asia de la vechii iniţiaţi?
A rânjit din nou. Satisfăcut de parcă ar fi făcut vreo ispravă:

Ştiam, Varain, însă cum să bagi în calculator inde- Inubilul? Formulele de manipulare religioasă a mulţimilor nu pot fi întocmite decât prin folosirea unor zei definiţi prin nume şi, eventual, prin legendele lor.
Şi nu vă este teamă că, dincolo de aparenta voastră pulere, există o forţă imposibil de captat de către voi?
S-a întunecat din nou la faţă. De data asta foarte urât. A miorlăit spăşit:
Există, Varain. Până ce nu ne-am lovit de voi, n-am
i re/ut că există o limită pentru puterea masoneriei.
Şi-a muşcat imediat buzele. Fără să vrea, recunoscuse că aparţinea de infama organizaţie politico-religioasă, iudeomasoneria. L-am liniştit:
- Nu te mai frământa! Ştiu exact cine eşti şi ce vrei. Ce vreţi voi, iudeomasonii, nu se poate. Nu văjmtem permite accesul către extratereştrii din spaţiul nostru. Ii veţi cunoaşte atunci când vor decide ei. Dacă veţi mai fi în viaţă.
- Au ales un anumit popor?
- Nu! Fiecare om răspunde pentru faptele sale. Fiecare, înţelegi?! Nimeni nu se poate ascunde în spatele rasei, naţiunii sau grupului religios din care face parte. Fiecare, individual.
- Aceasta înseamnă o mare cheltuială de timp şi forţe.
- Nu tăgăduiesc. E singura cale dreaptă. Nu putem lucra cu hurta, cum aţi lucrat voi. Aţi lovit mulţi oameni cumsecade şi aţi ridicat în înalte poziţii indivizi nedemni, slab pregătiţi, adevărate catastrofe pentru cei conduşi.
- E un fel de judecată planetară, Varain?
- Să zicem că da. îi veţi simţi efectele destul de curând. în câteva zile.
- Poate, totuşi...
- Avertismentele noastre n-au fost numai ale noastre, Culver. Aţi crezut că facem literatură? V-am sugerat să îndreptaţi relele făcute! De ce aţi continuat să acţionaţi împotriva bieţilor români? Ce v-au făcut românii? Majoritatea nici nu înţeleg ce se întâmplă cu ei. Sunt ei vinovaţi pentru experienţele voastre iudeomasonice, făcute prin liderii politici?
- Ce să raportez, Varain?
Am cugetat câteva clipe, apoi i-am spus clar:
- în următoarele zile, vor începe să moară liderii iudeomasoneriei mondiale, declarată de voi, universală. Odată cu ei,

vor începe să moară liderii religioşi care au determinat conflictul religios planetar şi marile suferinţe ale omenirii. Concomitent, vor muri cei care au planificat jefuirea naţiunilor şi cetăţenilor acestora. Nu crezi?

- Cred. Când vă veţi opri?
- N-aţi înţeles, Sam! Noi nu ucidem. Suntem oameni şi putem greşi. Spiritele celor drepţi şi cinstiţi vor ucide răul din omenire. Desigur, alcorii vor participa, în caz că veţi uza de forţa armată sau de pârghiile financiare.
- Nu avem de ales?
- Nu! Aţi depăşit limita răbdării şi trebuie să învăţaţi o lecţie amară. Veţi renunţa la planurile voastre de asuprire a omenirii sau veţi muri în cele mai neaşteptate momente şi feluri.
- Altfel am visat această întâlnire, Varain sau cum te cheamă.
- N-are nici o importanţă cum mă numesc. Importante sunt conţinutul meu omenesc şi faptele mele. Cum visai această întâlnire, Sam?
- Am fi putut ajunge la un compromis, Varain.
- Eu nu tratez, Culver. Eu transmit o decizie aflată în curs de perfectare.
- Mai discutăm?
- Nu! Cale de înţelegere nu există. Renunţaţi la planurile expansive şi reparaţi greşelile făcute! Dacă nu, muriţi

M-am ridicat să plec. Yankeul m-a surprins prin tonul său rugător:

- Varain, înainte de a declanşa urgia, aminteşte-ţi că am avut străbuni comuni!
- Nu e un război rasial, Culver. Mor numai vinovaţii. Fiecare, după faptă.

M-am întors şi am pornit către uşă. Din nou m-a oprit:

- Varain, în vinele tale curge şi sânge anglo-saxon. Am fost o singură rasă. Cine ne-a dezbinat?

M-am oprit nehotărât. Să-i spun adevărul sau să-l las să moară necunoscător? Mâna mea a pipăit automat după o ţigară. Am aprins-o şi m-am întors în faţa sa:

- Sam, de ce ne-aţi lovit, când ştiaţi că numai noi putem dezlega misterul confruntării inutile?
- Poate cei care ne conduc au greşit când au decis lovirea voastră...

- Cine conduce America, Sam?
- Nu ştiu, Varain. Nimeni nu ştie. Probabil, cei care deţin creanţele asupra datoriei noastre publice. E vorba de mii de miliarde de dolari.
- Sunteţi sclavi şi nu ştiţi cine e proprietarul?
- Nu! Cine ne-a dezbinat? Am fost o rasă unită. Geto-dacii, inii, anglo-saxonii, germanii, slavii... O singură rasă...
- Asta vor să ştie şefii tăi?
- Asta. Numai voi ştiţi adevărul.
- Şi la ce v-ar folosi adevărul? Să-l introduceţi în culatoarele voastre, pentru a găsi noi formule de dominare urnii?
- Ne decimăm între noi, Varain...
- Cei care vă conduc vă decimează. Sunt agenţi conştienţi 1 inconştienţi ai unui sistem creat de urmaşii unor xatereştri din Orient.
- Evreii?
- în spatele lor, veţi găsi marii manipulatori din rasele Ibenă şi neagră. Dacă tot ai făcut apel la sângele nostru nun...
- Spune-mi, Varain!
- Eşti un tip deştept şi dur, Culver. încearcă să afli ce relaţie stă între filosofia taoistă, mozaism şi evenimentele în care ai trezit!
- Yng şi Yang?
- Ai ghicit, Sam. Rădăcinile mozaismului şi creştinismului : către China şi Tibet.
- Piei, drace!
- Ţi-a căzut fisa, Culver?! Credeaţi că manipulaţi dar eraţi voi manipulaţi la rândul vostru. Altfel, n-aţi fi lovit Ro- nia.

Yankeul a tras fotoliul în spatele meu şi m-a rugat ne- eptat de frumos:

- Varain, te rog! Chiar dacă nu mai crezi în cuvântul itru...
- Am crezut, Sam. Aşa cum au crezut mulţi români.
- Varain, îţi garantez că nu veţi mai avea necazuri! Şefii i nu vor şti ce-am discutat.
- Dai o cola?

Mi-a umplut grăbit sonda. Mi-am reluat vechiul loc, ărât să-i spun atât cât era necesar să-l pun pe gânduri. Să-l să renunţe la cinismul său de mare cotropitor:

- Sam, în contact cu extratereştrii, am aflat că Universul n- are început şi sfârşit. E etern şi infinit. Normal, m-am întrebat de

ce nişte fiinţe inferioare extratereştrilor, pământenii, îl imaginau ca fiind născut din big-bang. Sonoritatea acestui cuvânt mi-a amintit de teoria dualistă, chineză, potrivit căreia viaţa se desfăşoară pe baza principiului yng (feminin) şi yang (masculin). Cel care a lansat teoria big-bangului iniţial a fost influenţat de magia tibetană, susţinând că Universului s-a născut din marele masculin-yang. Cum i-au influenţat gândurile, Sam?

- Prin hiperspaţiu?

- Ceva mai simplu, Sam. Prin câmpul mental planetar. Urmaşii extratereştrilor dropa şi han îşi lansează formulele lor în câmpul psiho-energetic al planetei, influenţând gândirea omenească la mii de kilometri.

- Nu se poate!

- Se poate! Religia care a intoxicat şi divizat rasa albă a fost influenţată din Tibet şi Africa.

-Nu!

- Ba da! E o religie paternală, masculină, de tip yang. Să-mi spui cum au putut grecii, aflaţi la mii de kilometri de Tibet, să-şi boteze opera religioasă evanghelie, să imagineze angeli (îngeri)! E o întâmplare?

- Poate fi întâmplare, Varain!

- Da? Potrivit cărei întâmplări şi-au schimbat chinezii numele capitalei, din Pekin în Beijing? Şi cum se face că, în numele conducătorului lor, Jiang Zemin, apare principiul masculin, yang, completându-l pe cel feminin din Beijing? Big-bangul e gata, Sam. Chestia asta se numeşte manipularea prin cuvinte de maximă generalitate şi produce efecte prin câmpul mental planetar.

- Chinezii au inventat-o.

- N-au inventat-o, Sam. Au moştenit-o de la nişte extratereştri eşuaţi în Tibet. O cunosc şi ruşii, deoarece au aflat-o de la chinezi.

- Deci, Varain, religia mozaică, creştină şi islamică...

- Sunt forme de expansiune ale raselor galbenă şi neagră, Sam. Expansiune psihică, invizibilă. Dacă nu vă băgaţi minţile în cap, vă înghit dragonul galben şi câinele negru.

- Totuşi, biblia ebraică vorbeşte de altceva...

- Pe naiba! E o încâlcitură de cuvinte şi cifre menită să ne sfărâme creierele creatoare. Ideea cerurilor suprapuse, de origine asiatică, e susţinută şi de evrei. Al şaptelea cer,

desemnat prin litera zain, cu valoare cifrică 7, cuprinde particule din zenit şi nadir. Câte trei litere din zenit şi nadir. Asta voia să fie cifra magică 33, indicând anii lui Isus Hristos, la vremea „urcării la Ceruri.“

- Păcătoasă treabă, Varain! Suntem dominaţi psihic.
- Asta nu v-au spus-o calculatoarele? Nu va atras atenţia misoginismul atroce din evanghelii, contrar adevărului vieţii? Din Asia şi Africa ne-a venit dezbinarea, Sam. Cei care au adus-o vă domină pe voi. Sunt iudeomasonii de rang înalt.

Yankeul tăcea descumpănit. Un întreg sistem de valori se destrăma sub chelia lui strălucitoare. în CIA învăţase multe dar aproape nimic despre războiul magic. A încercat să riposteze:

- Aceste noţiuni au ajuns transformate în Israel, apoi, în Europa.
- Deloc. Religia mozaică şi cele derivate din ea nu prezintă decât două posibilităţi: cu noi sau împotrivă, bine sau rău, dreapta sau stânga, alb sau negru. Viaţa imaginată de misticii tibetani se asemuia cu drumul printre două oglinzi paralele, care o încorsetau. Noi am distrus acest sistem, lăsând viaţa să se manifeste în întreaga ei complexitate. Viaţa nu e dominata de principiile yng şi yang, feminin şi masculin. Este mult mai complexă. Practic, n-o putem defini.
- Aşa-i! Religia nu prezintă decât două posibilităţi. Ca şi majoritatea calculatoarelor. înseamnă că cibernetica a fost influenţată...
- Exact! Dacă nu interveneau marii astrali din câmpul psiho-energetic al ţării noastre, am fi fost robotizaţi în proporţie de masă.
- Cum ai aflat, Varain?

Nu i-am răspuns. Trebuia să ştie cât de greu îmi fusese?

Departe, Doamne, departe,
Sunt departe chiar de mine,
Nici în viaţă, nici în moarte,
Nici în rău şi nici în bine...
Departe, glie, departe,
De parfumul cald de pâine,
Printr-un cer cu stele moarte,
Fără azi şi fără mâine...

Mă privea cu ochii lărgiţi de uimire. Parcă şi cu un fel de groază mistică.

- De ce a trebuit să ştii astea, Varain? Tu erai spion.
- Din cauza lui Ceauşescu. Fusese influenţat de chinezi şi iudeomasoni. Măsurile luate de el produceau prăpăd în câmpul mental românesc. Cineva trebuia să spargă vraja galbenă şi neagră. Bătrânul m-a ales pe mine şi m-a trimis în frontiera morţii. Fără mari speranţe de supravieţuire.
- Ţi-a plăcut viaţa, Varain. Te-ai agăţat de ea cu ghearele şi cu dinţii şi ai învins.
- Te înşeli, Sam. Eu am ales moartea. Era mai uşoară decât viaţa între cele două tărâmuri. Ani mulţi, am trăit cu moartea în suflet, în frontiera dintre viaţă şi moarte. Marii străbuni m-au trimis însă înapoi, în viaţa pământeană.
- înseamnă că dincolo nu e moarte?!
- E un altfel de viaţă, Sam. Altceva mai doreşti?
- De ce vă opuneţi voi, octogonarii români, integrării în NATO?
- Aşa mi-au poruncit marii noştri astrali: să refuz cultul morţii.
- NATO, cultul morţii?
- Şi-al violenţei brutale, Sam. E cultul taurului războinic. Cultul stelei El Nath din constelaţia Taurul şi al morţii, tanathos. Cult practicat de creştini, pe muntele Athos. Până şi în numele lui Hristos au încifrat tainic particule din tanathos-Athos (particula athos), Aries-berbecul (ri) şi Peşti (ri, în ebraică). E un cult astral care, de aproape două mii de ani, n-a adus pacea, ci războiul, moartea, violenţa. Iadul din
poveşti e în aceeaşi constelaţie, Sam. în roiul Hyade, cuvânt de la care a derivat, Yhuda, Iahve, Iuda, Hades. Poate că nu întâmplător, primele silabe din numele lui Hitler Adolf erau Hiad. Nu poate fi întâmplător nici faptul că în numele său şi al amantei sale, Eva Brown, se putea citi Yahwe. Vremea zeilor războinici a trecut Sam. A venit timpul Omului creator.
- înseamnă că Hristos n-a existat?
- Nu! în limba greacă, htos înseamnă pământesc. L-au imaginat ca pe un zeu htonic. Cealaltă particulă, ris, provenea de la Aries şi Ri.
- îmi vine să mă dau cu capul de pereţi.
- O reacţie normală. Dă-i bătaie! Te asist. Dacă vrei, te şi aplaud.
- Mă simt prins într-o maşină infernală, Varain!

- Chiar eşti, Sam. Şefii tăi au creat-o. Dacă renunţă la ea, pierd puterea. Dacă nu renunţă, muriţi. Aveţi o problemă interesantă de rezolvat.
- Şi totuşi, nu eşti pământean, Varain! Nu pot raporta şefilor mei ce este acel ceva care a intervenit în personalitatea ta.
- Nici nu le-ar folosi. Dacă nu renunţă la expansiunea economică asupra României şi nu repară ce-au stricat, vor muri în următoarele luni.
- îi lichidaţi?
- Nu noi. Marile spirite ale neamului nostru. Ale neamului ienumit convenţional rasa albă. Şi, la nevoie, extratereştrii.
- Cum arată extratereştrii, Varain'?
- în nici un caz, cum i-aţi imaginat. Femeile sunt foarte rumoase.
- însemna că sistemul nostru....
- Era influenţat de magia galbenă şi neagră, Culver. L-am listrus. Urmează dispariţia persoanelor care beneficiau de el.
- Nici o şansă de împăcare?
- Nici ifna. Eu exprim o decizie a celor din umbră. Criteriul aptei, Culver. Fiecare, după fapta sa, săvârşită conştient, îi mic împotriva unei rase sau a unui popor. Răul va fi radicat din oameni şi omenire.
- Asta vrem şi noi!
- S-o spui lui mu tu'! Ai uitat că voi manipulaţi noţiunile de bine şi rău cum vă convenea? Chiar tu mi-ai spus-o.
- Mda. Se prăpădeşte un sistem folosit câteva milenii.
- S-a prăpădit deja, Culver. Pune-i cruce şi aprinde-i o lumânare!
- Şi tu cu crucea, Varain?
- E un fel de a zice, Sam. Până am ajuns aici, am trecut pe sub cele două cruci. Crucea neagră, australă, Crux, cu steaua Acrux. Crucea albă, boreală, cunoscută sub numele de Cygnus, Lebăda sau Crucea Nordului, cu două stele principale, Deneb şi Albireo. După cum vezi, sunt în viaţă, înţelegi ce-am vrut să spun?
- înţeleg, Varain. Veţi face prăpăd în lumea noastră...
- Nu noi şi nu asupra nevinovaţilor! Fii sigur că fiecare îşi va plăti greşelile şi crimele! Vremea idolilor s-a sfârşit, Culver. Urmează epoca Omului.

- N-am aflat nimic de la tine, Varain. Şi n-am ajuns la nici un termen comun.
- Nici nu se putea, Culver. Adevăratele secrete ale neamului nostru nu pot fi expuse în cuvinte.

în timp ce rosteam cuvintele, spiritul marelui strămoş mi-a amintit:

Cu ochii, fruntea ţi-o despic,
Lumina să ţi-o pun în minte,
Căci pentru tot ce vreau să-ţi zic,
N-au fost şi nici nu sunt cuvinte...
De-o fi ca mâine eu să pier,
Nu mă jeliţi străine rituri,
Ci mă-nveliţi cu-n colţ de Cer Şi-n vălul sfânt de gete mituri!

- Ce s-a întâmplat, Varain?
- Nimic din ceea ce aţi putea înţelege voi, iudeomasonii! Mergi şi spune alienatorilor omenirii că marii astrali ai rasei albe i-au condamnat la moarte! Să se pregătească de înmormântări!
- Varain, unii sunt din rasa noastră!
- Infractorii nu au rasă, nici naţiune. Trebuie stârpiţi! M-am ridicat şi i-am întins mâna. Mi-a prins-o fără să

şovăie. Nu se mai temea şi aceasta era un semn bun. I-am urat salvare şi-am ieşit. în hol, secretara s-a ridicat la trecerea mea. M-am oprit şi i-am spus:

- în alte circumstanţe, ţi-aş fi recitat o fermecătoare poezie de dragoste.

Mi-a zâmbit. Se convinsese că nu eram canibal.

RAID ÎN EWETIA

N-am apucat să dorm pe săturate. Pe la trei, m-a sunat Cremene. I se simţea enervarea în glas:

- Varain, te-ai purtat prea blând!
- Ce vrei-să spui?

Eram sincer mirat. Nu-i raportasem nimic din discuţiile cu yankeul.

- L-au capturat pe Azzuro şi ne cer să încetăm ostilităţile.
- Fir-ar! Unde?
- în Elveţia. Acum am primit mesajul. Prin Egon.
- Sictir lor! Vin.
- Ia-l şi pe Bălai!
- în regulă!

Zina se trezise şi mă privea cu ochi întrebători. Ce să-i fi spus? Era o copilă nevinovată în materie de conflicte din umbră. începuse să-mi pară rău că, vrând-nevrând, o implicam în afaceri care se puteau sfârşi prost.

- Dormi liniştită! am îndemnat-o eu. Nimic important.

M-am îmbrăcat în grabă şi-am format numărul lipoveanului. Am sunat de mai multe ori. Nu răspundea. Putea fi în somn profund sau pe la vreo damicelă. M-am hotărât să plec singur. Abia pe drum, în maşină, mi-am schimbat decizia. Trebuia să-l găsesc. Cremene nu-l chema în fiecare zi. Sau, în fiecare noapte. Probabil, trebuia să plecăm imediat.

La birou, unde dormea câteodată, nu era. M-am îndreptat glonţ către casa lui. Pe drum, am plătit o amendă unui poliţai rebegit de frig. Nu conta. Intra la cheltuieli de reprezentare. Când am coborât din maşină, în faţa casei lipoveanului, se făcuse deja trei şi jumătate. Am tras câţiva pumni în uşă, căci soneria era paradită. Nici o mişcare. Mi-am intensificat eforturile, folosind picioarele. Noroc că locuia singur în curte, că sculam toţi vecinii. în fine, s-au auzit paşi târşiţi. Am încetat loviturile şi-am trecut la lămurească:

- Deschide, lipa, că arde catedrala*Sfântu Iosif!
- N-ajunge pân' la mine, a mormăit el indispus. Sunt cel puţin patru sute de metri. Da' ce-i cu tine? Ai început colindu' înainte de Crăciun?
- Ne cheamă Cremene. A căzut unu' de-al nostru.

S-a trezit brusc. Mi-a făcut loc să intru în casă, la căldură, în cuierul din hol am observat o haină de blană cam prea strâmtă pentru lipovean. Era cazul să-mi cer scuze:

- Regret că ţi-am stricat noaptea!
- Piciule, lasă gargara cu pioneze! Te doare pe tine în cot că ai întrerupt o şedinţă de tantra yoga. Cum s-a întâmplat?
- Nu ştiu precis. Azzuro a fost capturat în Elveţia.
- Pute-a monarhită de-mi strâmbă olfactivu'. Ce căuta acolo?
- Habar n-am. Mergi?
- Şezi colea şi rade un vizchi!

Mi-a aratat barul şi-a şters-o să se echipeze. Mi-am turnat un deget de tărie şi, cu paharul în mână, am început să dau ocol camerei. Studiam modul în care-şi organizase Bălaiul, bârlogul. M-am simţit privit de ochi străin dar nu m-am întors imediat. Am

verificat dacă nu era şi periculos. Nu era. M-am răsucit uşor. Privirea mi s-a oprfr pe o domnişoară înăltuţă, lăţoasă foarte, înzestrată cu doi ochi cam cât nişte capace de aragaz. Am ghicit că ochioasa „tantrista“ Bălaiului. Mă studia obraznic, fără a-şi ascunde interesul. Ca un bun cavaler, i-am dat bună dimineaţa. Mi-a răspuns cu un smile of Hollywood. Artificial, ca în filmele proaste.

- Eşti gabor?

Vocea răguşită indica cel puţin două pachete de Kent pe zi. Am confirmat:

- Da. De la moravuri. Tu?

Nici n-a clipit. Mai văzuse presari şi nu puţini. A păşit cu un mers studiat către bar, şi-a turnat o vodcă mare, a stropit-o cu suc de lămâie, apoi a catadixit să-mi răspundă:

- Studentă în ştiinţe cognitive.

M-a pufnit râsul. Auzisem termenul de la un ovreiaş şmecher, care prostise mai mulţi tineri, promiţându-le că vor ajunge atoateştiutori fără a învăţa. M-am prefăcut serios şi am întrebat:

- Şi ce cunoaşteţi?
- Viaţa şi moartea, a răspuns tipa pe un ton teatral. Totul.
- Serios? Şi ce e viaţa?
- Viaţa e o fântână, a răspuns paraşuta pe un ton filosofic. Când cazi în ea, nu te mai scoate nimeni.
- Şi-i plină cu vodcă? m-am interesat eu nevinovat.

Mi-a aruncat o privire urâtă. Se pregătea să renunţe la aerele de doamnă distinsă şi să-mi arate poponeţul. Noroc de Bălai c-a apărut la ţac. A prins-o de ceafă ca pe un căţel şi i-a şoptit câteva vorbe la ureche. Farfuza ascultă atentă. Probabil, lipoveanul nu-i vorbea de fântâna vieţii, ci de alte chestii, mult mai palpabile, cum ar fi nişte gologani. Individa se alinta şi dădea din codiţă ca o căţeluşă cuminte. Am ieşit din cameră, să-i las să se giugiulească de bun rămas. Am încălzit motorul maşinii vreo cinci minute, până ce s-a îndurat lipoveanul să apară. S-a trântit greoi lângă mine şi-a oftat:

- Meserie, cum îmi strici tu toate şustele!
- Te poţi lăsa, i-am sugerat eu. Cu paralele pe care le ai, poţi deschide o şcoală de tantra sau chiar un bordel cinstit.
- E o idee care mă frământă de multă vreme da’ nu cred să fie Cremene de acord.

- Şi? Fiecare e liber să facă ce vrea. Nu ne plăteşte nimeni pentru ce facem.
- Piciule, oi fi eu cam zbanghiu da' nu sunt porc. M-am înhămat de bună voie la cârca asta şi-o ducem împreună până la capăt. Oricare ar fi ăla. Dacă mi-era să dezertez, rămâneam în Franţa. Aveam un purcoi de marafeţi şi o situaţie de invidiat.
- Da' tu, lipovean sentimental până la fund, ai venit să-ţi rupi oasele pe coclaurile româneşti.
- Păi, fără noi, situaţia ar fi şi mai împuţită. Mai ţinem oleacă de frână la invazie. Nici nu ştiu de ce.
e ambiţie, lipa. Nu ne place că inamicii ne-au confundat te glugi de coceni. Vrem să ne dăm masculi şi eroi. e iei singur în tărbacă, piciule.
.â. Face bine la moral. Mai ales, înainte de cotonogeală, rezi că ne-a invitat la o partidă de oase frânte? oar nu la împărţit ciorăpei cu bombonele şi alte daruri ş Niculae?!
parcat maşina în faţa sediului. în ghereta de la poartă, I nostru, înţolit în paznic, tropăia mărunt, să se ;ţe. I-am tras un la vară va fi cald şi-am înaintat către şefului. O singură lumină era aprinsă, lampa de pe lui Cremene. în spatele ei, comandantul, neras şi numai aşă, studia intens nişte documente. Ne-a invitat să stăm i până ce termina. După vreo trei minute, a ridicat
i din hârtii:
ta! Zi, Varaine, cum a fost!
;sagerul a fost Thomas Garrick din CIA, cunoscut mai b numele de acopire, Sam Culver. Şi-a arătat toţi i. A făcut bilanţul forţelor de care dispun. Şi-a elor obţinute până în prezent, vor de la Corday?
nic. Pe noi ne vor. Foarte morţi. Le deranjăm stăpânii iomasonerie.
:e i-ai spus?
în curând, nu va mai avea stăpâni. Să facă contracte 3ele funebre, eacţionat?
timental şi, parcă, natural. A invocat rudenia de sânge i, albii. L-am prăfuit cu nişte informaţii magice.
:d aţi terminat discuţia? a vreo nouă seara, lucrat repede. Azzuro a fost răpit la unsprezece în timp ce intra în casă. au luat în serios.
şi cazul. Şobolanii ăia ţin mult la vieţile lor.
\ au trimis mesajul?

Egon. îl ştiu sau îl băuiesc de colaborare cu noi.
- Se-ncinge jocul, Laure. Şi e pe faţă.
V-am chemat să ne sfătuim. îl sacrificăm pe Azzuro şi ilcclanşăm moartea liderilor iudeomasoni sau tratăm cu ei?
Balaiul a izbucnit:
- Haimanalele alea nu-mi bagă mie pumnu' n gură! îl (liberăm pe Azzuro şi le punem pieile pe băţ!
- E un risc. Nici nu ştim unde l-au dus.
- Voi aflaţi, eu mă bag în gaură, îi dau foc şi-l scot pe Azzuro.
- Egon şi Mayer au plecat din Germania către Berna. ('ontează pe faptul că, pe ger şi ninsoare, nu-l puteau scoate din Elveţia.
- Cu bani se poate aproape orice. Şi ăştia nu duc lipsă de bani.
- Laure, a ghicit lipoveanul, tu n-aveai nevoie de sfetnici. V rei să ne lansezi în gheruţele ălora.
- Aşa am gândit. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, de îndată cc aflăm unde îl ţin pe Azzuro...
- Şi cum trecem frontierele? Ăştia vor vize.
- Iliuţă Orozan vă fabrică paşapoarte elveţiene. Nu mai trebuie viză.
- Te-ai gândit la toate. Ne şi vezi în rotisorul ălora.
- Eu vă văd înapoi, acasă. împreună cu Azzuro.
- Să-ţi fie gura aurită! Pot să-mi întind ciolanele până ce dau nemţii un ţignal?
- Fii oaspetele meu! Sper să te simţi mai bine decât acasă.
- Asta va fi cam dificil, Laure. Acasă am un radiator natural, cu plete lungi şi ochii ca noaptea.
Lipoveanul s-a mutat în biroul alăturat, unde era o sofa pe care putea dormi. Se vedea că lecţia de tantra îl cam istovise. Am rămas numai cu Cremene. Nu-mi era somn. în mine se trezise instinctul acela special, încă nedefinit de ştiinţă. Sim- (cam pericolul şi încercam să-l materializez, să-i aflu sursa.
- Deci, Varaine, nu renunţăm la plan. Invocăm marii strămoşi şi curăţăm planeta de lepre.
- Cea mai bună soluţie. Chiar dacă va cădea Azzuro.
- Bine ar fi să nu cadă! E valoros. Ceea ce ştie el din perioada de infiltrare printre bubuli ne poate folosi în

confruntările viitoare. Doar nu crezi că iudeomasonii vor ceda fără luptă?

- Au promis să ne înfrunte pe toate planurile: informativ, economic, militar. Speră să învingă.
- De data asta, nu! S-a sfârşit!
- Laure, ei nu ştiu ce ştim noi. Deşi sunt frământaţi de îndoieli cu privire la originea puterilor noastre neobişnuite, speră să-şi păstreze sistemul de dominare mondială.
- E dreptul lor să spere. Şi obligaţia noastră să le distrugem speranţele.

Am tot discutat până în jurul orei şase şi patruzeci şi cinci de minute. Atunci a venit apelul lui Egon. O ştire relativ bună: Azzuro se afla încă în Elveţia. Nemţii identificaseră locul în care era închis şi aşteptau. Am trecut în biroul alăturat şi l-am scuturat pe lipovean:

- Lipa, începe balul. Tre' să-ţi alegi o parteneră. Vezi să nu fie fecioara neagră, cu secera sub minijupă!
- Ha! a făcut el încă somnoros, de când n-am mai gustat o famă neagră! Habar n-ai ce talente ascund negresele şi mulatrele!

Aveam habar dar nu l-am contrazis. L-am lăsat să se dezmeticească şi am revenit în biroul lui Cremene. Iliuţă Orozan, falsificatorul nostru, cu ochii înroşiţi de nesomn şi cu părul ciufulit, ca de obicei, îşi prezenta marfa. Orice presar de frontieră ar fi jurat pe sufleţelul mămicii sale că paşapoartele făcute de Orozan erau macle in Şchweiz. Iar noi nu aveam de gând să-l contrazicem.

Am luat documentele şi biletele de avion, apoi, fără multă ceremonie, ne-am dus să ne facem bagajele. Avionul decola la ora nouă.

*

* *

Zburăm pe deasupra norilor de zăpadă. Mă prefac adormit, pentru a studia pasagerii. Direct, printre gene şi indirect, cu pase psiho-energetice discrete. Viaţa m-a învăţat că în lumea noastră trăiesc destui deştepţi de care trebuie să ţii seama. în cazul dat, deştepţii puteau intui că nu-l vom lăsa pe Azzuro să ajungă îngrăşământ, ci vom acţiona urgent pentru eliberarea sa. Normal să fie cu ochii cât cepele pe cursa de Berna. Normal să procedeze la fel ca noi. Adică, să-şi reţină nişte bilete pentru

agenţii lor. Concluzia? Unul sau mai mulţi agenţi ai iudeomasonilor zburau împreună cu noi. Identificarea şi neutralizarea lor era problema mea. Bălaiul nu se pricepea la aşa ceva. La moment, se relaxa cu un păhărel şi privea pofticios la stewardesă. Pe cinstite, avea de ce să-i fie poftă. Fetişcana era blondă, înaltă, musculoasă şi dezbrăcată cât să-ţi trezească idei păgâne. Gungurea fermecător, printre buzele ţuguiate, de-ţi venea s-o mănânci cu ambalaj cu tot. Pentru mine, însă, nu prezenta nici cel mai mic interes. Nu era agentă, nici persoană pe care să mă pot bizui.
Pieptăn conştiincios pasagerii din avion. Unul câte unul, trec prin vizorul meu. La prima vedere, nici unul nu pare vinovat nici cât negru sub unghie. Eu nu cred însă în prima vedere. îmi fac meseria ca la carte. Metodic, fără grabă. Ştiu ce caut şi sunt sigur că voi găsi.
Ora nouă şi douăzeci şi şapte de minute. Am identificat primul urmăritor. Urmăritoare, ca să fiu precis, căci e o damă. Să aibă vreo treizeci de ani, poate ceva peste. O figură senină, de îngeriţă extenuată. Tenul j>alid indică o sănătate precară. Ochii îi sunt albaştri şi reci. In jurul ei, un aer la fel de rece, de parcă ar radia frig. E îmbrăcată într-un costum din două piese, de culoare mov. O culoare tristă, pe care n-am suportat-o niciodată. Ne studiază calmă şi sigură că nu e observată. Se bucură de o poziţie bună, lateral şi în spate de noi. O las să-şi facă meseria şi-mi continui trierea.
Ora nouă şi treizeci şi unu de minute. L-am dibuit pe şef. E un tip mătăhălos, îmbrăcat într-un costum la modă, din mătase sclipitoare. O faţă umflată, cu un nas demn de Pinochio. Ochii îi sunt înfundaţi în grăsime dar asta nu înseamnă că nu vede. Stă chiar în lateral de noi şi se preface că citeşte o revistă. Adversarii noştri au început să înveţe din greşeli. Nu mai aruncă în cârca noastră agenţi tip Hollywood, nici dame sexy. Cei doi filori par nişte oameni foarte obişnuiţi.
Bălaiul a prins stewardesa într-o discuţie şi crapă de fericire, sub privirile ei şăgalnice. Eu analizez pe îndelete situaţia şi încerc să croiesc un plan. Nu-mi vine nimic nou în minte, aşa că mă întind un pic, să mă relaxez. In gând, repet ruga marilor luptători din Carpaţi. Ştiu că Zamolxe mă va auzi şi mă va lumina.

Ora zece treizeci. Aterizăm cam lunecat dar fără incidente grave. Mă îmbrac pe îndelete, lăsând filorii inamicilor să treacă pe lângă noi. Bălaiul mă îmboldeşte:
- Hai repede, piciule! La ce gândeşti?!
- La Yahwe din White House şi la şarpele din biroul oval.
- Ţe-ai dilit?
- încă nu. îţi spun eu când. Deocamdată, ochii pe dama în mov şi pe tipul ăla, cu costum de cocălar!
- Suntem sub clopotul de sticlă! se sperie el. Ne studiază ca pe nişte insecte.
- Da, suntem urmăriţi strâns. Vom juca pe mâna lor.
- N-ar fi mai bine să ne rupem de ei, piciule? Ne dăm la fund şi dispărem.
- Şi Azzuro?
Tace. N-are un răspuns. înaintăm printre pasageri, către Mayer. Ne-a văzut şi ne face semne cu mâna. Egon nu se zăreşte şi asta înseamnă că, la rândul lor, adversarii sunt supravegheaţi. îl îmbrăţişăm pe Mayer şi ne strecurăm în maşină. Nici nu mă uit în spate. Cel puţin două echipaje de filaj sunt pe urmele noastre. Să mai spună cineva că iudeomasonii nu-şi tratează duşmanii de moarte cum se cuvine! înaintăm în viteză prin oraşul îngheţat, căci elveţienii au obiceiul să-şi cureţe străzile.
- Avem coadă, constată Mayer la un moment dat.
- Prost ar fi fost să nu avem, îi răspund eu. Jucăm faţă în faţă, cu tot ce avem mai dur.
Neamţul nu zice nimic. Conduce însă un pic mai crispat. Nu-i place să fie urmărit. E un sentiment pe care îl înţeleg. Majoritatea oamenilor nu se simt bine „sub lupă“, chiar dacă sunt nevinovaţi, ceea ce nu e cazul nostru. Noi nu reprezentăm vreo grădiniţă de copii. Noi reprezentăm organizaţia
de lichidare a iudeomasoneriei şi asta e o faptă sângeroasă.
I)in punctul lor de vedere, e şi criminală. Pe noi, însă, nu ne interesează punctul lor de vedere. Avem o misiune în slujba vieţii omeneşti şi o vom îndeplini.
Mayer ne arată un indicator:
- într-acolo locuieşte fostul rege al României...
- Nu-i din gaşca noastră, îl lămureşte Bălaiul. E cu ceilalţi şi-o s-o paţă rău.
- De ce?

- Aşa-mi spune mie piticul. S-a încâlcit cu masonii şi alte alea.
- E bătrân...
- De aia nici nu-l otânjim. Ne-am murdări mâinile.
- Mda. Speranţele monarhiştilor s-au destrămat.
- Dacă visau cai zburători şi Luna-n par?

Germanul dă să spună ceva dar se răzgândeşte. Ne conduce până în faţa unei clădiri cenuşii, cu un singur nivel, cu o mică grădiniţă în faţă.

- Deocamdată, aici stăm.

*

* *

Cum am intrat în casă, Bălaiul a tras draperiile şi-a aruncat o privire, constatând:

- Ăştia s-au înamorat de mirosul călcâielor noastre.
- Ne protejează, a zâmbit Mayer.
- îhâ. Se întrec în gingăşii. Mi-ai adus o clănţănitoare?

Neamţul a trecut în camera alăturată şi s-a înapoiat cu un pistol mitralieră de mici dimensiuni.

- Atâta am găsit.
- Trage cu fasole ori cu boabe de orez?
- Gloanţele sunt mici dar explozive, l-a bucurat germanul, li greu de procurat altceva. Elveţienii sunt foarte stricţi în materie de arme.
- înţeleg.

Bălaiul şi-a tras un fotoliu lângă geam şi, cu pocnitoarea în mână, admiră filorii inamici. I-ar strânge de gât unul câte unul dar sunt cam departe. Eu am studiat întreaga casă. E un obicei căpătat în anii de confruntare. Cine cunoaşte bine imobilul şi împrejurimile poate produce surprize dintre cele mai neplăcute naivilor care cred că toate casele seamănă între el. N-aveam o poziţie grozavă dar nici proastă. La o adică, ne puteam strecura prin spate, către curtea vecină. Partea proastă e zăpada. Nu aveam cum să ascundem urmele. Iama are şi părţile ei bune dar, în materie de urme, e o nenorocire.

Pe la unu, a apărut Egon. Direct în sufrageria largă, de la parter. Prin salt sau, în termenii cunoscuţi, prin teleportare. Asta încurca informaţiile duşmanilor destul de serios. M-am grăbit să-l îmbrăţişez. Multe isprăvi făcusem împreună, din multe necazuri mă scosese.

- Varain, dacă situaţia ar fi putut fi mai proastă, ar fi fost.
- Deşartă sacul!

A scos o hartă a oraşului, scrisă în germană.

- Aici, mi-a indicat el un punct pe hartă, în zona de nord a Bemei. îl păzesc ca pe sfintele moaşte. Cel puţin cincizeci de paranormali şi clasici.
- Ce vor? Ce ne cer?
- Imediat!

A scos o videocasetă dintr-un dulăpior şi a introdu-so în aparat. Era filmată profesional. Tipul care transmitea mesajul iudeomasoneriei nu-şi ascundea faţa. Era un bărbat de vârstă medie, îmbrăcat sobru. Rostea răspicat fiecare cuvânt, în limba engleză. Nu ne invita la vreun spaţir. Ne avertiza că, pentru fiecare mort de-al lor, va muri unul de-al nostru, din Frăţia Vieţii. Era o trebuşoară făcută destul de profesional. Cine crede că iudeomasoneria e o organizaţie umanistă, lipsită de spioni şi ucigaşi, se cam înşeală. în final, ne invita să mergem să-l luăm pe Azzuro. Nu ne cerea nimic în schimb şi ăsta nu era stilul lor.

- Suspect de altruişti! Ce vor, de fapt, Egon?!
- Să ne prindă în bunkerul lor pentru a mări numărul ostaticilor.
- Mergem?
- Invitaţiile politicoase nu se refuză, a rânjit sardonic spionul fantomă.

Aşa era cunoscut Egon-spion fantomă. Apărea şi dispărea ca o umbră.

- Numai noi doi, am sugerat eu.
- Bate la ochi. Ştiu câţi suntem. Dacă lăsăm ceva în urmă, sc vor alerta.
- Toţi patru?
- Da. Atât ştiu ei. Câţi mai am eu afară e o altă poveste.
- Deci, jucăm pe mâna lor?!
- Vezi altă ieşire?
- Un raid surpriză asupra clădirii lor?
- îl ucid pe Azzuro. Mare păcat ar fi. Flăcăul ăsta ştie fantastic de multe. Şi, sincer, mi-e drag.
- Ete! Ai sentimente?
- De recunoştinţă. Când m-au capturat bubulii, el m-a salvat. Eram/) grămadă de came şi oase, fără conştiinţă.
- înţeleg. îl salvăm deşi riscăm enorm.

- Păi, să-i dăm bătaie, că timpul costă bani şi vieţi!

Egon a format un număr pe celular, schimbând câteva cuvinte, în germană. Mayer şi-a schimbat pardesiul cu o haină lungă din piele. Sub pulpana ei, a strecurat un lansator triplu, cu gloanţe explozive. Eu şi Egon purtam armele în fiinţele noastre. Nu era cazul să facem pregătiri speciale.

- Varain, tu ai grijă de al tău, eu, de al meu!

Cam asta dorea Egon. Adică, să-l ţin pe lipovean în câmpul meu psi, în caz că situaţia ar fi evoluat prost. Aşa cum îi ştiam cu pe iudeomasoni, nici nu putea evolua bine. Cât timp Irăiam, aspiraţiile lor la dominaţia mondială era blocate. Şi cu perspectivă de a se mina curând.

Ne-am urcat într-o singură maşină. Filorii inamicilor nici nu se mai ascundeau. Ne-au încadrat ca o excortă. O maşină, înainte şi două în spatele nostru. Ca la mari personalităţi. Sau VIP-uri, cum le spuneau cosmopoliţii. în mai puţin de un sfert ilc oră, eram în faţa casei conspirative folosite de adversari. Mi-am luat ceva timp s-o studiez. Frumoasă clădire. Numai beton şi sticlă, strălucind în soare. Nu prea mare, patru etaje. Cât să nu încurce şi să nu bată la ochi. Pe frontispiciu se lăfăia reclama unei firme de cosmetice, General cosmetics. Maglavaismuri pentm dame. O acoperire excelentă. I-am
felicitat în gând şi-am coborât lângă lipovean. Dinţii îi clănţăneau mărunt. Tracul dinainte confruntării. I-am tras un ghiont în coaste:

- Curaj, găină, că mâine te tai! Magica femeie neagră n-o să te aleagă tocmai pe tine.

- Miroase a hoit, piciule. Piticu nu mă înşeală.

- Miroase a cosmetice, l-am contrazis eu, trăgându-l după mine.

Faptul că-l contrazisesem nu însemna că şi credeam. Simţeam şi eu pericolul. îngeraşul meu veghetor, sau poate, îngeriţa, trăgea semnalul de alarmă. Clopoţelul suna disperat. Pericol! Pericol mare!

Zâmbeam calm, detaşat, ca un om de societate şi înaintam pe alee. Uşile s-au deschis acţionate de fotocelule. în holul larg cât un teren de fotbal nu ne aştepta nimeni. O voce plăcută, feminină, izvorând dintr-un difuzor mascat ne-a invitat să intrăm în biroul din dreapta holului. Ochii mi se lipiseră de tavan. O idee

sâcâitoare îmi umbla prin creier. Tavan, tavan, tavan... Ce voia să spună?

- Tavanul! i-am şoptit eu lui Egon.

Nu mi-a răspuns dar a aruncat o privire la tavanul înalt-, lucrat în stucatură. A dat din umeri. Nu simţea nimic.

Uşile capitonate s-au deschis la fel de fără zgomot. Am intrat într-o cameră de vreo douăzeci de metri pătraţi. O singură femeie lucra în faţa unui birou înţesat cu faxuri şi telefoane. O femeie simplă, curăţică, îmbrăcată într-un halat albastru deschis. S-a ridicat la intrarea noastră. Ne-a zâmbit profesional şi ne-a asigurat:

- Domnul Erikson vă aşteaptă.

A trecut în faţa noastră, deschizând uşa către biroul marelui şef. Prima imagine m-a dezamăgit. Era un birou obişnuit, combinat cu o sală de consiliu. Biroul şefului, destul de simpluţ, se afla drept în faţa noastră, astfel că primea lumina din stânga, dinspre geam. în lateral, către perete - o masă lungă, de consiliu, cu scaune înalte, din lemn simplu. Nimic sofisticat, nimic ostentativ. Un birou simplu, al unui negustor de cosmetice. Pereţii erau acoperiţi cu suporturi pe care puteai admira cam ce producea sau desfăcea întreprinderea respectivă.

Egon a luat iniţiativa, salutând în numele nostru. Erikson s a ridicat să ne întâmpine. Nimic senzaţional în înfăţişarea lui. Un tip cam la unu şi şaptezeci şi cinci înălţime, plinuţ, cu

0 faţă roză, de copil cuminte, cu un început de chelie în freza-i castaniu-roşcată. în timp ce ne strângea mâinile ca unor clienţi, îi scrutam neuronii. Pe dinăuntru arăta urât de tot dar asta nu era o noutate. Majoritatea infractorilor de elită arată foarte bine sau foarte nevinovaţi, pe dinafară. Ne-a invitat politicos să luăm loc la masa de consiliu. Vorbea engleza fără nici un fel de accent, astfel că nu ştiai de unde să-l iei.

Ca la cele mai banale tratative comerciale, secretara ne-a adus cafele şi ceai. îl priveam nedumerit pe Egon, care stătea în faţa mea, de cealaltă parte a mesei. Genele sale au clipit abia perceptibil. Aşteaptă! voia să însemne acest semnal.

1 rikson a ocupat locul din capul mesei şi ne-a invitat să aprindem ţigările. Apoi a început pe acelaşi ton molcom, lipsit de accent:

- Domnule Varain, am primit cu stupoare vestea că aţi hotărât să treceţi la lichidări masive. Vă credeam nişte parteneri fini, inteligenţi, rezonabili.
Am auzit un uşor clic. Bălaiul armase pistolul mitralieră. Am zâmbit amabil şi l-am asigurat:
- Aţi fost informat exact. Aceasta este intenţia noastră.
- îmi displace violenţa, domnule Varain.
- Dar o practicaţi prin mijloace variate, pe scară largă.
I)esigur, nu asistaţi la aplicarea ei efectivă. O decideţi, însă. Fără decizie nu există execuţie.
- Nu neg, domnule Varain, că, în competiţia generală pentru putere, apare şi necesitatea aplicării violenţei. Ea are însă un scop: să elimine obstacolele dintre noi şi obiectivele noastre. A voastră e lipsită de scop. E brută.
- Domnule Erikson, am intrat eu în joc, îmi permiteţi să vă atrag atenţia asupra scopului nostru?
- Sigur!
- Prin eliminarea anumitor persoane, ştiţi dumneavoastră care, reducem tensiunea economică asupra unor zone întinse.
- E o metodă mafiotă, domnule Varain.
- E o metodă eficientă. O folosiţi şi dumneavoastră. Răul nu e produs de spirite, ci de indivizi. Prin eliminarea lor, eliminăm răul.
- E un punct de vedere, însă violenţa poate determina reacţii la fel de violente. Vă jucaţi cu focul, domnule Varain.
- N-,am încotro. Naţiunea mea e pusă la zid. Dacă nu lichidez plutonul de execuţie, va fi decimată.
- în această problemă, aveţi dreptate. Măsurile aplicate în România au fost cam exagerate. Poate că datorită zelului de a şterge orice urmă a ceea ce a fost, poate datorită necesităţii de a vă aplica o lecţie... Regret nespus suferinţele naţiunii dumneavoastră!
- Regreţi pe moaş-ta! a mârâit Bălaiul. Regreţi că nu ne-ai căsăpit pe toţi şi-ţi facem probleme.
Deşi replica lipoveanului a fost în engleză, Erikson s-a prefăcut că n-a înţeles-o. Era şi asta o politică. A reluat la fel de plat şi calm:
- Poate că putem face ceva pentru îndreptarea răului. Specialiştii noştri spun că un aflux de circa zece miliarde dolari

ar rezolva problema. Suntem pregătiţi pentru mai mult de atât. Ce spuneţi?
- Sunteţi deosebit de amabil însă n-aţi găsit persoanele potrivite. Noi am venit să recuperăm un camarad. în probleme de finanţe, discutaţi cu liderii politici!
- Domnule Varain, nu fugiţi de răspundere! Dumneavoastră aţi decis vendeta din umbră. Liderii politici n-au nici un amestec. Nici măcar nu înţeleg despre ce este vorba. De ce să ne ferim de adevăr: liderii politici sunt personaje de faţadă, după care ne ascundem noi sau voi.
- Domnule Erikson, sunteţi prea direct ca să vă mint. Nu credem în ajutorul dumneavoastră. Ar fi o excepţie de la planul general de dominare a lumii.
- Nu e o excepţie. Banii vor intra în România ca investiţii, în cadrul planului general de reaşezare a lumii. Dacă vreţi ceva personal, îi primiţi acum, aici.
- Teribil! Viaţa înseamnă bani?!
- în cele mai multe cazuri, da, domnule Varain! Negaţi?
Nu i-am răspuns la întrebare. Mă întrebam ce clocea.
'.imţurile nu mă înşelau. Un pericol grav şi iminent plutea .isupra noastră. Discuţia mă împiedica să-i aflu sursa. Am
ii postat:
- Să presupunem că am accepta o investiţie de vreo douăzeci de miliarde de dolari. Care sunt condiţiile?
- Le bănuiţi, domnule Varain. încetarea ostilităţilor şi destrămarea Frăţiei Vieţii. Life’s Brotherhood nu e pe placul nostru. Preferăm Death’s Brotherhood.
- De ce?
- E o problemă care nu vă priveşte.
- Bă, s-a răstit lipoveanul, fără să-şi dea seama că vorbea în română, tu ai moacă de cadavru sacru, bine îmbălsămat. Noi, însă, suntem oameni vii.
I-am prins mâna stângă în palma mea dreaptă şi l-am calmat. Erikson ne privea nepăsător, cu ochii săi incolori, de peşte mort. Mare diferenţă între el şi un robot nu era. M-am liotărât să joc în continuare, să descopăr ce se ascundea în spatele acelei mascarade:
- Domnule Erikson, nu e o decizie de competenţa mea. Comandantul Frăţiei Vieţii e în ţară.
- Ştim. îl vom aduce la tratative.

în timp ce rostea vorbele, instinctul meu a urlat de mi-a ridicat părul în cap: Pericol! Am întins mâna către lipovean, m-am încleştat de braţul său vânjos. Am simţit cum ne prăbuşeam cu mare viteză şi-am auzit strigătul Bălaiului: Tu-i pi... a mă-sii! încă din cădere, am intuit că, sub masa de consiliu, era ascuns un mecanism cu trapă. Asta voia să însemne cuvântul obsesiv podea sau tavan. Eu privisem în sus dar pericolul venise de jos.
Instinctiv, am frânat căderea, printr-o încercare de salt. Mare lucru n-am reuşit, însă nu mi-am frânt oasele. Am căzut, cu un pleoscăit, într-o apă murdară, vâscoasă, rău mirositoare, încă îl ţineam pe lipovean de braţ. După câteva clipe de tăcere, lipoveanul şi-a repetat „strigătul de luptă“: Tu-i pi... a
A
mă-sii! însemna că era viu. M-am ridicat în picioare, cu mizeria până la brâu şi-am studiat împrejurimile, profitând de faptul că puteam vedea pe întuneric.
Eram într-o cameră cu pereţi de beton nesclivisit, cam de patruzeci-cincizeci de metri pătraţi. în dreapta^ mea, ţinându-se de un capăt de fier-beton, Azzuro. Se agita. încerca să străpungă bezna cu ochii săi de om normal.
- Fii liniştit, Azzuro! Sunt Varain.
- Iar eu eram Bălaiul, a bombănit lipoveanul destul de tare. înainte de a intra în putoarea asta. Acum îmi poţi spune Cioroiu' că nu mă supăr.
Chiar în faţă, lipit de perete, Mayer îl susţinea pe Egon.
- E lovit la cap, m-a lămurit el când i-am pus mâna pe umăr. Trebuie să facem ceva.
- O să facem pipi, i-a replicat lipoveanul. Nu ne vede nimeni. Nici nu ne reclamă la poliţie. Tu n-ai priceput că ne-au capturat?
I-am lăsat să se ciondănească şi am plecat după Azzuro. L-am condus de mână, ca pe un copil, lângă restul grupului, [-am pus să se prindă de mâini şi le-am şoptit:
- Nici o grijă! Vă scot de aici prin salt.
M-am concentrat ca de obicei. în momentul în care marea orţă vie m-a atins, am pornit. Şi... m-am oprit nedumerit. Nu îuteam face saltul. O umbră de îndoială se strecura în mine. vli-am scos batista şi mi-am şters murdăria de pe faţă. De indeva, cam la cincisprezece-douăzeci de metri deasupra loastră, o voce cunoscută m-a interpelat printr-un difuzor:

- Varain, tu, care te închini sfinţilor ştiinţei, ai căzut pradă tiinţei. Ghici de ce nu poţi efectua saltul!
Vocea lui Erikson nu se schimbase deloc. Nici măcar nu ra sarcastică. Lipoveanul i-a răspuns c-o salvă de „felicitări** lintre cele mai spumoase. Eu am trecut pe automat. Adică, am nceput să acţionez conform instinctului, fără să gândesc, .-am tras pe Egon lângă mine, să-l studiez. Avea o rană chiar
1 creştet. Se lovise de perete, când aterizase. I-am şters-o cu atista şi-am început să-l descânt. I-am pus palma pe rană, aşa um văzusem la extratereştri şi m-am concentrat. Simţeam şuvoaiele de energie bio care treceau din mine în el. Mă seca • I. energie dar ce puteam face? Aveam nevoie de Egon. Ştia 'Icsiule din cele necunoscute de mine.
I)upă vreo zece minute, a deschis ochii şi-a scuipat mizeria ■ Im gură. Vocea îi era slabă:
Asta e bunkerul lor, Varain. Nu putem c-am plânge.
Ne adună aici, am ghicit eu. Au descoperit un sistem de imul are a energiei psi.
N-ai putut face saltul?
- Nu.
Atunci, Varain, iadul e umed şi întunecos. Ăsta e iadul. Ne a luat mama dracului.
- Uşurel, Egon! Dacă voiau să ne ucidă, o făceau până acum. Cu gaze toxice. Ştiu că nu rezistăm la gaze. De ce n-au Iflcut-o?
- îi interesăm, Varain. Vor să ştie ce e acel ceva din noi. Ne vor studia.
- Asta înseamnă timp.
- Da, Varain, asta înseamnă timp, a confirmat vocea lui lirikson. E o plăcere să te avem oaspete. Condiţiile în care trăieşti acum sunt cele pe care le meriţi. Nemernicule!
în sfârşit, ridicase tonul. Nu i-am răspuns. Când te afli în poziţie de inferioritate, e preferabil să taci. M-am lipit de zid)i-am început să scrutez betonul pereţilor, în căutarea sculelor prin care ne prindeau fiecare şoaptă. Vreo jumătate de oră asta am făcut: am descoperit şi distrus microfoane. Ceilalţi stăteau lipiţi, tremurând de frig, în apa rece. Dacă nimic pozitiv nu se arăta la orizont, în câteva zeci de ore, eram terminaţi. Şi, la moment, orizontul era tare negru. Am lansat o pasă energetică până la

difuzor şi l-am adus la tăcere. Cu asta, orice contact dintre noi şi capturatori era întrerupt. Mi-am încurajat camarazii:

- Afară sunt oamenii lui Egon. Cremene nu ne uită.
- Da' nici nu ştie în ce rahat am intrat, a replicat lipoveanul.

Avea dreptate. încercasem să intru în contact telepatic cu comandantul nostru ^i nu reuşisem. Adversarii creaseră un câmp impenetrabil. încă nu ştiam din ce era confecţionat.

Uman, în nici un caz. Puteam sparge orice câmp uman.

Stăteam în beznă, tăcuţi, fiecare cu gândurile lui. Simţeam disperarea din cei trei clasici. Numai eu şi Egon mai aveam speranţe. Viaţa din frontiera morţii ne învăţase multe. Inclusiv faptul că, dincolo de pragul dintre viaţă şi moarte, e mult mai bine. La moment, însă, nu voiam să mor. Din ambiţie, în primul rând. Nu voiam să le dau satisfacţie adversarilor. Numai de noi se temeau. Dacă dispăream noi, dispărea o mare speranţă a omenirii.

Cam după vreo oră, am găsit o soluţie. I-am şoptit lui Egon:

- Dacă nu poţi urca, poţi coborî. Sau...
- Asta e, Varaine! Spargem zidul în direcţia luminii!
- Eu eram cu spatele la fereastră. înseamnă că zidul acesta lă în exterior. Ai mai fost vreodată excavator?
- Nu prin beton. Am putea reuşi.
- Stai, Egon!
- Ce?

Nu i-am răspuns. Prin creierul meu fulgerase o imagine. 7ecioara de foc. Femeia de la care învăţasem să concentrez nergiile termice. N-aveam timp de explicaţii. Inamicii puteau cţiona în orice moment, prin mijloace letale.

- Eu înfierbânt betonul, voi aruncaţi apă pe el. Se sparge.

M-am dat înapoi cam vreo doi metri. Am închis ochii, am)stit cuvintele aflate de la Omena şi am văzut vâlvătăile, emperatura din corpul meu se ridica vertiginos. Nu-mi iceam nici o problemă. Misterioasa forţă agni nu mă atingea, îşi trecea prin spiritul meu.

Am deschis ochii şi am întins mâinile. Şuvoaiele de foc au şnit, lovind zidul. Am ţinut-o aşa, ca un aruncător de flăcări u, preţ de câteva minute. Până ce zidul căpătase o tentă şiatică.

- Apă! am ordonat eu.

Valurile de apă ridicate de tovarăşii mei au atins zidul. A >cnit ca un tunet. în următoarele clipe, şuvoaiele de apă urdară ne-au

invadat, răsturnându-ne. Ne zbăteam cu sperare în apa murdară, după o gură de aer. în fine, năvala
apei s-a domolit şi-am putut să ne ridicăm. Ne ajungea până la gât. M-am luminat de bucurie:

- Un canal! Am spart o ieşire către un canal.

N-am avut nevoie de comentarii. Eram meseriaşi, nu ospătari. Am plonjat pe rând, către gaura din beton şi-am trecut dincolo, în canal. Era o construcţie solidă, din piatră, înaltă de puteai sta în picioare. întunericul se redusese substanţial. Frigul însă se înteţise. Numai eu nu dârdâiam, căci focul tainic îmi umpluse întreaga fiinţă. Nu mai puteam rămâne în canal.

- Ieşim! a propus lipoveanul. Sucim gâtul cuiva şi-i umflăm maşina!
- Ieşim dar îngheţăm imediat. Afară sunt cel puţin minus cincisprezece grade.
- Stăm, murim. Ieşim, murim. Ieşim!

Am ieşit prin primul cămin întâlnit în cale. în jur, nici ţipenie de om. Se lăsase seara. Bătea un vânt de-ţi fractura oasele. Nici o maşină prin preajmă. Numai strada pustie. Şi noi, cinci bărbaţi murdari, uzi, îngheţaţi. Telefonul lui Egon se pierduse în bunker. La fel, şi lansatorul lui Mayer. Numai Bălaiul îşi păstrase arma.

- Intrăm în prima casă arătoasă, a sugerat Egon. Ne uscăm, ne schimbăm şi telefonăm.
- Cum pedepsesc elveţienii jaful înarmat?
- Ca şi la voi. Dacă sunteţi de acord să ne prindă.
- Să ne prindă! La poliţie e cald.

Nu ne-au prins. Am oprit în faţa unei uşi de care atârna o coroniţă de cetină, cu conuri de brad. Un om cumsecade se pregătea de Crăciun. I-am descântat încuietoarea cum mă pricepeam. A sărit bucuroasă din lăcaş. Am împins uşor uşa, pătrunzând într-un hol mare, pătrat, slab luminat. Căldura m-a învăluit îmbietoare. L-am împins pe Egon în faţă, căci contam pe o soluţie paşnică. Uşa dinspre stânga s-a deschis şi un bătrân înalt, îmbrăcat în halat gros, a apărut cu lumina în spate. Când ne-a văzut, a scăpat ziarul din mână. Egon s-a repezit la el şi-a început să-i explice ceva în limba germană. Bătrânul nega vârtos din cap. Văzuse destule filme cu bandiţi, încât să ne categorisească la prima vedere. Lângă mine, camarazii clănţăneau ca mitralierele. Asta m-a convins. Am înaintat şi i-am tras o pasă la scăfârlie. S-a lăsat moale în braţele lui Egon. Am

trecut pe lângă ei, în cameră. Nu se zărea altcineva. în baie, însă, se auzeau zgomote.

- Repede, Egon! Telefonul!

L-a înşfăcat cu mâinile murdare şi-a format numărul. Eu calculam secundele şi mă pregăteam să altoiesc persoana din baie.

- Unde suntem? a întrebat Egon. Numele străzii?

Mayer a ţâşnit afară, a lipsit secunde lungi cât anii. Ne ţineam şi respiraţia. în fine, s-a întors şi-a şoptit un nume. Egon l-a comunicat, apoi a lăsat telefonul:

- Un sfert de oră şi sunt aici.

Am aruncat o privire rapidă prin cameră. Un interior de oameni cu bani dar nu exagerat de bogaţi. Câţi puteau fi în casă? Zgomotul apei din baie a încetat. M-am strecurat către uşă, gata de atac. Un glas tânăr, de femeie, întreba ceva în germană. Cine să-i răspundă? Moşulică dormea dus, visând la o vară eternă. Am ridicat palmele pentru atac. Convins că nu făceam nici un rău. Uşa s-a întredeschis. Am lovit înainte de a privi şi m-am repezit să prind corpul în cădere. Nu era prea greu. Am înaintat şi-am lăsat „pachetul" pe canapea. O femeie tânără, cu păr scurt şi creţ s-a întins ca beată.

- începe să plouă cu gagici, a constatat lipoveanul. Moşulică n-avea gusturi rele.

- Gura! am ordonat eu. Căutaţi prin casă, să nu mai fie cineva!

N-am mai găsit pe nimeni. Am renunţat să ne schimbăm hainele, căci nu se potriveau cu ce ne oferise domnişoara Fortuna. în casă locuiau numai bătrânul şi femeia. Probabil, fiică, căci era mult prea tânără pentru a-i fi soţie. Am numărat fiecare secundă până la sosirea maşinilor lui Egon. Când, în fine, ne-am văzut, în maşină, mi-am amintit:

- Duşmanii ştiu unde să ne caute.

- Nu ştiu, m-a contrazis Egon. Am eu un culcuş pe cinste.

Ne-a scos din Bema, la vreo cincizeci de kilometri, într-un orăşel din nord. Acolo am stat ascunşi două zile, clocind gân-duri de răzbunare. Nu numai asta ne ţinea pe loc. încă din pri-mele clipe, raportasem lui Cremene minunea: iudeomasonii descoperiseră un mijloc tehnic de anulare a forţei psi. în confruntarea din umbră, intervenise un dezechilibru. în de-

favoarea noastră, desigur. Nu mi-a răspuns imediat la sugestia , nerostită dar prezentă - să aflăm ce posedau adversarii.
Abia a doua zi, către seară, m-a contactat. Era chiar în Ajunul Crăciunului. Prima sa întrebare m-a găsit nepregătit:
- Ai auzit ştirile?
- N-am citit nici un ziar, n-au auzit o veste. Stăm ascunşi.
- Au început să moară. înapoi nu mai putem da.
- Nici n-am gândit o clipă că vom renunţa. Ai aflat ce e Death’s Brotherhood?
- O organizaţie iudeomasonică. Un fel de gardă pretoriană a marelui şef necunoscut public.
- Cine ne poate ajuta să înţelegem ce forţă au folosit la (Icneral cosmetics?
- Numai voi. Dacă mai puteţi.
Cuvântul imposibil îmi fusese şters din limbaj şi din creier. Am rostit calm:
- Bine! Verificăm şi venim.
*
* *
Afară e un ger de crapă pietrele. în maşină, la căldură, mâncăm chiftele şi bem cafea din termos. Stăm cu ochii pe intrarea în General cosmetice. Clienţii intră şi ies, dar nu ca de obicei. Doi bodiguarzi solizi verifică fiecare vizitator. Şobolanii au intrat în panică. Se ascund după paznici.
Le trimitem un pachet exploziv, propune Bălaiul.
- Nu! Ar muri funcţionari nevinovaţi. Pe Erikson trebuie >.â I găbjim!
- Cum, piciule? Nu vezi că nu scoate nasu’?
- Dacă nu vine el la noi, mergem noi la el.
- Să ne arunce iar în hazna? Nu, mersi! Mă simt fain. Curat, Uscat, ca un prunc dotat cu pamperşi de calitate.
îl las să-şi facă vise. Oricum, vom intra în General cosmetics pentru a descoperi secretul forţei anti-psi. Mă concentrez şi lansez o singură şuviţă de energie psi către fereastra după care se ascunde Erikson. Ce văd îmi dă o vagă idee despre combinaţia din care scăpasem. Câteva gorile înarmate cu mitraliere supraveghează un grup de muncitori. Aceştia trebăluiesc în jurul găurii prin care ne aruncase „partenerul de tratative". Au scos parchetul, dezvelind o întreagă măţăraie de fire şi cabluri. Unele sunt circulare, altele coboară direct, prin

pereţii de beton. Intuiesc schema de funcţionare şi-o comunic Bălaiului:
- Ne-au închis într-o colivie cu un puternic câmp electromagnetic. Mare minune că am scăpat!
- Ne-au confundat, piciule. Ecam timpul să-i „confundăm" şi noi.
- încă nu. Bosu' nu-i în clădire. Pe el trebuie să-l săltăm.
- Mi-l laşi mie două minuţele? Nu mai mult! După aia, te poţi juca cât vrei cu el.
- Ji-l las, mă arăt eu generos. Numai că trebuie să-l avem.
- Il priponim. Chiar dacă va dura câteva zile.

E aproape ora unu. Un adevărat convoi de maşini trage în faţa firmei supravegheate de noi. Maşina din care coboară Erikson, un Mercedes, e, aproape sigur, blindată. Nu seamănă cu cele de serie. Ţinta noastră coboară grijuliu, aruncă o privire circulară, apoi ajută o damă să-şi scoate blănurile din caroserie. împreună, intră pe uşa principală, în temenelele bodigarzilor. în linii mari, am înţeles cum funcţionează schema. Sug din termos şi-mi îndemn neuronii să-şi facă datoria. Să demonstreze că neuronii româneşti sunt mai buni decât ai iudeomasonilor. Se cam lasă rugaţi dar, după momente de ezitare, îmi oferă soluţia. Pun mâna pe telefon şi-l sun pe Egon. îi spun să pregătească o ceată de haidamaci, apoi mă cufund în somn. Habar n-aveţi ce dulce poate fi un somn în maşină!

Ora şapte seara. S-a întunecat binişor. Personalul a părăsit clădirea.,Desigur, personalul de acoperire. Gorilele au rămas şi-şi fac meseria. Pe fiecare etaj patrulează indivizi înarmaţi.

Ne aşteaptă. Din când în când, îi studiez pe fereastră, ca un duh. Nu pătrund dincolo de zid, să nu mă simtă paranormalii lor. Au cel puţin câte unul pe etaj. Asta o ştiu din tensiunea psi pe care o simt la fiecare salt. în spatele meu, Egon studiază mişcările folosind un binoclu cu infraroşii.

Erikson e într-un birou de la parter. Altul decât cel folosit drept capcană. Discută cu un tip, în prezenţa blondei leşinate care-l însoţise la intrarea în clădire. Aş vrea să ştiu ce discută, însă blonda e paranormală. M-ar simţi de îndată ce aş trece de zid. Mă mulţumesc să-l ţin sub observaţie. Să fiu sigur că nu dispare înainte de a-mi cânta ceva frumos.

Ora şapte şi patruzeci şi două de minute. Partenerul lui Erikson părăseşte clădirea. O parte din excortă îl însoţeşte. Aceasta

înseamnă că e un boss dintre cei căutaţi de noi. îi fac semn lui Egon să slobozească o echipă de filaj pe urmele lui. Egon înţelege corect misiunea. Ordonă calm:

- într-un moment prielnic, îl atingi la mir. Cu glonţ exploziv.

Interlocutorul lui, Mayer, confirmă că a înţeles şi e de acord cu tratamentul cel mai sigur pentru astenii şi migrene: glonţul.

Ora opt fără câteva minute. Bodiguarzii dau semne de nervozitate. Studiază strada şi împrejurimile. Pregătesc plecarea lui Erikson. Criminalul cu mutră de funcţionăraş paşnic şi cu maniere de gentleman apare. Tot însoţit de blondă. E umbra lui. Trebuie s-o introduc în calcule. O introduc şi nu-i prevăd un sfârşit prea fericit. Maşina lui Erikson se pune în mişcare, cu încă două după ea. Asta înseamnă cel puţin zece bodigarzi, clasici şi paranormali. Nu-i cine ştie ce. Se vede că Erikson ne judecase după aparenţe. Mulţumit de situaţie, dau ordin de punere în mişcare.

Străbatem în linişte oraşul, depăşim periferia şi pornim către cartierul miliardarilor. O zonă în care locuiesc tipi cu bani mulţi şi conştiinţă puţină. Şi aia, puţină cum e, pătată rău. Ne oprim la limita exterioară, înainte de a fi depistaţi de paza zonei. Un fel de poliţie proprie, angajată de proprietari, asigură întregul cartier. Să nu pătrundă indezirabili şi microbii plebei. Părăsim maşinile şi pornim pe urmele lui Egon, cunoscător al cartierului. Evităm orice întâlnire. Majoritatea indivizilor din stradă sunt bodiguarzi sau angajaţi ai bogătaşilor din cartier. E şi ăsta un stil de viaţă, să stai ca într-o cuşcă, bine păzit de câini credincioşi. Diferenţa dintre ei şi cei de la zoo nu e prea mare. Averea care izolează, închide şi degradează e o problemă pe care ar trebui s-o studieze psihiatrii.

Vila lui Erikson e în fundul unei alei bine luminate. în faţa ei, doi bodiguarzi fumează şi discută. Parterul e luminat ca ziua. La etaj, o singură lumină, slabă, de veghe. Probabil, „amicul" nostru ia cina. Din grădina alăturată, studiem imobilul şi împrejurimile.

- Din Cer coboară tot soiul de fiinţe misterioase, sugerează Egon.

îl aprob. Ţinem sfat scurt, pe şoptite. Nu putem „zbura“ toţi. Numai patru. Bălaiul şi Mayer îşi fixează amortizoarele pe pistoale. Se pregătesc să ne însoţească, în calitate de îngeri picaţi din Cer. Restul trupei, cu armale pregătite, se întinde în

zăpadă, în spatele gardului de ever green. în caz de necesitate, pot decima întregul cartier. Numai ce suflă, desigur. înainte de a „decola", le atrag atenţia asupra câinilor. Nu e cazul să declanşăm un conflict cu patrupedele din curtea inamicilor.
Ora nouă şi douăzeci şi opt de minute. îl înşfac pe lipovean şi fac saltul ca la carte. Direct către camera întunecată de la etaj. Aterizăm fără probleme, într-o atmosferă parfumată. Egon şi Mayer cad după noi.
- Asta-i cuibul puicuţei blonde, ghiceşte Bălaiul. O s-o umple bucuria când va da cu ochii de noi.
îi pun palma la gură să tacă. Urechile mele exersate au recepţionat un uşor zgomot de paşi pe hol. Probabil, o gardă care păşeşte pe un covor moale. îmi extind uşor câmpul psihoenergetic şi lansez tentativ o şuviţă psi. N-am greşit. Pe hol se plimbă un tip solid, tânăr, cu arma la vedere. Pe coip îi atârnă un întreg arsenal. Inamicii au intrat în panică. îmi informez tovarăşii cu rezultatul explorării. Cădem de acord că tipul de pe hol ne calcă pe nervi. E cazul să-l scotem din joc.
Egon deschide uşa, îi suflă ceva în germană şi-l altoieşte la devlă. Bălaiul şi Mayer îl târăsc în camera slab luminată, de becul din faţa vilei. Il uşurează de fierătănii, îl leagă fedeleş şi-l împing sub patul larg, de două persoane. Acţiunea a început.

Egon ne părăseşte. Pleacă în explorare. E cel mai indicat. Trece prin pereţi ca prin fum. După vreo zece minute, se întoarce cu veşti. Pe etaj sunt numai dormitoare. Toate, goale. Locatarii sunt la parter. Mănâncă şi privesc la televizor. Şase bodiguarzi mănâncă într-o cameră de lângă bucătărie iar doi, probabil, şefi, la aceeaşi masă cu Erikson şi blonda.
- Asta a dat în boală, constată Bălaiul. încă n-a chemat regimentu' de gardă.
- Puşche pe limba ta!
Ne încingem la sfat. Am face un plan dar Egon n-a adus informaţii privind repartizarea dormitoarelor. Nu avea cum stabili cine şi unde doarme. Decidem să ne retragem într-un oficiu, folosit de cameristă, chiar la capătul holului. Ştergem urmele trecerii prin buduarul blondei şi ne strecurăm, unul câte unul, la adăpost. Ne strângem să încăpem toţi şi începem să aşteptăm. O operaţiune plictisitoare, care a mâncat mulţi nervi de spioni.

Ora unsprezece şi un sfert sau pe aproape. Pe scară se aud paşi. Urcă cineva. Lipesc ochiul de gaura cheii şi privesc. Erikson însoţit de blondă. în urma lor, un haidamac cu mitralieră. Se opresc exact în dreptul nostru. Comentează aprins dispariţia gărzii de pe etaj. în mai puţin de un minut, toţi bodigarzii au umplut holul. Cu degetele pe trăgaci. Din poziţia incomodă în care mă aflu, zăresc faţa lui Erikson. L-a prins transpiraţia. Deci, e capabil de emoţii. Poza de la tratative era o simplă mască.
E timpul să acţionăm. îl prind pe Egon de mână, facem un câmp dens şi puternic. îl lansăm în hol, ca un nor care cuprinde adversarii. Sunt vii, conştienţi dar incapabili să acţioneze potrivit propriilor voinţe. Se mişcă după vrerea noastră. Ieşim din ascunzătoare şi ne oprim în faţa lui Erikson. Acesta priveşte nelămurit la bodiguarzii inerţi. Dă să scoată un sunet şi nu poate. Pricepe că dracul e mai negru decât în calculele lor.
- Erikson, ne-am întors să-ţi spunem că nu ne-a plăcut baia oferită de tine.
Bolboroseşte ceva neinteligibil. Centrii vorbirii sunt bine prinşi în câmpul meu şi-al lui Egon. Mă întorc spre lipovean:
- Al tău e, Bălaiule! Două minute.
N-aşteaptă alt îndemn. îl cârpeşte peste gură de-i striveşte buzele. O singură dată, căci „viteazul"'cade lat. Ochii săi, larg deschişi, privesc cu mirare şi groază la noi. înţeleg şi de ce. A fost învăţat că violenţa e numai pentru alţii. O încasează pentru prima dată în viaţa sa. Mă aplec, îl ridic şi-i şoptesc:
- Dacă îl las, te face fleici. Facem un târg?
-Ce?
I-am eliberat vorbirea să poată comunica. întrebase instinctiv. în aceeaşi clipă, îşi dă seama că poate striga şi deschide gura cât o şură. Rămâne cu ea aşa, căci îl cârpesc din nou. După asta, îi explic frumos:
- Nu ţipi, nu strigi, nu chemi ajutor! Pricepi?
Aprobă din cap. îl eliberez din nou. Răsuflă uşurat şi se şterge de sânge pe gură.
- Schema dispozitivului anti-psi! îi cer eu imperios.
Dă să nege. Lipoveanul rânjeşte de plăcere şi se pregăteşte să-l pocnească. Erikson bâiguie derutat:
- Nu e la mine. Eu nu mă ocup de partea tehnică.
- Cine o are?
- Un inginer. E în clădire. Repară dispozitivul.

Scot celularul şi i-l întind:

- Cheamă-1! Cu schema instalaţiei!

Execută comanda ca un soldat bine instruit. Nu e numai frica. Parte din câmpul nostru psi l-a pătruns. Egon îi urmăreşte conversaţia în limba germană. Eu mă apuc să studiez „vrăjitoarea" blondă.

- Tu cu ce treburi pe aici, minune?

Nu-mi răspunde. Ochii ei senini privesc undeva departe. Aşa cum a fost învăţată la şcoala de neconvenţionali. O prind de bărbie şi-o studiez. Nu e urâtă. Putea face carieră ca manechin sau ceva asemănător. Soarta a împins-o în mizeria confruntărilor din umbră. Nu-mi place să maltratez femeile şi i-o spun. Zâmbeşte fin, uşor dispreţuitor. Adică, îmi spune că sunt fraier, căci în umbră nu există femei şi bărbaţi. Numai adversari sau amici. O las într-ale ei şi-l întreb pe Egon: .

- E-n regulă?
- Dacă inginerul n-are o minte perversă, e-n regulă.

Aşteptăm vreo cincisprezece minute. Deodată, liniştea nopţii e sfâşiat de miorlăieli de sirene.

- Ce-i asta, piciule? se alarmează lipoveanul, armând.
- Regimentul de gardă, îi răspund cu calm. Inginerul suferă de paranoia.
- A alertat poliţia!
- Aşa se pare. Dar noi n-am fost aici!

Egon prinde ideea din zbor. împingem prinşii în dormitoare, la întâmplare. Singura care îşi capătă camera ei e femeia. îi aruncăm amorţiţi în paturi şi ne regrupăm pe hol. Prin fereastră, se văd farurile maşinilor de poliţie. Au intrat pe alee şi vin mâncând pământul. Nu mai avem timp de pierdut. Facem saltul în spaţiu, lângă restul comandoului. Admirăm desfăşurarea de forţe. Poliţiştii sar din mers şi înconjoară clădirea. Nu mă interesează mişcarea lor. Am de rezolvat o problemă de psihologie, care s-ar putea exprima în întrebarea Dar dacă nu?

Am câştigat pariul cu mine însumi. în spatele maşinilor de poliţie a oprit un Ford negru. Din el coboară un tânăr înalt, cu pardesiu şi pălărie tip găină. în mâna dreaptă, ţine o mapă de • documente. Priveşte curios la vila stăpânului său. N-am nici un dubiu. E inginerul. Totuşi, a adus documentele. Ridic un deget către Egon:

- Acum să te văd, bătrână fantomă!

Dă din cap în semn de aprobare. Ne retragem uşor, printre grădini, către maşinile noastre. Un conflict cu poliţia locală ne-ar crea mari neplăceri. Oricum, le-am lăsat ceva de făcut. Nu e problema mea cum vor explica ei situaţia din vilă. Nici varianta pe care va prezenta-o Erikson. Problema mea e si'mplă: înapoi, acasă.
După vreo cinci minute, apare Egon. Cu mapa în mână. A sustrat documentele inginerului.
- Nu mai ştie cine e şi cum îl cheamă, îmi explică el procedura.
- Cam mare tămbălăurl, apreciez eu.
- Prea mare pentru sănătatea noastră. Trecem în Germania?
- Direct, fără escală?
- Dacă aşteptăm până în zori, se pune în mişcare sistemul de control poliţienesc. Nu mai trece nici vrabia.
- Cum spui tu.
*
* *
în aceeaşi noapte, către ora trei, eram în Germania. Pe mâini bune. De acolo a fost o bagatelă să ajungem în ţară. Azzuro putea respira din nou aerul patriei sale. L-am predat direct lui Cremene, împreună cu documentul instalaţiei anti-psi. După aceasta, am tras un chef monstru cu Bălaiul şi Cemescu. Aşa, să ne relaxăm nervii prea încordaţi.
APOCALIPSA VESELĂ
Bălaiul se afumase binişor. Exact cât să intre pe lungimea de undă a marilor creaţii din Estul sălbatic. Lălăia sprijinit de umărul lui Cemescu:
Plimbă-ţi, Ţapule amaru ’,
Că vine Ion cu păru ’
Şi Petrică cu marfaru ’,
Să-ţi golească iar hambaru’!
Geaba, Ţapule ai strâns,
Mâine-o să ajungi de plâns.
Căci ţi-o coc pedesereii,
Pederaştii, puradeii.
Nu mai prinzi miros de toamnă,
Oricât ai suna din goarnă Şi ai behăi în strană.
Te fac, Ţapule, pastramă.

- Tragic! a constatat Cemescu pentru a-l zădărâ. Gât Golaş de Neulander şi cu Ionică se pregătesc de ţapicid. Şi ce mieroşi se dau pe faţă!
- Îhî! Vor să-l consume cât mai urgent.

Bălaiul a mai luat un gât de ţuică, apoi a continuat tragica poveste a Ţapului încolţit de animale din junglă:

Ţapule, de ce te zbaţi?
Ai Ionică la ficaţi Şi Petrică la rărunchi,
De te pune în genunchi?
Nu te-ai prins, ieduţ naiv,
Că-ăştia-s doi pe portativ.
Unu ’ strigă, altu ’ zbiară,
Când nu-ţi umblă prin cămară,
Unu râde, altu plânge,
Da ’ tot te-ar mânca în sânge,
Doar oleacă părpălit Şi cu vinişor stropit.

- Păcat! a oftat matrozul prefăcut. îl termină pe bietu’ ţap. Şi era o figură atât de pitorească! Chiar simpatică.
- Cin’ ţi-a zis că-l termină? s-a zborşit lipoveanul. Tu nu ştii toată istoria şi de bagi ca proasta-n vorbă. Eu ştiu acţiunea denumită codificat Jugănirea ţapului.
- Iertare, nene lipa! s-a fandosit Cemescu. Zău c-am crezut că-l fac pastramă!
- Ehe, nimic nu ştii, ţâcă! îţi spun eu.

Teo, Pedro şi Ion,
Instigaţi de Insion,
S-au vorbit, s-au sfătuit,
Să ia Ţapu la buşit.
Neulanderu să-l descânte,
Teo să mi-l ia la trânte Iar Ionică, cu hangeru ’,
Să-i sloboade sufleţelu

- Ce-i aia Insion, nene lipa?
- Internaţionala socialistă, zevzecule! Primele două silabe, in-so, sunt anagrama lui sion. Doar nu credeaţi că acolo conduc legionarii români?! Ascultă mai departe, că-i tămbălau mare!

însă namila de Ţap, înarmat cu un proţap,
I-aştepta lângă portiţă Să le sufle-o vorbuliţă.
Bă, ceată de trepăduşi,
Vreţi să mă vedeţi mănuşi?
Ia mai puneţi pofta-n cui!

Fir-aţi voi ai dracului!
- La această primire, Gât Golaş de Neulander s-a burzuluit cumplit:
Prezident de carnaval,
Prea te-ntinzi la caşcaval!
Ai luat totu ’ şi pişcotu ’,
N-avem unde pune botu ’.
Ni s-a subţiat osânza,
Urlă-n noi, că-i goală, rânza.
Ne-ai anemiat de tot,
Nici Băsescu nu mai pot.
Ai smuţit Lupu pe noi,
De-a halit berbeci şi oi.
Vrei să ne exterminezi,
Să faci loc numa’ la iezi?!
Lipoveanul a ridicat un deget, semn c-avea un comentariu:
- Ei, ţâncilor, ce credeţi, c-a făcut Ţapu la aşa obrăznicie?
- A chemat-o pe Zoica, să-i plângă în poale, mi-am dat eu cu părerea.
- Da’ de unde, fraiere! L-a înfruntat eroic şi demn:
Bă, gitane parfumat,
Uşchi în şatră, nu-n palat!
N-am nimica de spoit,
Marş cu gaşca la ciordit!
- La aceasta, Gât Golaş de Neulander a simţit cum i se ridica sângele către extremitatea superioară, denumită, impropriu, cap. Cât pe ce să se repeadă ca un taur la gâtu’ Ţapului. Nen-su Nelu, însă, diplomat cu patalama semnată de însăşi Iosif Visarionovici, l-a prins de mână şi-a început să susure dulce:
Ţapy, dragă, ce mai faci ?
Cu Zoica cum te-mpaci?
Am venit să colindăm,
Cele bune să-ţi urăm.
*
Doar nu ne-ai crezut borfaşi?
Avem acte de-ngeraşi,
Instruiţi de Sabaot Să te mângâiem pe bot.

- Ţapu, însă, nu s-a lăsat manipulat. Măcar de data asta a dovedit o sfântă vigilenţă revoluţionară. S-a proptit mai bine în proţap şi-a rânjit sarcastic către Neluţu:

Ia să-mi spui, şiret musiu De ce porţi hanger la brâu?
Vrei să tai niscaiva slană Sau să mi-l încerci pe blană?
*
Vai! s-a revoltat Ion,
Cherry Ţap, să am pardon!
Cum să crezi aşa de mine,
Când îţi zic numai de bine?
*
Să ai parte de trifoi,
Să domneşti peste zăvoi,
Adonai să-ţi scoată-n cale Doar ieduţe şi parale!
*
Să fumezi doar Kent curat,
Că de Assos te-ai uscat!

- La aşa urare frumoasă, Ţapu s-a înmuiat. I-a trântit un pupic lipicios pe frunte şi l-a prins în braţe. Frăţia cu Ion era pecetluită. După o clipă de chibzuinţă, s-a întors către Teo, l-a prins de cârli6nţ şi i-a grăit cu amărăciune în glas:

Bă, plevuşcă cu păr creţ,
Chiar te crezi aşa isteţ,
Să-mi tragi preşu ’ de sub fund?
Hai, nu te mai da rotund!
N-ai moacă de prezident,
Ci de şcoler repetent
Şi cu găuri în morală.
Hai sifon, ‘napoi la şcoală!

- Teo s-a revoltat, a smuls hangeru’ de la brâu’ Iu’ Ionică şi l-a dat gata pe Ţap, a presupus Cemescu.
- Noo, tilică! a negat Bălaiul vehement. Teo a crescut la şcoala MAE, unde, la prima lecţie, înveţi să înghiţi zâmbind tot ce-ţi varsă alţii. A zâmbit diplomatic, ca de o glumă bună a Ţapului şi-a prins a gânguri: Vai, Ţap^, ce şăgalnic eşti! Nu ne inviţi la un vizchi, să-ţi spunem de ce am venit? Avem nişte sugestii interesante şi pline de bun simţ politic. Ce credeţi c-a făcut Ţapu?
- A chemat sepepiştii să-i bage la bulău, mi-am dat eu cu părerea.

- Varaine, nu eşti în formă, m-a atenţionat lipoveanul. Stai rău cu premoniţia, fătul meu. Ia-ţi nişte zile libere şi meditează!
- în regulă! l-am asigurat eu. Ce-a făcut Ţapu?
- A dat dovadă de un acut simţ diplomatic. I-a invitat pe conjuraţi la el în birou, i-a îndopat cu vizchi, să afle tot planu'. După primul rând, lui Neulanderu' a început să-i sticlească felinarele ca la pisoii în călduri. Ochise fotoliu' Ţapului. A vrut să-l încerce, însă Ţapu i-a tras o copită în penk de-a ajuns cu nasu-n uşă. De acolo, bosumflat ca orice prunc căruia îi iei jucăria, a protestat: Ţapy brazăr, iu nu ştii de glumă!
- Păi, cum să ştie, a intervenit Cemescu, dacă^ingura lui glumă a fost aia cu două sute de zile? Ce-a zis Ţapu?
- Nici nu l-a băgat în seamă, căci era numai ochi şi urechi. Ionică îi şoptea duios: Măi dragă, de ce ne certăm noi, când putem beli românii împreună? Când voi, când noi, până-n vecii vecilor. Plebeii ăştia îs destul de proşti să ne creadă. Dacă batem palma, îţi dau un certificat de revoluţionar, din care să rezulte că, în fruntea unei turme de caprine, te-ai bătut cu securiştii, teroriştii, extratereştrii şi alte forţe retrograde, naţional-comuniste.
- Japu n-a rezistat tentaţiei! am ghicit eu.
- începi să vii acasă, m-a gratulat Bălaiul. Ţapu l-a pupat pe Ionel în vârful dovleacului, apoi l-a tras de clonţu' care-i ţine loc de nas, în semn de simpatie. După asta, a murmurat discret, să nu-l audă ceilalţi doi conjuraţi: Ilici, batem copita!
- Au bătut-o?
- încă nu. Iliciul, văzând că prinsese oleacă de teren, s-a gândit să devină principial, ba chiar şi un pic naţional. Drept urmare, şi-a compus o mocarină de individ preocupat de mai binele obştii şi-a întrebat c-o voce aspră: Ţapy, juri să nu te mai tragi de brăcinari cu cei doi bozgori veninoşi?!
- De trei ori ura pentru Ilici naţionalism'! am strigat eu sincer entuziasmat de evoluţia situaţiei. S-a prins că Bula Horn şi Crapă Goncz moşeau nişte necazuri la adresa românilor.
- Nu s-a prins, m-a contrazis Bălaiul. Ştia mai de mult că dragostea ungurească e ca vinu' de băbească. Cât timp a putut să încălzească baba, i-a plăcut. Când însă aceasta l-a tradus mişeleşte cu Ţapu, i s-a urcat bărbăţia la cap, devenind plan de răzbunare.

- N-are mamă, n-are tată, n-are doică! a rostit matrozul cu admiraţie. A supt de mic la politică. Şi-o face îmbârligată rău, pupa-l-ar doamna de negru, cu ochi de jăratic!
- Să ştii c-o face, l-a aprobat lipoveanul. L-a forţat pe Ţap să pună copita pe-o sticlă de cocârţ şi să jure că nem tudom magiaro. Ba încă l-a forţat să jure că nici Zoica nu va mai gavari nimic pe ungureşte. Ai văzut un naţional-comunist mai pervers decât nea Nelu?
- Tre’ să recunosc: a întors-o bine din condei. Ce-a făcut însă cu conjuraţii lui?
- Aici e buba, a punctat lipoveanul. Pedro şi Teo s-au prins c-au fost vânduţi pe câteva gogâlţuri de vizchi. îl ştiau pe Nelu aşa cum e: un sforar de prima mână. Te prosteşte de la obraz. Iţi spune că nu e adevărat ce-ai văzut cu ochii tăi şi ai auzit cu urechile tale. Ce crezi c-au decis?
- Să mulgă cucuveaua, că Ţapu-i sterp. Nu-i aşa, nene lipa?
- Pe-aproape. Neulanderu şi-a pus în funcţiune ultimu’
m
neuron din bilă, să schiţeze un plan de răzbunare. Numa’ unu avea şi era cam obosit de vizchi. L-a forţat ce l-a forţat, până ce Teo i-a spus: Şoşoiu-n bafta noastră, danciule! S-au pus ăştia cu ciumegele pe noi. Hai s-o uşchim! Pedro, însă, care vedea numai severini şi ţapi în faţa ochilor, s-a stropşit: Bă, haliţ-aş vila şi bijuteriile soţiei, nu vezi că ăştia e răi cu noi?! Vrea să ne bage la zdup, să nu-i contrăm în politică.
- Teo s-a retras strategic, am presupus eu. S-a prins că, dacă se înhăitează cu puradelu’, i se vor pune nişte întrebări delicate, la care n-avea răspuns. Nu-i aşa, nene lipa?
- Da de unde?! Miraju’ sarcofagului din Cotroceni îi blocase circuitele din mansardă. L-a luat pe Gât Golaş de Neulander de subţiori, şoptindu-i discret: Ăştia e cam mârlani, bre. Ai cu mine să plănuim ceva mişto! Aşa s-au împărţit cărţile în ziua cea de groază. Da’ nu mai toarnă nimeni?
Cemescu s-a repezit să dea cep la încă o sticluţă de pălincă. Eu am tăiat în grabă nişte kaizer şi-am sfărâmat câteva cepe roşii, de apă. Dacă nu hrăneam lipoveanul cu ceva mai gras, puteam pierde bunătate de spectacol. Am întins masa mare şi
- am început să înfulecăm. Printre îmbucături, Cemescu l-a îmboldit:

- Nene lipa, ceea ce spui matale atinge culmea absurdului. Sunt scene apocaliptice.
- Să ştii că sunt, a aprobat lipoveanul. Apocalipsa veselă, după Bălaiul. Dacă sunteţi cuminţi, vă spun cum va evolua până la ziua Z. Ziua cea mare, când toate se vor da cu fundu-n sus.
- Suntem, suntem! am strigat noi în cor. Ce va fi în ziua Z?
- Păi, să începem de la Caza Bianca, unde Bill freacă... talanga! Ce credeţi că va fi acolo?
- Forţe de poliţie, ciaişti cu moace de viţel, admirând porţi noi, pentagonali cu arma la picior...
- Nu! m-a întrerupt lipoveanul fără menajamente. Bill va convoca populaţia masculină la o conferinţă cu tema Perspectivele americanului. Le va servi trabuce Monica's delight, apoi va începe discursul, în stilul: Gentleman, până acum, femeia a fost mâna dreaptă a bărbatului. De acum
încolo, după exemplul prezidentului vostru, mâna dreaptă devină femeia bărbatului. Asistenţa va izbucni în urale prelungite. întregul discurs nu-l ştiu. în orice caz, va provoca 1 delir de masă şi se va termina cu cântecelul:

Ard-o focul stagiară,
Ne-a făcut viaţa amară.
C-o blăniţă şi-un trabuc,
A băgat SUA-n bucluc.

După aceasta, toţi participanţii la conferinţă vor organiza un marş pe străzile New-York-ului, scandând Noi suntem \ dreptaci! Vă puteţi imagina scena?
- O şi vedem deja. Zi-i înainte, nene lipa!
- Zic. Asistenta Iu' Bill, hoaşca de Albright, se va dezbrăca la şuncile goale şi va dansa din buric în faţa lui Hussein Sadam, cântând:

Husseine, Husseine,
Pune şeaua, strânge-o bine,
C-aşa iapă n-ai văzut
De când mă-ta te-o făcut!

Hussein o va recompensa prin aplauze şi câţiva pitaci aruncaţi în tamburina cu care Mădălina se va acompania. După aceasta, băbătia se va ruga frumos de Sadam să nu mai agreseze micuţul popor american, că-i stresat rău de tot. Harapul, generos, va renunţa să mai inspecteze bazele americane în care se fabrică armamente biologice şi whisky. De asemenea, va

interveni la ONU, rugându-i pe funcţionarii de acolo să nu mai impună americanilor atâtea embargouri pe minciuni, filme industriale şi alte produse specifice acestei mici naţiuni doritoare de pace şi progres. Nu va fi ascultat, dar ciuhapul, generos aşa cum v-am zis, va pomi un război de eliberare a naţiunii americane din jugul iudeomasoneriei, sub numele de cod Furtună deasupra New York-ului. Pe bună dreptate, yankeii îl vor declara erou naţional.

- Cam exagerezi, lipa. Chiar până acolo nu se va ajunge!
- Spuneţi voi, dacă ştiţi cum va fi la apocalipsă, ţâncilor! Eu tac!

Amândoi am sărit să-l împăcăm. Cemescu i-a mai turnat un stacan de trotil, eu l-am asigurat că aşa dar profetic nici Nostradamus n-a avut. Cu mare greutate, l-am determinat să continue:

- Jiang Zemin va chema, îngrozit, micul popor chinez la .11 ine, să se apere de invazia românilor. Le va prezenta ('.albiorilor înfricoşaţi prima familie de cercetaşi care va .ijunge în China. El, cu pălărie de gabor şi cu o traistă în care va ascunde merindea tradiţională a cercetaşilor români - pastramă de lebădă austriacă. Ea, cu fuste lungi şi cu ghiocul ui mână, zâmbind larg, pentru a-şi arăta dantura de aur. Marele conducător îi va determina pe chinezi să însuşească grabnic limba română, căci povestea cu invazia rasei galbene a eşuat. Va fi jale lungă şi neagră în întreaga Chină...
- Adio tenişi, tricouri şi valize cu chinezi tranşaţi! a murmurat Cemescu. Ce va face ţaru' Borea?
- Eh! a oftat Bălaiul, ţaru' Borea se va ridica de pe patul de spital şi va da cep la un nou butoi de vodcă. Cu această ocazie, între consilieri şi alţi mafioţi din anturaj, va recunoaşte cinstit: Moldova nu e a lui, ci a noastră. Mujicii, auzind că ţaru' a înviat din morţi, cu vodca pre moarte pălind, vor ieşi pe străzi şi vor încinge un guleai teribil. în pauze, se vor împuşca într-o veselie, aşa cum fac şi acum. Serviciul lor secret, FSB-ul, va împărţi poporului bomboane, portocale şi castraveţi muraţi, buni pentru lecuit mahmureala. Patriarhul Aleksei va ieşi cu mitraliera pe stradă, să împuşte păcătoşi, căci doar e zi de scadenţă. Nu va rezista însă ispitelor. Va cădea pradă farmecelor unei Katiuşe zdravene-n şolduri, astfel că se va recicla în tăietor de chiroane. într-un fel, tot în breaslă rămâne, nu-i aşa?

- Aşa e, nene lipa, aşa e cum zici matale!
- Păix s-a umflat lipoveanul în pene, cine le ştie mai bine ca mine? In acea zi de pomină, papa, înebunit de durerea orfănelelor dezbrăcăţele, care-şi fac meseria pe străzi, în frig şi ploaie, va deschide larg uşile „cetăţii eteme“, lăsând magdalenele să se mântuiască fiecare cum ştiu. în concret, fiecare cu câte'un cardinal. Se vor mântui zile în şir, până ce se va domoli apocalipsa.
- Nene lipa, ce ne pasă de stranieri? La noi ce va fi?
- La noi, hehe! Ţapu va îmbrăca strai alb, de Hrist neînţeles şi se va urca...
- Se va urca în Cer!
- Nu! Se va urca în salcâmul din faţa palatului, unde va paşte conştiincios toate florile şi frunzele, până-l vor da jos sepepiştii. El se va smulge din mâinile lor, va înşfăca toiagul pribegiei şi va pleca în vizită la amicul său, Nelu din Primăverii. îl va găsi în faţa cocioabei sale, cântând la clarinet, spre desfătarea gunoierilor de culoare şi a primarului, de aceeaşi culoare. îl va mângâia pe creştet, cu toiagul, bineînţeles şi-i va grăi blând, ca la scriptură: Bă, cucuvaie, asta-i comportare de apocalipsă?! Tămâia şi anafura cui te-o făcut! Unde-s smoala, focul, balaurii şi fiara cu şapte capete, cu câte 666 în frunte? Ai stricat tot spectacolu’! Le-au furat securiştii-terorişti! se va apăra Nelu, ca de obicei. Ţapu, însă, nu-l va crede şi-l va croi din nou, tot după scriptură: în numele tatălui, al fiului şi-al sfântului duh. Ce să folosim eufemism»?! îi va trage un toc de bătaie sfântă, ruptă din rai. După aceasta, mulţumit de ispravă, Ţapu se va înapoia la palat, pentru păşunatu’ de după amiază.

- Asta înseamnă că apocalipsa va fi în perioada de domnie a caprinelor?
- Ihî! Chiar la anu, în primăvară. Vor fi cutremure politice, răsturnări de situaţie cum n-aţi visat. De exemplu, pedesereii vor renunţa la Hora Unirii şi cânta în cor Noi suntem băieţi cuminţi, n-am pus botu ’ la arginţi. Da’ tot nu vor scăpa de sfânta ciomăgeală, a sfântului popor român. îi vor găsi şi-n gaură de şarpe, pentru a le administra „agheazma“ cea mântuitoare, direct la pielea goală. După apocalipsă, n-o să mai auziţi cântec de cucuvea,' nici sforăit de gherman.
- Nici măcar de Adi Bombonel nu vom avea parte?

- Parte, golanilor?! Că doar n-aţi trecut în tabăra pidosnicilor? Cine va avea parte de el nu ştiu. E singur însă că va edita o revistuţă cam deocheată, cu titlul De profundis. Va avea un succes monstru, încât va trezi pizma altor jurnalişti.
- Da' pediştii-fesenişti?

Pederaştii? Vor trece prin durerea cea mare, căci aşa e scris la hârţoagă. Puradelu' lui Neulander va îmbrăca strai

i ci nit, îşi va pune cenuşă în cap şi va cutreiera pe străzi, bocindu-şi ratarea: Severine, Severine, cum m-ai cobzărit pe mine? Eram mândru, fain ficior şi-am ajuns un târâtor. Eram <>.s de ardelean şi-am ajuns un biet sărman. Până la urmă, un hun creştin se va îndura de durerea lui şi-i va trage un şut în partea dorsală, curmându-i jelania.

- Da' partidu? Ce va face partidu'?
- Pederaştii vor renunţa la imnul lor secret, Noi suntem creştini curaţi, toţi cu briciul botezaţi. Vor chelălăi în cor: Trandafir de la Sion, te-ai uscat de stăm în pom.

-Şi?

- Se va rupe craca. Urletele lor vor creşte în amplitudine: Iahve-al nostru din Sion, ni s-a rupt craca la pom. Vino, Iahve, de ne scapă, c-am ajuns cu c...-în apă! Până să mobilizeze Iahve şatra sa, românii le vor administra o bătută cu strigături tradiţionale, de tipu': Huo! La muncă, putorilor! De la apocalipsă încolo, nu veţi mai auzi de pederaşti. Nici de Iahve.
- Fain spectacol! Ce-o să ne mai distrăm!
- încă nu ştiţi tot. Frunda va scrie în mare grabă Manualul bunului român şi va străbate în fiecare zi străzile Clujului, cântând Iancule Mare. La concurenţă cu el, Marko Bela va organiza conferinţe publice despre pericolul extremismului maghiar şi-i va face o statuie lui Funar. „Şoimii" din PNŢCD, îmbrăcaţi în pamperşi şi şorţuleţe, vor defila pe străzi, cântând Noi suntem mândria ţării, cu noi viitorul creşte. Brucan va acoperi cu flori mormântul lui Ceauşescu, jeluindu-se amarnic: Scoală, Nicule din groapă şi-mi pune presari la poartă! Nicu, însă, tămâie şi apă de ploaie. Ca atare, în loc de presari, va întâlni o ceată de profeţi locali, înarmaţi cu ciomege şi cu alte scule contondente, care îl vor „profeţi" definitiv şi iremediabil. Ce să mai vorbim? Va fi un haloimăs mondial.

- Nu tu foc de pucioasă, nu tu îngeri cu săbii de foc, nu tu arhangheli bărboşi şi severi! Păcat, nene lipa! Ai stricat bunătate de imagine mistică!
- Eu, mă filosofule? Dumnezeu a stricat-o. în ziua aceea grozavă, Arafat se va pupa în public cu Nethanyahu, apoi se vor retrage, pentru discuţii pe teme intime. Ciuhapii se vor pupa cu ovreicuţele, cum fac şi acum. Iar eu îl voi descânta pe Neluţu, să nu se dea la mine:

Cucuvăie dolofană,
Nu te lăcomi la slană
De Bălai şi lipovean,
Că-ţi dau şuncă de Roman
Şi şorici de Măgurean!

- Şi-o să te asculte?
- Pentru şoriciul lui Măgureanu, mă face ministru. Nici în somn nu uită cum i-a tras Asztalosz podu' de sub picioare, de-a căzut în balta deznădejdii.
- Asta-i păcatu' lui Ilici: nu gustă gluma. Că doar Măgureanu a glumit.
- Îhî! E glumeţ rău de tot. Da' nu cred să mai râdă nici până-n apocalipsă. Un tip mai glumeţ decât el îi îngână încetişor, ca un cântec de leagăn: Te aşteptăm la tribunal, c-ai dat cu nasu ' în penal. Mă doare inima să văd că încă unu' care se credea Dumnezeu a aflat că e o simplă mârţoagă.
- De ce, nene lipa?
- Mie-mi plac tipii cu aere de Dumnezeu. Cred că viaţa a început cu ei şi-o să se termine când or da ei ochii peste cap. îmi place să-i studiez, pricepi?
- Mda. Ciudată plăcere!
- Adică eu sunt ciudat?!
- Nu, a sărit Cemescu de frică că-l va pierde, n-am zis asta!
- Ba ai zis, ţâcă! Da' te iert fiindcă-mi placi. Tu vei pune în pagină opera care mă va plasa între marii nemuritori ai omenirii: Apocalipsa veselă după Bălaiul. Vor studia-o toţi teologii şi profeţii. Va fi invocată de toţi amărâţii care visează o zi în care să plouă cu vin şi câmaţi fripţi. Eu sunt generos: Să plouă, mama mă-sii!
- Lipa, i-am amintit eu, ai uitat să spui ce vom face noi în ziua apocalipsei!

S-a scărpinat nervos în cap:

- îmbătrânesc, mânjilor! Cum să uit eu de voi? Tocmai de voi? Cei mai buni camarazi şi cele mai mari puşlamale pe care le-am întâlnit vreodată. în ziua din urmă, răţuşca deocheată se va plimba agale prin menajerie, notând conştiincios fiecare mişcare, pentru posteritate. îl va întâlni pe mai vechiul său amic, Neluţu, care îi va cânta o doină duioasă, de-o să plângă şi calu' lui Mihai Viteazu:

Amară-i inima-n mine,
Vecine, dragă vecine,
Când mă culc, visez uzine,
Când mă scol, te văd pe tine.

- Adică, de răul meu s-a sfarojit Neluţu? s-a bosumflat Cemescu.
- Nu numai, a răspuns Bălaiul conciliant. însă ce probă de cancer i-ai servit tu!
-Eu?
- Ba bine că nu! De-ar fi putut, te-ar fi prăjit la foc mărunt, cu fum de ardei. De câte ori a visat-o! Da' nu i-a fost scris să se bucure de răul tău. Nici eu nu ştiu de ce.

Eu ştiam dar am tăcut. Cine şi de ce îl ocrotea pe matroz era o mare enigmă pentm concetăţenii noştri. Mai bine să rămână enigmă, am decis eu şi i-am amintit Bălaiului:

- Dar Varain? Ce va face Varain pe timpul apocalipsei?
- Din păgân autentic, va deveni islamist înfocat. Va aduna în jurul său vreo zece sufleţele de femei simţitoare şi talentate, luându-şi revanşa pentm îndelungatele posturi. Mulţumit?
-Nu!
- Nemulţumitului i se ia dam'! Şi i se dă altuia, care nu poate fi decât Bălaiul. E singurul în stare să aprecieze aşa dar. Iar Varain va deveni discipol al singurului zeu cu faţă umană, Manitu, astfel că se va umple de money. Să am şi eu de unde împrumuta din când în când. Mai des decât i-ar plăcea lui. Mulţumit?
- Să zicem că da! Cine trage concluziile la apocalipsa veselă?
- Noi. N-o fost frumos dar o fost jalnic, e cea mai potrivită.

Nu pentru noi. Pentru ei. Pentru ăia care şi-au băgat picioarele în soarta amărâţilor de români.

Devenise serios şi nu-l prea prindea. L-am atenţionat:

- Virezi către pesimism şi asta nu-mi place!

- Dacă şi ei virează către absurd? Eu am o scuză că-s beat. Mâine mă trezesc ca nou, da’ ei nu cred că se mai trezească /reodată. O ţin maţu gaia cu reforma care nu se va termina îici peste o sută de ani. Când răul vine de sus în jos, ce poate 'ace cetăţeanul de rând?

întrebarea nu era de om beat. Era întrebarea milioanelor de omâni minţiţi şi înfometaţi. Am răspuns şovăitor:

- Aşteaptă zilele apocalipsei vesele sau pun piciorul în >rag, acum.
- Aceasta-i întrebarea! a punctat lipoveanul. Până la paştele ailor şi la apocalipsa veselă nu-i chiar aşa de mult... Da-n âte-o noapte mă visez apăsând pe-un trăgaci invizibil...
- Eşti un violent iremediabil, lipa!
- Sunt numa’ agresiv, ceea ce e altă mâncare de peşte. în >c să rămân în Deltă, să sug filosofie de la moş Darie şi imagon de la agregatu’ lui, m-a împins Aghiuţă să merg la oală. Primu’ lucru pe care l-am studiat a fost lupta de clasă, râtă treabă! Noroc că, între timp, aflasem că fetele nu sunt cute numa’ pentru întreceri sportive. Cu ele mi-am alinat aţa. Ceea ce vă recomand şi vouă.
- Şi pileala? Nu crezi că ar trebui s-o laşi mai moale?
- Ar trebui. Şi-aş putea. Da’ ar fi mare păcat. Cine-ar mai ;a frumos, în lumea asta urâţită? Voi mai visaţi ceva imos?

Nu i-am răspuns. Am luat paharul şi l-am dat peste cap. în ele mele, se ascundea doar lupta continuă şi disperată îtru nişte idealuri aproape de neatins.

COŞMARUL IUDEOMASONER1EI

J

Zina nu se culcase. Mă aştepta nerăbdătoare. Probabil, frământată de întrebări nelămurite. Mi-a sărit în cale. Mi-a acoperit faţa cu părul ei mătăsos, lung, cu miros de flori. Mă săruta ca o apucată. Pe faţă, pe ochi, pe mâini. în ea se dezlănţuise femeia. Adevărata femeie, făcută să iubească cu patimă, până la sacrificiu, un bărbat.

- M-am temut atât de mult!
- Eşti o prostuţă. Varain nu poate muri, nici dacă ar vrea.
- Nu? De ce?

M-am lăsat ostenit pe un fotoliu şi-am căutat o ţigară. S-a grăbit să mi-o aprindă. Mânuia neîndemânatică bricheta. Era atât de drăgălaşă!

- De ce?

Eu tăceam, privind undeva, departe, dincolo de momentul naşterii mele. In simpla ecuaţie a vieţii şi morţii, „zeii“ îmi introduseseră o necunoscută îngrozitoare: nu puteam muri ca orice om. Vocea naivului părinte Demian curgea lin, ca un cântec de vioară:

Departe, maică, departe,
Fiu pribeag, colind cu vise,
N-am scăpare nici în moarte
Fiindcă porţile-n închise...

- De ce, iubitule?
- Un zeu păgân, din neamul nostru, mi-a închis poarta morţii. Nu m-a lăsat să trec niciodată de ea, deşi am dorit-o cu toată puterea fiinţei mele.

S-a strâns înfrigurată. Aşa cum se strâng toţi oamenii obişnuiţi, la gândul morţii. Aproape toţi oamenii se tem de moarte. Evită să gândească la ea, s-o întâlnească, s-o privească în ochii adânci, întunecaţi şi misterioşi. îi pătrunde spaima rece, când întâlnesc oameni de felul meu. Oameni întorşi din frontieră, fără frică de moarte, fără frică de viaţă. Oameni.

- De ce a făcut-o?
- Pentru a ne ridica la luptă. Cine nu se teme de moarte nu poate fi învins. De aceea, ne-a crescut cu moartea-n suflet.
- Nu eşti singur!
- Nu. Sunt mai mulţi ca mine dar nu-i bine să-i cunoşti. Războiul din umbră se va termina curând.

îmi prinsese mâinile între palmele ei fine, cu degete lungi i subţiri. Mi le frământa nervoasă, inconştientă de gest. Se 2mea de ce urma să vină din enigmaticul viitor. Poate că-şi acuse vise pentru care se temea. Era prea tânără să înţeleagă iersul vieţii şi al morţii. Am tras-o lângă mine, strâns:

- Tu eşti raza mea de Soare. Căci eu m-am născut din şaptea eternă.
- Mă sperii.
- N-am vrut asta. Voiam să ştii adevărul. Oricât de mplită va fi lupta, eu voi supravieţui. E scris în programul îu.
- De ce atâta luptă şi durere? Nici o rază de speranţă?

- Pentru că oamenii au decăzut, Zina. Nu mai ştiu să viseze mos.
Sugestia lipoveanului, făcută la beţie, prinsese în mine. Era îă de bun simţ. Şi de adevăr. Dacă oamenii nu mai visau nos, cum să se nască o lume mai frumoasă? Chinurile şi imele celor striviţi de maşina economico-politică a lumii iseră o imagine hidoasă. Poluaseră câmpul mental colectiv magini de coşmar. Din ce să se mai hrănească sufletele enilor buni?
li-a pus să mănânc, cu gesturi naturale, de bună •odină. O făcea cu drag, cum puţine femei o mai fac în urile astea nenorocite. îngerul meu veghetor, m-a ionat: Varain, devii prea domestic pentru un luptător din •ă! L-am lăsat să-şi facă meseria şi am început să mănânc. Din ce cauză toate acestea?
Din cauza fricii şi-a nebuniei, Zina. Săracii se tem că nu
.ni din ce trăi, bogaţii se tem că-şi vor pierde instrumentul dominării - averea. Dorinţa de dominare e o formă particulară tic nebunie, Zina. în cele mai multe cazuri, întunecă dorinţa de viaţă.
-Şi?
- Suntem în dispozitiv de atac. Vom distruge cel mai cumplit mecanism de dominare planetară: iudeomasoneria.
- După aceea, va fi bine?
Am lăsat furculiţa jos. De pe scaun, am prins-o de mijloc şi-am tras-o către mine, îngropându-mi faţa în trupul ei cald şi viu. Lacrimi de copil, uitate prin tainiţele ochilor, se zbăteau să iasă la lumină. Am scăpat cumplitul adevăr:
- Zina, eu nu ştiu ce e binele. Am fost crescut în durere extremă şi-n sacrificii, pentru a nu putea fi învins. Plăcerea simplă nu mi-a fost interzisă, dar binele...
- Are sens dar nu e omenesc.
- Nu e omenesc, am repetat eu. Nici măcar calculatoarele nu mi-au recunoscut trăsături umane.
- Ce te frământă?
- Zina, va trebui să creştem alţii, la fel ca noi. Duşmanii aşteaptă moartea noastră, pentru a cotropi ultimul capăt de pământ liber. Şi ultimul colţ de Cer în care legile lor nu funcţionează. Vor să ajungă la secretele Geto-Daciei.
- Urmaşii voştri vor trebui să sufere ca şi voi?

- Da. Nimeni nu-i va întreba dacă sunt de acord să lupte pentru visele frumoase ale acestui neam. Aşa cum nu m-au întrebat pe mine.
- Nu se admite voluntariatul?
- Nu. Spiritele marilor strămoşi aleg şi stabilesc sorţile.
- Merită? Care sunt acele secrete?

Am ridicat ochii către faţa ei. Era frumoasă nespus, ca o cadră. Ca un vis de ispită. Păru-i curgea în valuri către faţa mea. Ochii curaţi, ca Cerul primăverii, mă priveau întrebător. Nu aveam ce-i spune.

- Nu ştiu, Zina. Puterile lumii se bat pentru noi. Vor să ne domine. Lupta lor ne împinge în trecut. Prea puţini români mai luptă pentru lumină şi viitor.
- N-ai fi vrut să fii altceva?

Am zâmbit strâmb, dureros. Cum să nu fi vrut? în spatele meu, pe cărarea vieţii, zăceau îngropate încercări disperate de a trăi omeneşte. Cinstea m-a determinat s-o avertizez:

- Zina, să nu te ataşezi prea puternic de mine! Toate femeile care au făcut-o zac în morminte.
- E o prostie!
- Zi-i cum vrei! E adevărat, însă.

M-am ridicat de la masă, am sărutat-o uşor, pe tâmplă şi-am plecat să mă culc. La fel de nelămurit ca şi ea de ce ne disputau puterile lumii. în mod vizibil, Estul şi Vestul se confruntau pentru noi sau pentru ţara noastră. Singura explicaţie erau extratereştrii din spaţiul nostru. Nu erau însă dominabili. Asta nu înţelegeau cei care ne disputau. Chiar dacă ne ocupau, nu puteau deveni stăpânii lumii nevăzute. Această constatare m-a întărit. Nu puteam fi vânduţi de liderii politici. Spiritele nu pot fi vândute.

*

* *

După trei zile, americanul ne-a contactat din nou. Tot prin Bălai. Lucram cu Cremene în sediul Octogonului. Analizam primele rezultate ale ciocnirii dintre cele două mari puteri nevăzute: viaţa şi moartea. în numele vieţii, expediasem către iad un lot frumuşel de „zei financiari41. Pierdusem şi noi câţiva oameni. Ne durea pierderea dar nu foarte tare. Viaţa are resurse inepuizabile. Se năşteau şi creşteau alţii.

Lipoveanul a dat năvală fără să bată la uşă:

- Am învins!
- Tantrista sau sticla de pălincă? l-am întrebat eu calm.
Cremene zâmbea. îl distra tachinarea.
Fără a-şi scoate paltonul, lipoveanul s-a aruncat pe un scaun. M-a privit chiorâş:
- Ni la el, cine-mi ţine socoteală! Laure, ştii că nu-s pârâcios, da' Varain m-a lăsat fără secretară.
- Ce i-a făcut?
- Capu' mare, că picioarele alea faine i le-a făcut doamna mă-sa.
- Măcar e bine? s-a interesat Cremene de formă.
- Laure, nu mă forţa să intru în detalii anatomice, că începi să te lingi pe buze! Chestia e că „sfinţişorul" ăsta mi-a suflat-o. Şi când te uiţi la el, ai putea jura că n-a văzut muieri decât în poze.
- Te-a bătut pe terenul tău. Nimeni nu poate câştiga veşnic, lipa!
- Asta am aflat-o deja, a rostit el pe un ton voit tragic. Şi ca un făcut, americanii tot pe el îl iubesc.
- Mai explicit poţi fi?
- Numa' dacă beau ceva.
Ce să facem? l-am turnat câteva picături de whisky. Ne-a atenţionat că vom muri de zgârcenie, apoi a pornit:
- A venit unu' Culver. Direct la sediu. îl vrea pe Varain dead or alive. Ne aşteaptă în biroul meu.
Un schimb de priviri cu Cremene.
- S-au speriat, Laure.
- Mergi şi sperie-i mai tare! Bagă-le groaza-n oase! Să priceapă odată că în România nu pot face ce vor ei. Vor face ce vrem noi!
- în regulă! îi bag un morcov cam de mărimea unei sfecle. Sper să nu crape de spaimă.
L-am luat pe Bălai şi-am plecat către sediul său. Pe drum, l-am instruit:
- Lipa, tu ştii poveşti lugubre?
- Nu prea, piciule. Nu mi-a plăcut niciodată latura întunecată a vieţii.
- Nu-i nimic. Imaginezi tu ceva să sperii şobolanul ăla.
- Contează pe mine!

Culver ne aştepta cuminte, în faţa unei măsuţe pe care Zina pusese nişte uscături şi trei cafele. A zâmbit forţat, de parcă îl dureau măselele:

- Salut, Varain! Nu te aşteptai să mă vezi atât de curând.
- Atât de curând şi atât de viu, nu. Dar tu eşti o pacoste rezistentă.

A rânjit mulţumit de apreciere. Ne-am aşezat în faţa lui şi-am aprins ţigările. Aşteptam să-şi prezinte jalba.

- Mor oameni, Varain, a început el.
- Nu-s oameni, Culver. Sunt animale lacome, care pun în ericol viaţa oamenilor.
- Unii nu sunt vinovaţi. Au moştenit averile. Te joci de-a 5us Hristos? Să împartă averile la săraci?
- Nu mă interesează religia. N-are bază în viaţă. Mor numai ei care au folosit forţa banilor pentru a determina regresul eamului meu.
- Deci, n-ai nimic personal împotriva bogaţilor?
- Nu. O societate normală se stratifică în felurite moduri, îclusiv pe criteriul bogăţiei personale. Depinde cum procuri cum foloseşti averea, Culver.
- Avem o altă propunere, Varain. Moldova. Te iteresează?

Am închis ochii lent. Mă vedeam din nou în faţa ormântului marelui domn, Ştefan cel Mare Muşat. Jurând să 1 mor înainte de a vedea Moldova întreagă. Am răspuns:

- Mă interesează.
- Vă asigurăm unirea. Opriţi moartea!
- Fecioara brună cu ochii de foc v-a speriat.
- Oricine se teme de fenomene imprevizibile şi de ;înţeles.
- Noi nu ne temem, Culver! Nouă ne plac. Ne fac să simţim aţa adevărată, în afara sistemului închis, imaginat de voi.
- Avem un punct comun pentru tratative, Varain.
- Avem. Garanţii?!
- Cuvântul meu.
- Nu cred în el. Nici un român nu crede. Ne-aţi minţit de alte ori.
- Noi nu putem încheia înţelegeri scrise.
- Nu. Nici n-ar fi valabile.
- Gândeşte, Varain! Unirea visată de voi e la îndemâna astră.
- Ştiu. E un preţ rezonabil.

- Atunci, opreşte moartea!
- Şi dacă n-o oprim, ce pierzi? a intervenit Bălaiul. Tu nici arăţi foarte viu. Se bucură cei de la pompe funebre când te i.
Culver i-a aruncat o privire veninoasă. Lipoveanul, însă, nu s-a lăsat intimidat. A continuat la fel de imperturbabil:
- Acum, eşti proaspăt îmbălsămat, da' după o noapte de chef, cred că arăţi ca dracu'. Ce pierzi dacă mai mierlesc nişte tipi rău intenţionaţi?
- Varain, eu nu tratez cu bruta asta!
îi sărise muştarul. Am zâmbit împăciuitor:
- E o brută cumsecade. Voia să-ţi facă nişte complimente.
Culver a răspuns cu un mormăit nemulţumit. I-am făcut Bălaiului semn cu ochiul. Putea continua. Nu s-a lăsat rugat prea mult:
- Domnule Culver, scuze de interpretare! Mai pe ocolite, am vrut să vă informez că n-o mai duceţi mult. Pariez pe ce vreţi că, până-n primăvară, daţi ortu'! Batem palma?!
Culver se foia nemulţumit şi indignat. Fierbea ca un cazan sub presiune. încă nu ajunsese la limita de explozie. Se apropia însă încetişor dar sigur de ea. Lipoveanul plusa ritmic:
- Pun la bătaie zece bătrâne. E o sumă frumuşică chiar şi pentru un coţcar de soiul tău. Ce zici, crăpi sau nu crăpi până-n primăvară?
Culver şi-a adunat nervii în batistă şi-a încercat să se dea mascul:
- Varain, vreau un răspuns la propunerea noastră! Unirea cu Moldova în schimbul păcii.
- Şi cu ce-aţi furgăsit de prin ţară ce faceţi, aşchiuţă? Rămâne la voi?
Sam s-a ridicat brusc de pe locul său. Ca şi cum ar fi intenţionat să părăsească tratativele. Nici n-am mişcat. Nu mă ducea el pe mine! Lipoveanul l-a atenţionat:
- Nu fă pe curva cu noi, că n-ai păr în cap câte bordeie am văzut! Ştim că nu vei pleca fără un rezultat pozitiv. Ştim, pricepi?! Şefii tăi aşteaptă, tremurând în găurile lor, să le dai vestea cea mare.
- Nu e chiar aşa!
- Ba da, scovergă! Dacă te duci fără acordul nostru, te împăiază de viu. O operaţiune oarecum inutilă, căci tu arăţi deja împăiat.

Sam Culver, alb de furie, şi-a reluat locul. Cine a spus că imperialismul american nu ştie să încaseze pumni în bot şi şuturi în penk? Mi-a adus aminte:

- Varain, unirea cu Moldova! Putem obţine acordul Rusiei şi Ucrainei. O putem face în câteva luni.

Era timpul să-i trezesc nişte amintiri urâte:

- Sam, la prima întâlnire, mi-ai promis că veţi pune ungurii cu botul pe labe. A trebuit să ne descurcăm singuri. Cum să cred în cuvântul tău?
- Varain, eu sunt spion. Nu mi-am trădat cuvântul.
- Şefii tăi au făcut-o. Au băgat în Polonia 100 de miliarde de dolari, în Ungaria, 40 de miliarde de dolari iar din România au furat. De ce acest tratament discriminatoriu, Sam?! Ce aveţi împotriva României?
- Ştii răspunsul, Varain. Trebuie să ştergem orice amintire a ceea ce a fost, orice gând de independenţă. Nu se putea altfel.
- Nici noi nu putem altfel, Sam. Magic death va secera în continuare persoanele vinovate de suferinţele românilor.
- Unirea, Varain!
- O putem face şi fără voi! Astralii sunt aici, în spaţiul îostru. Şi alcorii, cuceritorii planetei.
- Varain, eşti pământean şi ai trecut de partea extra-ereştrilor? Ce se va întâmpla cu rasa omenească?
- Extratereştrii sunt din aceeaşi rasă cu noi, Culver. Vor mpune ordinea corectă. S-a terminat cu dominaţia adeomasonică!
- Războiul va fi lung, de uzură, Varain!
- Mă, a intervenit lipoveanul, pe tine te mănâncă undeva şi -are cine te scărpina. Iţi fac eu serviciul ăsta!

A început să se ridice de pe scaun. în ochişorii lui Sam se tea teroarea. îl credea capabil de violenţe dintre cele mai areroase. Bălaiul a înţeles bine situaţia. S-a oprit, reluându-şi cui:

- Mă, să nu faci pipi pe fotoliul meu! Ce-i cu voi, yan- ;ule? în filme, arătaţi tare curajoşi. Cum o încasaţi undeva, ceţi un film în care prezentaţi situaţia invers decât în alitate. Sunteţi nişte copilaşi mari şi proşti.
- N-ai tu cădere să judeci naţiunea americană!
- Am. Voi aţi impus legea asta. Orice mârlan înzestrat cu oleacă de forţă fizică poate crăpa ţestele savanţilor. De la voi am învăţat elogiul brutei. Nu de la români! Măicuţa, Dumnezeu

s-o ierte! mă învăţa să gândesc frumos despre oameni. Să mă închin la creiere luminate...
Stam înmărmurit pe scaunul meu şi mă minunam de lipovean. Niciodată nu vorbise atât de frumos de sufletul românesc. Parcă ar fi vorbit o altă parte din mine. Partea care se ascunsese când intrasem în Octogon. Cea care îmi spunea că românii sunt frumoşi, buni, drepţi şi demni. Numai că vremurile proaste şi liderii netoţi îi împroşcaseră cu noroi.
Americanul încasa cu stoicism reproşurile lipoveanului. Parcă şi puţin uimit. Fusese învăţat să ne privească ca pe nişte sălbatici. Descoperea cu groază că ei erau sălbaticii care promovaseră violenţa în lumea modernă. Că ei rămăseseră fără suflete de oameni, devenind brute supuse instinctelor exacerbate. Bălaiul a încheiat cu năduf:
- Asta e, ţâncule! Nu sunteţi oameni liberi, ci o ceată de sclavi ţicniţi. Nici nu ştiţi cine e proprietarul vostru. Vreţi să ne vindeţi şi pe noi? Când v-a zbura porcul! Şi nici atunci, căci ştiu eu nişte porci care zboară cu avioanele.
Culver juca rolul indiferentului. Scosese din geantă mai multe documente şi le studia cu prefăcut interes. I-am făcut lipoveanului semn să tacă, apoi l-am interpelat:
- Ai înţeles, Sam? Moartea va continua să lovească până ce vă veţi îndeplini promisiunile! Nu va înceta înainte de a repara tot ce-aţi stricat şi de a uni Moldova cu România. V-am interesat, nu?
- De unde ştim că va înceta?
- De la mine. Eu nu mi-am călcat cuvântul faţă de voi. Niciodată.
- Te cred. Vom depune eforturi. Altceva?
- în următoarele două luni, vor muri Pacepa şi Hirsch. Nu mai încercaţi nici o diversiune pe această temă! Bine?!
- Bine! Voi nu iertaţi nimic?
- Nimic! Nici voi nu ne-aţi iertat naivitatea de a crede. Aţi exploatat-o în cel mai urât mod posibil.
- Mda!
- în următoarele şase luni, vom dezmembra partidele voastre şi vom ucide mercenarii străini folosiţi de ele. Nu iniţiaţi nici un fel de măsuri împotriva acestei acţiuni de curăţire! Dacă interveniţi, moartea îşi va intensifica ritmul.
- Varain, ce faceţi voi n-a mai făcut nimeni.

- Nu, n-a mai făcut nimeni. Trebuia să înceapă de undeva, nu?
- Nu te îngrozesc atâtea morţi?
- Pe tine te frământă morţii din Corea, Vietnam, Irak?
- E altceva.
- E tot moarte, Culver. Voi aţi semănat-o în întreaga lume, sub acoperirea apărării democraţiei. în realitate, aţi apărat interesele iudeomasoneriei. Propaganda voastră nu mai poate păcăli pe nimeni.
. - Ce sfârşit groaznic! a murmurat el.
- E un început, l-am contrazis eu. începutul naţiunii americane libere, independente, cu adevărat democratice. E naţiunea pe care o iubesc şi-o respect, Sam!
S-a uitat la mine lung. Nu-i venea să creadă.
- Deci, nu ne urăşti?
- Pe voi, nu! Numai pe iudeomasonii care se ascund în spatele vostru, manipulându-vă. Nu urăsc nici o naţiune sau rasă, Sam! Numai răul din ele.
- Nici pe evrei?
- Evreii aproape că nu mai există, Sam. Au fost asimilaţi de alte popoare. Iudaismul nu reprezintă ceva real, o rasă ori o naţiune. E o religie primitivă, la care poţi adera sau nu. încercarea de a transforma religia în realitate politică e ridicolă şi periculoasă chiar pentru cei care o fac.
- Ei se ţin totuşi de neamuri
- Nu sunt rude de sânge. îi uneşte ideologia religioasă mozaică. Izrael e un spirit primitiv şi anarhic, ridicat împotriva vieţii normale.
- Eşti ciudat, Varain. Nimeni nu mi-a vorbit atât de sigur, pe teme atât de delicate.
- Nu-s delicate. Cei care se consideră evrei le-au dat acest caracter. Au vrut să aresteze şi gândurile din creierele oamenilor. Să le forţeze să ridice imnuri de slavă pentru un personaj mitologic, Israel. Agresivitatea i-a pierdut, Sam. Şi-au ridicat în cap întreaga omenire.
- Totuşi, sunt câteva milioane de persoane care se consideră evrei.
- Tentaţia, Sam. Dorinţa de a face parte dintr-un popor „ales“, rudă cu zeii. Sau, în unele cazuri, interesul material direct. Câteva sute de escroci din neamul meu au trecut la

iudaism pentru a căpăta ajutor material. Aşa se „fabrică" popoare şi naţiuni? Nu mă interesează acest fenomen, Sam. Eu am venit din viitorul omenirii...
Marele secret al vieţii mele fusese spus. Fără să-l fi gândit o clipă. Probabil, aşa trebuia. Sam a devenit rigid, ca un ogar la pândă. A şoptit:
- Deci, asta era, Varain? Ştiu ce e acel ceva din tine. Programul viitorului omenirii.
N-am confirmat. Nu l-am contrazis. Nu avea importanţă ce credea şi ce va raporta şefilor săi. Nimeni nu putea acţiona împotriva viitorului.
- De aceea nu poţi fi ucis, Varain. De aceea...
- Da, nu pot fi ucis. Nici dacă aş vrea.
- Trăim într-o lume prea complicată, Varain.
- Vi se pare, Culver. N-aţi depus eforturi pentru a o studia şi înţelege. Aţi cheltuit bani pe înarmare, în loc să-i destinaţi vieţii.
- Şi voi v-aţi înarmat, Varain.
- Cu ce? Cu forţa spiritului? Aceasta e arma viitorului, Sam. Nu mai cheltuiţi bani cu tehnica de luptă! în faţa spiritului, e total inofensivă.
- în anumite limite, Varain!
- Fără limite, Sam! Putem doborî avioane şi rachete prin simpla concentrare mentală. Putem topi tancuri şi arme de foc... Vrei să-ţi fac o demonstraţie?
- Nu-i nevoie. Ştiu. Ca tine sunt puţini, Varain. Nu puteţi crea o armată.
- Putem. Am şi făcut-o. Aţi simţit efectele ei pe pielea voastră.
- Ăştia sunt extratereştiri, Varain. Ne vor sclaviza. Vor impune ordinea lor.
- E mai bună ordinea voastră, ordinea junglei? Noi, românii, preferăm ordine extraterestră. E logică şi nu produce s suferinţă. Voi, cei care vă credeaţi stăpânii lumii şi-ai noştri,
vă temeţi de ordinea celor din Univers. Pierdeţi privilegiile.
Nu mai puteţi înfricoşa şi exploata naţiunile mai mici.
- Unde ne vor duce, Varain? în raiul din poveşti?
- Rămânem aici şi facem din Pământ un rai. Avem ce învăţa de la ei. ,
- Sunt din Zeta Reticuli?

- Nu există un asemenea sistem solar, Culver. Zeta Reticuli e o denumire inventată de iudeomasoni, pe baza misticii ebraice. Cei din spaţiul nostru vin din trei direcţii diferite. îi veţi cunoaşte într-un viitor nu prea îndepărtat.
- Semănătorii de moarte...
- Sau de viaţă. După cum merită fiecare, Culver. Ai recepţionat mesajul nostru corect? Ştii ce să raportezi liderilor? Nu încetăm înainte de a vă îndeplini promisiunile!
- E clar, Varain. Foarte clar! Cealaltă problemă nu e clară.
- Care?
- Ordinea extraterestră. în ce coordonate se va desfăşura? Cine o va administra şi controla? Ce se va alege de civilizaţia actuală, de sistemul nostru de valori?
- Nu-ţi pot răspunde, Sam. Aşteptaţi să vă spună ei, cei din Cer!
- Nu ne îndoim că sunt aici. îi ştim, i-am văzut. Ce vor face cu noi, Varain?
- Nu ştiu. Nu le-am spus nimic de voi.
- Nici o pagubă! Ne-ai fi zugrăvit cumplit. Poate, totuşi, un contact direct între liderii noştri şi ei...
- Nu spera, Sam! Contractul nu se va realiza vreodată în condiţiile dorite de voi. Ei vor fixa condiţiile. Voi vă veţi supune, căci sunteţi inferiori din toate punctele de vedere! Voi ne-aţi supus pft noi, prin forţa economică şi informativă. Ei vă supun pe voi. Orice naş îşi are naşul!
- împreună, ne-am fi putut opune ocupaţiei extraterestre, Varain.
- Asta ţi-au sugerat liderii tăi? Sunt nişte dobitoci, Culver. Nimeni nu se poate opune extratereştrilor. Extratereştrilor adevăraţi, nu a celor inventaţi de propaganda voastră. Ei ne-au creat, ei ne-au civilizat, ei ne-au salvat de autodistrugere. Sunt din rasa străbunilor noştri.
- E o consolare. Măcar nu vom fi cotropiţi de alte rase.
- Ai mentalităţi primitive, Culver. N-au venit să cotropească, ci să civilizeze omenirea. Să reinstituie cultul vieţii omeneşti şi-al Omului. Să scoată omenirea din capcana viului inferior.
- Era atât de bine fără ei!
- Pentru voi. Cum simţeam noi, cei mici şi slabi? Te-ai întrebat vreodată ce gândeam, ce sufeream şi cum trăiam?

- Ordinea extraterestră, a murmurat el. E un coşmar... dar e adevărat.

L-am lăsat să-l frământe spaimele de viitorul extraterestru. L-am îndemnat pe Bălai să toarne câte un strop de whisky, pentru a uda tratativele. Am ciocnit. A băut în silă dar a băut. După aceea, şi-a luat hârţoagele şi a plecat. Mergea cocârjat, ca un om cu griji multe. Şi ce exemplar de paratruper fusese în tinereţea lui!

*

* *

- Ce-au vrut, Varain? m-a întâmpinat Cremene.
- Au aplicat o schemă simplă: ne ajută să alipim Moldova, dacă renunţăm la lichidarea liderilor iudeomasoni.
- Interesant! Şi ce le-ai spus?
- Moartea se va domoli numai după ce-şi îndeplinesc promisiunile: repararea rănilor economice din România, alipirea Moldovei şi stârpirea extremismului unguresc.
- Bine! Oricum, treimea masonerie - monarhie - maghiarime a fost distrusă de marii astrali. A rămas numai ramura asta otrăvită, iudeomasoneria.
- N-a mai rămas, Laure. Sunt îngroziţi de ce se întâmplă. Se tem de viitor. Se tem de viaţă, se tem de moarte. O imensă frică a cuprins liderii iudeomasoni. Mai ales, se tem de ordinea extraterestră.
- Păi, să grăbim impunerea ei! S-au închinat la astre. N-au bănuit că sfârşitul le va veni de la oamenii din aştri.
- Cine ar fi putut bănui? Nici noi n-am ştiut mai multe. Când m-au dus în munte, în faţa celor cinci umbre ale zodiilor umane, eram un sălbatic disperat, intoxicat cu informaţii false. Ştii de unde le preluasem.
- Ştiu. Noi, ca şi multe alte naţiuni modeme, am fost conduşi de sălbatici cruzi şi setoşi de putere. Bine că s-a terminat!
- încă nu s-a terminat, Laure. Coşmarul românilor nu s-a terminat. Nouă ne revine sarcina să-l terminăm. Tot cu ajutorul marilor astrali.

Cremene a înclinat uşor din cap. Aproba. Marii astrali erau invocaţi să cureţe răul din fruntea naţiunii române. Cât mai urgent posibil.

NOI, FIII OAMENILOR!

Soarele se ridicase binişor deasupra orizontului. Muşca cu poftă din ger şi zăpadă. Streşinile cântau vesele, din ţurţuri plângăcioşi. Alături de Zina, păşeam prin oraşul luminat de Soare şi, parcă, de o rază de speranţă. Oamenii se treziseră din letargie şi protestau împotriva tratamentului nedemn la care fuseseră supuşi. Pe lângă noi se scurgeau coloane de manifestanţi. Mii de bucureşteni ieşiseră în stradă pentru a-şi apăra dreptul la viaţă. Mă simţeam bine, mă simţeam om. Nu mai regretam că, din toate naţiunile posibile, mă născusem între români. Manifestanţii treceau dârji şi demni. Hotărâţi să stârpească şobolanii birocratici care ronţăiau averea românească.

- Se mişcă ţara, am murmurat eu. Cei mulţi şi destul de curaţi la suflet. Marele mut a început să vorbească.
- Ce-o să iasă din asta? s-a interesat Zina, privind cu înţelegere la coloanele de manifestanţi.
- Distrugerea organismelor de tip hidră, fetiţo.
- Hidră?
- Da. De mai mult timp, la conducerea majorităţii statelor, n-au mai avut acces conducători cu personalităţi de excepţie sau geniale. în locul lor, s-au constituit organisme pluri-personale, din indivizi mediocri. Lipsa de inteligenţă şi cultură a liderilor a fost acoperită de mii de funcţionari care gândeau sau acţionau în locul lor. O muncă colectivă, urmată de o lipsă de răspundere. O hidră fără conştiinţă.
- Ce se va întâmpla acum?
- Ce-au hotărât marii strămoşi ai acestui neam. Vor dezmembra hidra. Liderii vor fi aruncaţi în frontiera morţii. Să înveţe omenia şi respectul pentru viaţă.
- Vor muri?
- Majoritatea. Cei care vor supravieţui vor învăţa să fie oameni. Să se poarte omeneşte cu ei înşişi şi cu cetăţenii acestei ţări.
- Străinii vor interveni?
- Nu. Puterile străine stau în echilibru foarte fragil. Se tem să intervină, pentru a nu strica balanţa de forţe. La răsărit, alianţa ruso-chineză, la apus, civilizaţiile euro-americane, dominate în bună parte de iudeomasonerie. Noi, la mijloc, în afara sferelor lor de influenţă. „Marele mut“ va decide în conştiinţă de cauză dacă vom înclina sau nu către una din părţi.

- Cineva trebuie să le explice situaţia.
- Vor apărea şi cei care să explice. Să mergem!

Am intrat în grădina Cişmigiu. Printre petele de zăpadă cenuşie, insule de pământ reavăn, vestind primăvara. Câţiva ghiocei bătăioşi străpunseseră zăpada şi-şi legănau clopoţeii gingaşi. Zina m-a surprins cu o întrebare:

- Nu eşti tentat să ieşi în faţa mulţimilor? Să-i luminezi, să te impui ca lider?

Am izbucnit în râs. Am prins-o delicat de ceafă şi-am sărutat-o lung, pe gură. Tremura ca o strună prea întinsă, sub mângâierile mele. Am lăsat-o din îmbrăţişare şi i-am răspuns:

- Sunt mii de indivizi care visează mărirea şi puterea pe calea uşoară. Puţini însă ştiu ce trebuie făcut. Când românii se vor sătura de gargaragii, le vom spune ce au de făcut.
- E drept să sufere?
- Ei au ales suferinţa, prin refuzul gândirii logice şi muncii cinstite. Marii noştri duşmani nu sunt străinii. Sunt ignoranţa, lenea, necinstea şi credulitatea din români. Normal să-i doară.
- Pe toţi?
- Pe aproape toţi. Să înveţe omenia.
- Nu-i judeci prea aspru?
- Eu nu-mi judec neamul. L-au judecat marii străbuni. Şi l-au condamnat la durere, pentru neomenie. Şi pentru uitarea de Lege.
- Cei care suferă sunt mai puţin vinovaţi. Adevăraţii vinovaţi sunt cei care aveau obligaţia să gândească şi să conducă.
- Da, o mare parte din intelectuali şi-au trădat naţiunea. Datorită inculturii sau viciilor din ei.
- Ce veţi face?
- Noi? Vom ajuta o parte a tineretului să înţeleagă viaţa. Vom creşte conducători destoinici şi devotaţi naţiunii noastre.
- De ce nu voi?
- Cum să curmăm lupta animalică pentru putere, dacă şi noi am aspira la ea? Noi suntem arbitri. Alegem pe cei mai buni. Şi-i ajutăm să acceadă la putere.
- De ce n-aţi acţionat până acum?
- Românii trebuiau să vadă ambele feţe ale medaliei. Să le dispară încrederea în iudeocreştini şi-n iudeomasoni. Să creadă în Dumnezeu şi-n neamul lor.

- Fără această perioadă dureroasă, ar fi fost tentaţi să creadă poveşti.
- Exact. Mai ales că liderii fesenişti şi cederişti pozau în sfinţi din icoane. Acum îi ştiu aşa cum sunt în realitate. Putem interveni pentru a salva situaţia.
- Veţi interveni?
- Da! într-o manieră neaşteptată de inamicii politici.
- N-aţi aşteptat prea mult?
- Binele nu se face cu forţa, Zina. Mulţi români s-au lăsat instigaţi de străini sau de răul din ei. Le-am lăsat timp să înţeleagă.
- V-au lovit?
- Pe noi, nu. S-au sfâşiat între ei, ca nişte câini, pe criterii etnice, religioase, politice. S-au lăsat minţiţi ca nişte prunci. Au lovit în fraţii lor, uitând că erau obligaţi să judece pe fiecare după fapte. Au promovat prea mulţi netrebnici în conducerea statului. De unde să le vină binele?
- Din Cer.
- Prostii, Zina! în Cer e numai vid şi întuneric infinit, punctat de câte o stea cu sau fără planete. Nici o împărăţie dintre cele imaginate de religii. într-o zi, nu prea îndepărtată, vei cunoaşte oameni veniţi din Cer. Nu se deosebesc de noi
decât prin nivelul de informaţie din creiere.
- Deci, n-a fost o glumă. I-aţi întâlnit.
- Da, i-am întâlnim. Unii vor rămâne cu noi. Vor impune o ordine nouă, favorabilă vieţii omeneşti.
- Vor stăpâni omenirea!
- Nu. Ordinea extraterestră nu se bazează pe dominare, ci pe înţelegere.
- Şi cine va conduce?
- Noi, fiii oamenilor. Ei n-au intenţii imperialiste.
- Prea frumos să fie adevărat! Mă minţi! Mă minţi să nu observ că trăieşti cu moartea deasupra capului.
- E mireasa mea, Zina. O visez mereu. O fecioară brună, cu ochii de jar, îmbrăcată într-o rochie albă, ca florile de cais. Din păcate, nu mă iubeşte, nu mă vrea.
S-a cutremurat înfricoşată de spusele mele. Mi-a vorbit cu un fel de ură:
- Cei care te-au făcut luptător astral ţi-au ucis sufletul.

- Au o scuză, Zina. Iudeomasonii puteau fi învinşi numai de către disperaţi, veniţi din frontiera morţii. Oamenii obişnuiţi pot fi cumpăraţi sau înfricoşaţi.
- Cine sunt iudeomasonii?
- O organizaţie criminală de nivel mondial. Şi-au început activitatea în urmă cu circa trei sute de ani. Iniţial, dominau pe zone mici, prin puterea banilor. în prezent, au pornit asaltul pentru dominarea integrală a lumii noastre. Prin mecanisme financiare, informaţii, politică, economie.
- Tot! s-a speriat ea.
- Da. Vor să ia în proprietate majoritatea naţiunilor lumii. Să dicteze viaţa şi moartea unor naţiuni. Aşa cum, în prezent, dictează viaţa şi moartea unor indivizi izolaţi.
- îngrozitor!
- Nu ştii tot, Zina. Majoritatea liderilor lumii sunt în mâinile lor. Cei care n-au fost cumpăraţi sau şantajaţi, sunt atacaţi psihic, prin telehipnoză, pentru a fi manipulaţi. în cele mai multe cazuri, au succes.
- E un vis urât!
- Trăieşti în România şi-ai văzut cu ochii tăi ce pot face.
N-a fost vis. Ai fost subiectul unei experienţe iudeomasonice.
- Sunt evrei?
- Nu toţi. Au însă o ideologie elitistă mai cumplită decât fascismul. Ideologia supremaţiei iudaice asupra întregii lumi. Nu contează rasa ori naţiunea în care te-ai născut. Dacă accepţi ideologia lor şi eşti destul de valoros, devii unul de-al lor. Un „ales“.
- Nu mai vreau să ştiu!
- Pe acest refuz se bazează ei. Oamenii nu vor să ştie. Nici să lupte. Frăţia Vieţii e ultima forţă care li se opune în mod organizat, de aproape o sută şi cincizeci de ani.
Zina era răvăşită rău de tot. Am oprit la chioşcul din centrul parcului, am luat o cană de vin fiert şi am forţat-o s-o bea. Mi-era milă de spaima ei dar ce-i puteam face? S-o mint? Să-i spun că vindeam dresuri de damă şi ciupa-cips? Trebuia să se aştepte la fenomene înfricoşătoare, căci fiara muribundă mai putea încă muşca. Am tras-o pe o bancă, cu faţa în Soare, să se încălzească.

- Curaj, fetiţo! Nu sunt zei, sunt simpli criminali internaţionali. Şi, ca să te bucuri, află că au început să moară pe capete. îi ucid marii noştri astrali.
- Cine?
- Spiritele strămoşilor care au colonizat Pământul şi au fondat civilizaţia omenească. Ne veghează din nevăzut, ne apără de duşmani. Vom învinge. Vom trăi frumos. Liberi. Ca oamenii adevăraţi.
- Nu trebuia să-mi spui! Nu trebuia să ştiu!
- Monştrii iudeomasoni îşi bazează puterea de ignoranţă şi frică. Au întocmit un plan de îndobitocire a întregii umanităţi, prin religii şi regres cultural. Au determinat dezastrul economic din Europa pentru a sărăci, înfricoşa şi îndobitoci populaţia. Dacă nu-i înfrângem, vor stăpâni întreaga lume.
- Dumnezeule!
- Iudeomasonii practică terorismul de stat. Impun dictate, cu forţa armelor sau prin organizaţii internaţionale anume create. Consideră că viaţa unuia de-al lor e mai valoroasă decât mii de vieţi de-ale noastre. Culpabilizează naţiuni şi popoare. Ameninţă, distrug idealuri şi vise. Cum să nu fi luptat împotriva lor, Zina? Cum? Nu înţelegi că vor să distrugă omul din noi, să ne transforme în animale lipsite de conştiinţă şi voinţă?
- Ce şanse are omenirea?
- Au fost puţine, Zina. Şansele au crescut abia când am decis lichidarea liderilor iudeomasoni. în câteva luni, omenirea va putea răsufla uşurată.
- Tu ucizi?!
- Nu. Marii astrali le iau vieţile. Prin evenimente întâmplătoare.
- N-aş fi vrut să ştiu...
- Iar eu n-aş fi vrut să mă nasc, Zina.
- E bine că te-ai născut.
- E bine că ştii. Un ignorant mai puţin înseamnă un om de partea noastră.
- Te caută, nu-i aşa? De aceea au venit americanii...
- Au încercat să mă lichideze de multe ori. Nu pot. Atunci, au decis să mă cumpere. Pentru aceasta a venit agentul lor: să mă cumpere.
- înseamnă că se tem.

- Se tem. Se întâmplă fenomene inexplicabile şi înfricoşătoare. Mor şi nu înţeleg cum. Plătesc cu viaţa pentru crimele săvârşite. Pentru bolile provocate de experienţele lor. Ştiai că SIDA e un produs de laborator răspândit de ei?
- Oribil! Vor muri toţi?
- Toţi care cunosc supremele mistere ale iudeomasoneriei. Ne asigurăm că nu va renaşte.
-Cum?
- Dacă supremele taine ar ajunge la cunoştinţa unor indivizi slabi, ar fi tentaţi să le folosească împotriva omenirii. Secretele iudeomasonice trebuie să dispară odată cu cei care le-au folosit. în următoarele luni, vom dezintegra şi reţelele financiare oculte, să nu fie preluate de alţii.
- Cum a putut o organizaţie criminală să se dezvolte atât de puternic?
- Prin aparenţa de onorabilitate. Şi prin tentaţia puterii secrete, căreia i-au căzut pradă mulţi lideri politici. A fost o organizaţie criminală a înaltei societăţi.
- A fost?!
- Poţi folosi trecutul fără grijă, Zina! în fiecare zi, mor câteva zeci de lideri iudeomasoni. în mai puţin de un an, iudeomasoneria nu va mai exista.
- N-aş fi vrut să ştiu, a repetat ea.
- Zina, trăim într-o lume în care multe se întâmplă fără vrerea noastră.
- Eu vreau să fiu fericită, să trăiesc viaţa...
- Şi eu am vrut, Zina. Şi eu am vrut...

N-a mai scos o vorbă. înţelesese exact cine era bărbatul pe care-l crezuse un erou dintr-un roman de aventuri. Iar eu mi-am amintit cumplita întrebare:

Spune-mi, Doamne, de departe,
Vine timpul sau nu vine,
în acord de lanţuri sparte,
Să mă regăsesc pe mine?!

Logica îmi spunea că anii pierduţi în lupta împotriva iudeomasoneriei nu mi-i va da nimeni. Nici măcar Dumnezeu...

*

* *

L-au găsit pe Cremene făcând ultimul lucru de care l-ai fi putut bănui pe un mare comandant din sectorul informativ. Distrugea

documente. Aprinsese gazul din sobă şi introduce în ea dosar după dosar, pagină după pagină.

- Ne pregătim de dispariţie? m-am alertat eu.
- Nu, Varaine. Distrug documentele furate de voi de prin sediile masoneriei. Să dispară pentru totdeauna din viaţa oamenilor.
- Să nu ajungă la alţii, am ghicit eu.
- Unele secrete sunt deosebit de tentante. Pot împinge firi mai slabe şi mai puţin culte către puterea ascunsă.
- Aşa a căzut Ceauşescu.
- N-a rezistat ispitei. Şi ce bine mergea viaţa înainte de a se înhăita cu masonii! Pe drumul anilor ‘70 am fi ajuns departe. Nimeni nu ne-ar fi oprit.
- Păi, să reluăm drumul de unde l-a rătăcit Ceauşescu!

Cremene s-a oprit din operaţiune, şi-a şters mâinile de funingine şi mi-a cerut o ţigară. A aprins-o. Trăgea din ea lent, cu voluptate.

- Varaine, Vestul catolic şi iudemasonic precum şi Estul dominat de alianţa ruso-chineză nu ne vor lăsa o clipă de linişte. Ştim drumul către lumină şi viaţă, însă-l putem străbate numai prin luptă. Ne trebuie un Om care să conducă naţiunea. Cât mai urgent posibil!
- Toate forţele politice din România caută un Om. Fiecare, după criteriile proprii. Până şi masonii vestesc salvarea prin Omul providenţial.
- înseamnă că l-au pregătit, Varaine. Masonii nu mai înseamnă nimic, în România. Aşa cum nu mai înseamnă nimic cei câteva zeci de mii de agenţi conştienţi sau involuntari ai altor puteri. România se scutură de paraziţi şi dăunători.
- Ne trebuie Omul! Unul singur şi putem aplica planul de salvare a naţiunii române moderne. De unde-l luăm?

Cremene m-a surprins prin simplitatea răspunsului:

- Invocăm marii strămoşi ai neamului nostru şi-ai rasei albe să ne dea Omul! Ni-l va da! Un conducător de excepţie sau genial.
- Politicienii inspiraţi din străinătate se zbat să fabrice oameni-imagini. Noi cerem marilor astrali un Om. Vom învinge. Naţiunea română se va ridica din nou către înaltul nivel de civilizaţie pe care-l merită.

- Dacă îl merită sau nu e o altă problemă. Nu ne priveşte pe noi. Noi avem datoria să luptăm.

Cremene şi-a reluat îndeletnicirea de mai înainte. Vrafuri de dosare aşteptau să le înghită focul vesel, plin de viaţă. Dispăreau marile enigme ale celei mai bizare şi mai crude organizaţii mistico-politice cunoscute de omenire.

- De ce-ai venit, Varaine? m-a întrebat el după câteva clipe de tăcere.
- Pentru Moldova, am răspuns eu simplu.
- Vrei să încheiem târgul cu iudeomasonii?
- Nu. Să ne extindem în Moldova. Dacă e să ne izbăvim, s-o facem împreună. Cu tot neamul deodată.
- Aprob! Tu, Arbore, Cemescu şi Bălaiul vă ocupaţi şi de treaba aceasta! Urmele KGB-ului şi ale deznaţionalizării sunt profunde. Contez că veţi găsi soluţiile potrivite.
- Sigur! Cu sufletul, în primul rând. Doar sunt moldovean. Cunosc bine rana din sufletul Moldovei.
- S-o vindecăm, Varaine! Să nu facem însă spectacol dintr-o problemă atât de serioasă! Pe tăcute dar cu maxim de eficienţă!
- în regulă! Discret şi tenace. Aşa cum lucrăm noi de obicei.

Nu mai avem nimic de discutat. Ştiam ce aveam de făcut. Am plecat pe jos, prin oraşul plin de Soare. Am cumpărat câteva flori şi un pum de lumânări. Am intrat într-un cimitir şi le-am aprins la un mormânt de român moldovean. Din neştiutul izvor pe care-l căutaseră iudeomasonii, cuvintele picurau ca nişte lacrimi de remuşcare:

Pentru neghina amară Şi-otrava din getica pâine,
Pentru uitarea de ţară,
Ne iartă, ne iartă, Stăpâne!
Pentru hotare străine,
Muşcând cu furie de câine Moldavele noastre coline,
Ne iartă, ne iartă, Stăpâne!

Stăteam în genunchi, cu privirile aţintite în flacăra tremurândă a lumânării. Departe, în nord, strămoşii mei se răsuceau în morminte. începeau să mă recunoască. Să zărească, sub straiul străin în care fusesem crescut, sufletul bun, blând dar de neînvins al unui om din neamul lor. începeau să se trezească în mine amintirile dorminde:

Noi ne-am ascuns străbunii în doine şi poveşti Ţesute-n taina Lunii,

In sate răzăşeşti.
De rău şi întuneric,
De lumea cea haină,
Ascuns-am focul veşnic într-o sărmană stână.
Făcându-le pe-aceste Şi toate câte sunt,
Intrat-am în poveste Şi-am devenit pământ...

M-am ridicat. Uşor la suflet, uşor la trup. Ca un fulg de vis. Patria din visele mele, cu oamenii ei cu tot, începuse să coboare din legendă către realitate. O realitate nu tocmai plăcută dar remediabilă. Acesta este farmecul omului, am gândit eu. Nu e perfect. Dacă ar fi perfect, ar fi groaznic. Am mai privit o dată la flacăra lumânării. Se zbătea în vânt, firavă, tremurătoare dar nu se stingea. Aşa cum se zbătuse viaţa mea între duhuri potrivnice şi oameni rău intenţionaţi. Am plecat decis să nu mai iert niciodată răutatea conştientă. Să folosesc puterea morţii pentru a ocroti viaţa. Cei care nu preţuiau viaţa omenilor trebuiau să moară. Asta îmi spuseseră mie spiritele marilor străbuni.

Acasă, am găsit-o pe Zina. Se vedea că plânsese mult. Bănuaim şi de ce. Am prins-o uşor de bărbie, privind-o în ochi:

- Te sperie frigul din sufletul meu?

Mă privea speriată şi, parcă, cu un aer vinovat. A dat din cap rapid. Să scape de un răspuns clar. Am liniştit-o:

- Nu te speria! Am suflet. Marii astrali mi l-au îngheţat pentru a fi în stare să fac ceea ce trebuie. După ce-mi voi face datoria, îmi voi recăpăta sufletul de om cald. Voi avea din nou sentimente omeneşti.
- Această răceală, a murmurat ea, am simţit-o mereu. Am crezut că e ceva de moment. Vreo trăire mai aparte.
- Nu e un fenomen de conjunctură. Marii strămoşi din neamul mamei mele mi-au îngheţat sufletul. Altfel, n-aş fi supravieţuit marilor încercări prin care am trecut. Nu mi-aş fi putut îndeplini misiunea.
- Până când, Petre?
- Până când românii vor învinge. Până la victoria totală.
- Aceasta nu e viaţă!
- Nu e. Nici moarte nu e! E o stare din care pot face „minuni11, fără ca duşmanii să mă atingă cu gândul, vorba sau fapta.
- Nu mai înţeleg nimic şi...

- Nici nu trebuie să înţelegi. E suficient să crezi.
- Eu am vrut... ţi-am dat totul. Când mă apropii de tine, mă apasă o senzaţie de stranietate, de ireal.

Fantastica intuiţie feminină pusese punctul pe i. Străin de viaţă şi de moarte s-ar fi putut defini starea din care puteam concentra forţele şi informaţiile psi. Nu i-am mai spus nimic. Adevărul ar fi îngrozit-o şi mai tare. M-am dus în cameră, să cuget pe îndelete la sarcina pe care mi-o încredinţase Cremene. Moldova...

Către seară, m-a vizitat Corday. Adormisem gândind la unirea Moldovei cu ţara. Prin somn, am auzit glasul Zinei. O tentă de panică se strecurase în el. M-am răsucit, m-am ridicat direct în picioare, gata de atac. Din uşa camerei, îmi zâmbea indianul. înalt, mlădiu, cu faţa smeadă şi ochii negri, misterioşi.

- Devii nervos, Varaine.

în spatele lui, Zina, cu o figură speriată. Am înţeles ce-o îngrozise.

- Nu plecăm, fetiţo! Nu e un moment potrivit să-i facem vizite unchiului Sam. Pune o gustare!

Am ieşit pe terasă. Răcoarea serii de aprilie ne-a cuprins. N-am dat însă înapoi. Ne-am aşezat pe fotoliile de răchită, învăluiţi în beţia albă a vişinilor înfloriţi.

- îmi place la voi, Varaine.
- La noi, Corday. Căci ai devenit român.
- N-am uitat, m-a asigurat el. După victorie, însă, mă voi întoarce în patria natală.
- Firesc. Şi eu am două patrii. Una aici, alta, în Cer.
- în Cer?
- Acolo trăiesc marii noştri străbuni. Nu zeii iudei la care se închină lumea.

N-a răspuns. Zina a pus pe masă o sticlă cu pălincă de pere şi nişte gustări reci. Apoi, a dat să se retragă. Am prins-o de mână şi-am obligat-o să ia loc:

- N-avem secrete faţă de tine. Şezi!

Am băut primul rând, apoi Corday şi-a scos portmoneul. A extras un articol decupat din ziar şi mi l-a întins. Era în limba engleză. Vorbea de un tragic accident aviatic, în care îşi pierduseră viaţa mai multe persoane din înalta societate ame-ricană. Câteva nume erau subliniate cu pixul. Am înţeles şi i-am restituit articolul.

- Mor proprietarii Statelor Unite...
- Da, Varain. Americanii încep să devină o naţiune liberă.
- Vă mor creditorii, am râs eu. Cui veţi plăti datoriile?
- Nimănui. Nu sunt datorii cinstite, Varain. Au fost escrocherii financiare. Naţiunea americană nu e datoare nimănui.
- Şi-a trebuit să venim noi să v-o spunem?
- Ştiam dar nu vorbea nimeni. Sistemul de control al minţilor americane a fost diabolic. Mult mai pervers decât cel din Uniunea Sovietică.
- Nu-mi spui nimic nou. Au încercat să-l aplice şi-n România. în prima fază, părea să aibă succes. Românii făceau ce li se spunea prin presă ori televiziune: votau, protestau, strigau lozinci... Nu gândeau logic. Se abandonaseră în mâinile manipulatorilor de conştiinţe. După cum vezi, minunea „americană" nu mai ţine. Românii gândesc din ce în ce mai logic.
- De asta am şi venit, Varain. Marea naţiune americană ajunsese proprietatea câtorva zeci de persoane cu nimic mai înzestrate decât un om de ştiinţă mediu. Banii lor dictau soarta noastră. Inclusiv a mea. Toate neamurile mele zac în rezervaţii. Se sting de foame, boli, ignoranţă şi alcoolism. Asta vor să facă şi la voi - rezervaţii.
- Ştiu, Corday. Au început din Deltă, sub acoperire ecologică. în realitate, e o experienţă care afectează grav populaţia băştinaşă, lipovenii. Sunt neamurile Bălaiului. Majoritatea sunt mai buni români decât urlătorii de slogane. îi vom ajuta să-şi salveze vieţile. Să trăiască omeneşte.
- Varain, dacă tot aţi început lichidarea „proprietarilor de naţiuni14, de ce nu-i identificaţi pe cei pregătiţi pentru România? Cine vor fi proprietarii României? îi găsiţi, îi ucideţi! Scăpaţi românii din sclavie.
- Asta ai vrut să-mi spui?
- Da. Mă frământa ideea că aţi putea ajunge şi voi sclavi în rezervaţii.
- îi ştim şi vor muri, Corday. E un an de curăţenie generală. Mii de agenţi ai puterilor străine vor muri în acest an. Unii dintre ei sunt români dar şi-au trădat naţiunea. Merită moartea. Vor primi-o din mâinile marilor străbuni, în cele mai neaşteptate moduri.

- Vorbeşti prea calm, Varain. Şi prea sigur.
- Am încredere în marii strămoşi. Vor face exact ce am spus!
- Daa. Dâa. Se-ntâmplă lucruri grave în România.
- Foarte grave, Corday. Clasa politică s-a compromis în proporţii dezastruoase. Oamenii mai au încredere în Armată şi-n Biserică. Adică, în violenţă şi-n minciună mistică. Vărsarea de sânge e iminentă. Numai marii astrali o pot împiedica, prin uciderea vinovaţilor, străini sau români.
- Voi fi alături de voi.
- Nu m-am îndoit o clipă, Corday. Avem nevoie de informaţii exacte şi oportune. Să fim cu un pas înaintea lor.
- Se opun?
- Cu toate mijloacele şi forţele lor. Nu au nimic de pierdut. Oricum, sunt condamnaţi la moarte.
- Ştiu asta?
- Ştiu. I-am informat. Au încercat să-şi răscumpere vieţile. Cam târziu, însă.
- Nu veţi ceda?
- Decizia nu ne aparţine, Corday. E voinţa marilor străbuni. Noi i-am chemat în ajutor, căci ne prăpădeam. I-am trezit din marele somn şi i-am rugat să facă dreptate. O vor face, Corday!
- Nu mă îndoiesc, Varain. Nu mă îndoiesc! Şi ce va fi după aceea?

Am întins o mână către livada înveşmântată florilor:

- Va fi pace. Pacea marilor străbuni.

PACEA MARILOR STRĂBUNI

Aşteptam de aproape o oră, în camera noastră din Muntele Sfânt, unde ne trimisese Zamolxe. Eu, întins pe pat, cu mâinile sub ceafă, într-o poziţie relaxată. Cremene, păşind prin cameră, fără a scoate un cuvânt. Dialoga cu el însuşi. Nu-i puteam spune monolog deoarece, ca multe alte persoane de excepţie, în Cremene nu exista un singur spirit. Am auzit paşi pe culuar. Un zegetin înalt, în costum de zbor s-a arătat în cadrul uşii:

- Vă cheamă comandantul.

Ne-a lăsat să ieşim, apoi a pornit în urma noastră. Se asigura că îndeplineam ordinul. Probabil, nu cunoştea exact relaţiile dintre noi şi Zamolxe. Acesta a fost primul gând. Mai apoi, am intuit realitatea: în Muntele Sacru fuseseră chemate şi alte persoane, care necesitaseră supraveghere. Asta însemna lărgirea

contactelor dintre extratereştri şi pământeni. Un fapt pe care-l dorisem şi-l cerusem.
Marele astral stătea pe fotoliul său înalt, capitonat în piele. Ne-am prezentat aşa cum fusesem învăţaţi în Octogon. Zamolxe a intrat direct în subiect:
- Aţi invocat marii străbuni ai rasei albe să semene moartea printre adversari. De ce?
- Suntem copleşiţi de numărul şi puterea duşmanilor. Cine alţii să ne ajute?!
Zamolxe l-a fixat pe Cremene cu privirea sa albastră, pătrunzătoare. Am înţeles pe dată că Laurenţiu Cremene nu-l informase despre intenţiile noastre. Din raţiuni necunoscute mie, ocolise extratereştrii, apelând direct la spiritele marilor strămoşi.
- Veniţi cu mine!
Zamolxe s-a ridicat, a dat un ordin scurt străjilor, în limba zegetină. După aceasta, a pornit pe culuarul din sud, prin care trecusem de mai multe ori. L-am urmat fără şovăire. Am depăşit holul boltit, înţesat de containere cu aparate, înaintând către camera în care, cândva, văzusem marea stea şi enigmaticul semn n. întregul complex subteran era luminat ca ziua, prin becuri făcute dintr-un material asemănător cremenei albe. Ne-am oprit în uşa largă, deschisă. Nimic nu se schimbase de la ultima noastră vizită. în jurul camerei circulare, pe 13 fotolii de piatră neagră, 13 umbre cu înfăţişări omeneşti păreau să doarmă. Şase erau femei şi şapte, bărbaţi, în centru, pe un fotoliu octogonal, alte opt umbre, patru bărbaţi şi patru femei, cu ochii deschişi. Deasupra lor, o sferă de lumină cum mai văzusem în noaptea naşterii mele. Se rotea lin, de la stânga către dreapta, luminând întreaga adunare.
- Ce-aţi înţeles din câte aţi văzut şi auzit?
- Puterea convenţiilor greşite se distruge cu o convenţie mai apropiată de adevăr.
Eu răspunsesem. Zamolxe a întins dreapta, aşezând-o pe umărul meu:
- Ţi-am vegheat viaţa încă înainte de naştere. Ţi-am sădk în fiinţă acel ceva de care se îngrozesc duşmanii. Te-am trecut' prin capcanele imperiului financiar ascuns, să le cunoşti puterea şi slăbiciunea. Te-am pregătit pentru uciderea zeilor străini, făcuţi din culpă, doi, durere şi ignoranţă. Te-am crescut pentru

distrugerea imperiului financiar bazat pe fraudă şi doi, începând de sus în jos, de la „zeii finanţelor“. Eşti gata pentru lupta finală.
Am întins palma dreaptă, ca într-o rugă. Sfera de lumină a lunecat uşor către palma mea. I-am simţit atingerea caldă şi bună. Şi-am auzit vocea pe care o mai auzisem în Retezat. O voce calmă, fermă, de bărbat:
- Cine se va îndrepta împotriva ta cu gând, imagine, vorbă sau acţiune va muri! Căci tu trebuie să faci ce-am hotărât noi!
Cremene a străbătut acelaşi ritual, cu mâna stânga a lui Zamolxe pe umărul său drept. De ce stătea Zamolxe între noi am înţeles mai târziu. Apoi, vocea a continuat:
- în fiinţele voastre s-a adunat puterea supremă a planetei. Să nu vă speriaţi când veţi constata că majoritatea fenomenelor sociale par a se supune gândurilor şi voinţelor voastre! în realitate, se supun gândurilor şi voinţelor noastre. Voi sunteţi numai părţi din gândurile şi voinţele noastre.
în aceeaşi clipă, bolta de piatră a dispărut, ca pulverizată. Deasupra noastră se deschisese un tunel luminos, către Cerul infinit. Zamolxe ne-a informat calm:
- Sunteţi în faţa marilor străbuni din astre. în faţa celor care ţin în mâini viaţa şi moartea, mărirea şi decăderea, fericirea şi durerea... în faţa celor pe care oamenii îi invocă prin apelativul Doamne-Dumnezeule! Nu-i puteţi vedea dar îi veţi cunoaşte cu inima.
N-am' scos un sunet. Lumina trecerea prin mine către infinitul nordic. Vocea extraterestrului dispărut din Retezat s-a auzit din nou:
- Aţi primit puterea vieţii şi a morţii numai după ce v-am dezvăţat de orgoliu şi animalitate. O veţi folosi cu înţelepciune. Veţi ridica oamenii din starea de animalitate, către poziţia de fiinţe supreme pe această planetă! Veţi şterge amintirea a 35 de milenii de decădere a fiinţelor omeneşti! Aceasta e sarcina voastră!
El vorbea înainte despre lucruri pe care le cunoşteam deja. Mi le spusese părintele Demian, ca profeţii încifrate în versuri:
Mai blânzi ca o povestea
Din care-i lipsă vina
Ne-au zămislit din creste
Şi ne-a scăldat lumina...

- Prin gândurile voastre trece puterea vieţii şi a morţii. O veţi folosi aşa cum am decis noi. Veţi vindeca şi semăna viaţă în cei care merită. Veţi ucide alienatorii omenirii. Aţi primit de la noi tot ce vă trebuie pentru a vă îndeplini misiunea: puterea vieţii şi a morţii, informaţii, inspiraţie, poziţie socială şi avere. Toate, pentru atingerea scopului final - pacificarea omenirii pământene şi ridicarea ei deasupra nivelului animal în care se zbate acum.

Ochii mi se fixaseră în lumina infinită. Oricât mă străduiam, nu zăream nimic. Numai lumină pură, infinită. Pe faţa lui Zamolxe nu puteam citi nimic. M-am liniştit şi am ascultat în continuare:

- Jugul magic afro-asiatic a fost distrus, aşa cum a fost scris în cartea vieţii pământene. Familiile străvechiului pământ sunt libere. în numele nostru, voi le veţi conduce către lumina vieţii. Către viitorul omenesc. Nimeni nu vă va înfrunta, nimeni nu vă va opri. Capcana trecutului a fost sfărâmată pentru totdeauna. Nimeni nu se mai poate întoarce. Nici măcar cei care doresc.

- Marilor străbuni, continuăm lupta cu familiile galbenă şi neagră?

Zamolxe întrebase. Ştia de ce. în ultimii cinci mii’ de ani, o confruntare surdă şi nevăzută cuprinsese rasele descinse din primele familii astrale. Magia galbenă şi neagră acţionase prin religii şi filosofii contrare adevărurile universală, inducând în eroare rasa albă. Spiritul creator fusese afectat dar nu distrus. Marile invenţii ale lumii moderne ne aparţineau. Generaţia mea se bucura de un privilegiu extraordinar: participa la trezirea şi eliberarea integrală a spiritului creator, pragmatic şi realist al rasei albe. Răspunsul a fost clar:

- Nu mai aveţi cu cine lupta. Celelalte familii, roşie, galbenă şi neagră, vor veni din urma voastră, pe drumul trasat de noi. în câteva mii de ani, veţi forma populaţia planetară. O singură naţiune, cu o singură limbă, cu un singur viitor. E pace în Cer... şi pe Pământ... E pace în oameni...

Nu mai ascultam. Profeţia bătrânului Demian fusese exactă, deşi greu de înţeles:

Sunt duh de sol, Stăpâne,
Trimis în vechea Lege,
Să-ntoarcă azi în mâine Şi neamul să-şi dezlege...
Cât mi-am dorit, Părinte,

Să mă îmbrac în soartă Şi-n vraja de cuvinte Ca să-ţi ajung la poartă...

Zbaterea sângelui se domolise. Pacea marilor străbuni mă pătrunsese şi pe mine. Nu mai aveam duşmani rasiali sau naţionali. Numai duşmani personali, care erau şi duşmanii noştri, ai tuturor oamenilor viitorului. Adepţii sistemelor închise şi dominatoare erau condamnaţi să moară în capcana pe care o imaginaseră şi-o folosiseră împotriva omenirii.

Tonalitatea s-a schimbat. Vocea devenise mai puternică, mai convingătoare:

- Spuneţi oamenilor să aibă încredere în forţele proprii, căci forţa noastră se manifestă în fiecare fiinţă omenească! învăţaţi-i să se cunoască bine, să-şi poată folosi posibilităţile personale cu maxim de randament! Să nu mai aştepte minuni de la noi sau de la zei. Să înveţe tot ce am transmis omenirii în aceste mii de ani! Să gândească profund, să imagineze frumos şi realist, să vorbească puţin şi să creeze tot ce noi îi inspirăm! Să creeze lucruri folositoare oamenilor! Nu mai aşteptaţi, oamenilor! învăţaţi, gândiţi, creaţi! Nu mai invocaţi în zadar zeii străini, căci nu v-au dat şi nu vă vor da nimic!

Am înţeles că războiul zeilor se terminase. Zeii străini, afro-asiatici, aduşi de religia iudeo-grecească, fuseseră eliminaţi din viaţa românilor. Marii noştri străbuni îşi reluaseră locurile de cinste în Cer. Cerul nostru românesc era curat şi luminos, căci negura zeilor iudaici fusese învinsă de lumina vieţii. Noi, oamenii întregi, trebuia să-i ajutăm pe înstrăinaţii închinători la zei străini să-şi amintească de Om şi de marii străbuni, adevăraţii ocrotitorii .ai României şi ai românilor.

Vocea atinsese amplitudini de tunet:

Aceasta este porunca marilor astrali ai omenirii! Mergeţi şi eliberaţi oamenii din ignoranţă şi minciună, din laşitate şi violenţă, din lene şi deznădejde, din robia viciilor în care i-au împins zeii străini! Ucideţi zeii străini din sufletele şi minţile voastre! Sădiţi în locul lor lumina vieţii, omenia, speranţa, încrederea, cutezanţa, hărnicia şi celelalte virtuţi ale Omului! Respectaţi Omul în fiecare om de lângă voi, de orice rasă ori naţiune! Ardeţi idolii neînsufleţiţi şi slujiţi Omul viu din fiecare fiinţă omenească, fiinţa supremă pe această planetă! Aceasta aşteptă de la voi marii strămoşi ai omenirii!

Zamolxe s-a înclinat uşor iar noi i-am urmat exemplul. Lumina ne-a atins capetele plecate, invadând încăperea. Mă simţeam uşor, fără trup. Numai suflet, numai lumină...
Zamolxe s-a întors şi a pornit către centrală, cu noi în urma sa. La fie care pas, auzeam vocea de tunet: Aceasta este porunca marilor străbuni ai omenirii! Ridicaţi omenirea din ignoranţă şi întuneric spiritual! Ucideţi zeii străini din sufletele şi minţile voastre! Ardeţi idolii neînsufleţiţi! Slujiţi Omul viu în fiecare fiinţă omenească!
Ne-am aşezat tăcuţi în faţa lui Zamolxe. Ne-a întrebat simplu:
- Aţi sperat la un ţărm de linişte?
- Da, am confirmat eu. Mi-am visat liniştea eternă.
- Acest cuvânt trebuie să dispară din minţile voastre. Ştiţi ce aşteaptă marii străbuni de la voi: acţiune. Eliberarea omenirii din robia viciilor şi ignoranţei. Voi sunteţi cei mai buni luptători pe care-i am. Voi şi oamenii de ştiinţă din toate ramurile cunoaşterii. Mergeţi şi făceţi-vă datoria!
Ne-am ridicat drepţi şi demni în faţa marelui strămoş revenit printre noi ca extraterestru.
- Mai aveţi îndoieli?
- Nu! am răspuns noi într-un glas. Ştim Adevărul.
Zamolxe a zâmbit deschis, luminos, ca un om.
- Care e prima parte a Adevărului?
- Când nu-ţi pierzi timpul, energia şi banii pentru a diviniza închipuiri primitive, ai timp, energie şi bani pentru a ajuta adevărata creaţie a Dumnezeului etern, oamenii, am răspuns eu.
- Mergeţi şi serviţi cu credinţă Omul şi omenirea!
Ne-a îmbrăţişat pe rând, apoi a unit palmele în faţa noastră. Am apucat să aud un uşor vâjâit şi m-am trezit în biroul lui Cremene. în faţa mea, comandantul Octogonului experimenta aceleaşi trăiri.
- Au rezolvat teleportarea la mare distanţă, Laure.
- Au rezolvat ei multe altele. Iar noi avem foarte multe de
'A
făcut. In primul rând, să uităm tot ce-a fost urât şi dureros pe drumul din întuneric către lumină.
*
* *

Cemescu era singur printre cărţile sale. Scria de zor la maşina sa clasică. Nici nu m-a simţit când am intrat în casă. Am tuşit pentru a-i atrage atenţia, apoi l-am întrebat;

- Stai cu uşa deschisă? Dacă intră hoţii?

Mi-a zâmbit senin:

- Vere, în satul meu, nu închidea nimeni uşa la casă. O astfel de societate visez eu: una în care lacătele şi încuietorile să nu mai fie necesare.
- E o utopie.
- Neîndoielnic, e utopie. O astfel de societate nu poate fi creată bătând din palme. Modelul agresiv, hrăpăreţ şi violent tinde să se impună unei mari părţi din populaţie. Mai ales prin televiziune. In perioada de dominaţie sovietică, ruşii ne impuneau filme cu războaiele lor. Acum, yankeii ne prezintă violenţa lor, deloc mai rafinată.
- Da, românii n-au parte de momente de linişte. Cultul creaţiei nu-şi găseşte loc. Modelul de creator paşnic n-a fost încă imaginat.
- Ai pus degetul pe rană, Varaine. Asta creez eu acum: modelul de om al viitorului. Un creator cu o personalitate complexă, descrisă în cele mai mici amănunte.
- Foloseşte la ceva?
- Sigur. Mi-aţi spus să cresc viitorii lideri. Cum să-i cresc fără model? Ştii ce spune psihologia? Copilul este o potenţă care se realizează funcţie de modelul de personalitate oferit de societate.
- Mda. Societatea actuală nu-i oferă decât modele de oportunişti, neruşinaţi* lipsiţi de scrupule, iresponsabili... Modelul ideal de om nu se zăreşte nici măcar în cărţi sau în filme.
- Ba da, se zăreşte, Varaine. Este vorba de „idealul“ animalic, înzestrat cu mulţi muşchi, agresiv, lipsit de sentimente omeneşti. Cele mai înalte sentimente omeneşti au fost terfelite şi ridiculizate de banda asta, care s-a impus în viaţa publică prin teroare şi înşelăciune. Exact cum, în urmă cu aproape cincizeci de ani, slugile ruşilor ridicau în slăvi modelul de viaţă rusesc, condamnând înaltele noastre valori naţionale şi personale.
- Colaboraţioniştii sunt ridicoli şi contradictorii. Americanii îşi pot slăvi naţiunea şi simbolurile naţionale, în fiecare film sau operă literară. Noi, însă, nu avem dreptul, căci am fi taxaţi de

xenofobi, extremişti, intoleranţi. De unde a apărut gaşca asta ridicolă, Cemescule?

- Din scursurile societăţii româneşti. Din cei lipsiţi de sentimente normale faţă de oameni, faţă de naţiune, faţă de patrie. Fiecare naţiune are un procent de rebuturi. Necazul românilor derivă din faptul că, la noi, aceste rebuturi au ieşit în viaţa publică, încercând să ne schilodească şi pe noi după modelul lor. Noi rezistăm însă:

într-o lume rătăcită,
Noi suntem încă români,
Avem case, avem pită,
Avem prunci, avem străbuni...

- înţelegi, vere? Sentimentul apartenenţei la marea civilizaţie mondială nu poate fi contrapus celui de apartenenţă la o naţiune. Din această cauză, mă strădui să creez un model de om complex, înzestrat cu sute de calităţi. îi vor oferi tinerilor, să-l însuşească, să devină oameni complecşi, aproape, supra-oameni.

- Aceasta presupune distrugerea modelul primitiv de ascensiune socială.

- Sigur! Un tânăr crescut de noi va poseda în mod real câteva sute de trăsături pozitive de personalitate. El va depăşi sistemul artificial folosit de iudeomasonerie şi religii.

- Ce faci tu se numeşte pionierat, Cemescule. Eşti singur.

- Nu! Destui intelectuali români au înţeles sarcina lor de bază: formarea unor personalităţi puternice. Ştii ce i-a speriat pe iudeomasoni şi religioşi?

- Nu.

- Folosirea sugestiei pozitive la scară naţională face imposibilă condiţionarea psiho-mistică. Tinerii devin foarte siguri de ei, stăpâni pe propriile personalităţi. Nu mai pot fi condiţionaţi prin cuvânt, nu mai pot fi manipulaţi în direcţia dorită de manipulatori.

- Nu înţeleg, Cemescule.

- Pentru că nu te-a interesat niciodată condiţionarea psihică a personalităţii. Toţi oamenii ar trebui s-o înveţe, pentru a evita transformarea lor în bile de biliard.

- Bile?

- Aproape. Bila e mişcată în orice direcţia cu tacul. Omul neinstruit poate fi mişcat, inclusiv împotriva sa, cu cuvântul. De

exemplu, un economist excelent prezintă în faţa unei audienţe un plan realist de redresare a economiei naţionale. Un agent manipulator se ridică şi loveşte cu un singur cuvânt: comunist. Dacă economistul e slab pregătit psihologic, renunţă la părerile sale şi se raliază la cele avansate de manipulatori. Inclusiv liderii politici sunt manipulaţi prin această metodă. Aceasta înseamnă că nu au personalităţi puternice.

- Deci, Cemescule, tu creşti tineri nemanipulabili şi necondiţionabili?

Cemescu a zâmbit din nou:

Personalităţile pe care le formez eu se raportează la interesul naţional, eliminând din viaţa lor toate sloganele invadatorilor economici şi politici. O astfel de personalitate e mai puternică decât zeii imaginaţi de religii, căci posedă cu adevărat sute de calităţi.

- Romantic vorbind, zeul înzestrat cu câteva calităţi e inferior omului dotat cu sute de trăsături pozitive de personalitate.

- Da, Varaine. Avalanşa de primitivism declanşată de manipulatori poate fi stăvilită şi distrusă de personalităţi puternice, sigure de ele, convinse că românii nu sunt cu nimic inferiori celor care, temporar, ne-au ocupat economic. Astfel de personalităţi cresc eu.

- Şi merge bine?

- Din păcate, în prima fază, rezultatele sunt modeste. Cam puţini tineri sunt dispuşi să facă eforturi pentru a-şi întări personalităţile prin sugestii pozitive. Manipulatorii le oferă modele mai uşoare, deşi negative: reuşita prin noroc sau prin înşelăciune, impunerea prin violenţă şi necinste, succesul printr-o lovitură miraculoasă, delăsarea, sclavia plăcerilor animalice etc. Ai văzut prin mijloacele mass media un singur model de creator, care-şi foloseşte inteligenţa şi munceşte ani în şir pentru un rezultat? Eu n-am văzut.

- Ce să văd, vere? Cum deschid televizorul, văd numai pornografie şi violenţă. De parcă omenirea ar fi înebunit, căzând într-o animalitate agresivă.

- Lipsa de sentimente şi idealuri înalte e un semn de boală socială. Asta ar fi trebuit să alerteze psihologicii şi sociologii. N-au fost însă pregătiţi pentru acest şoc. Unii dintre ei au devenit

unelte ale manipulatorilor, încercând să combine psihologia cu religia. Mare mizerie!
- Trădarea intelectualilor?
-Ce?
- Intelectualii au trădat naţiunea română.
- Nu toţi, Varaine. Numai o parte. Cei mai slab pregătiţi, cei mai vicioşi, cei mai laşi. i
- Apropo de falşii intelectuali, Cemescule! în urmă cu câteva săptămâni am văzut la televizor un asemenea specimen. Ştii ce susţinea? Că românii au mentalităţi de slugi şi trădători, astfel, că ori de câte ori vine un cuceritor, se prezintă în păr, cu preoţii în frunte, şi-l ovaţionează. Numai o mică parte din naţiune, cetăţenii cu principii demne şi omeneşti, se opune ocupaţiei şi suferă.
- îl ştiu pe „filosoful" ăsta „social-democrat“, Varaine. N-are nici păr, nici creier, deşi se prezintă „om de cultură41. Ştii ce voia să sugereze? Că e mai bine să ne supunem cu toţii oricărui ocupant, căci religia ne învaţă să plecăm capul în faţa săbiei.
- Ce să-i faci, Cemescule? Religia e a lor. Promovează interesele evreilor, îi consideră zei, popor ales iar pe noi, geto-dacii românizaţi, ne desconsideră, deşi suntem oameni din neamul oamenilor. Ştii ce-au spus astralii?
-Ce?
Cemescu ridicase privirea din hârţoage. Mă privea cu interes. Stăpânea psihologia, logica, astronomia şi alte ştiinţe exacte, însă în probleme de legătură cu spiritele celor plecaţi avea nevoie de mine.
- Ne-au spus că neamul Omului a distrus jugul afro-asiatic adus în Europa de evrei şi greci. După milenii de dezbinare, urmează un proces invers, de adunare a urmaşilor vechilor familii europene.
- Procesul de desprindere a europenilor de magia africană şi orientală, susţinută de religii, va dura câteva decenii, Varaine.
- Va dura mai puţin, dacă intervenim noi. De asta am venit la tine. Să-ţi transmit ordinul marilor străbuni ai omenirii. Să-l răspândeşti printre oameni.
- Spune, Varaine!
- în voi se află puterea vieţii şi a morţii. Ucideţi zeii străini din sufletele şi minţile voastre! Distrugeţi idolii neînsufleţiţi şi aruncaţi cu pietre în idolatri! Slujiţi Omul viu din fiecare fiinţă

omenească, indiferent de rasa ori naţiunea sa! Ajutaţi suprema creaţie a Dumnezeului etern, oamenii! Sădiţi în sufletele şi minţile voastre, în locul zeilor străini, lumina vieţii, speranţa, omenia, înţelegerea, încrederea, cutezanţa, hărnicia şi celelalte virtuţi ale Omului! Căci voi sunteţi fiii şi fiicele Omului!
Cemescu repeta după mine:
- Ucideţi zeii străini din sufletele şi minţile voastre! Sădiţi lumina vieţii, omenia, încrederea, speranţa...
PARTEA A DOUA
1, Istoria se scrie cu sânge de naivi
S-au împlinit nouă ani de la evenimentele din decembrie 1989. Sunteţi mai lămuriţi acum decât atunci cu privire la terorişti? Ştiţi cine a ucis, cine a rănit, cine a schilodit? Puteţi jura cu mâna pe inimă, cum jură cei interesaţi, că a fost o revoluţie curată, fără urmă de amestec extern? Au fost pedepsiţi adevăraţii vinovaţi de crimele lui decembrie 1989? Au fost disculpaţi nevinovaţii acuzaţi sau pedepsiţi pe nedrept? Mai am şi alte întrebări. Multe dintre ele vă frământă şi pe dumneavoastră.
în cărţile de istorie şi pe plăcile comemorative se folosesc aceleaşi formulări vagi, generale sau mincinoase: căzuţi în lupta împotriva tiraniei, ucişi de aparatul de represiune co-munist etc. Treptat, pe bază de probe, ziariştii au renunţat la varianta iniţială, lansată de fesenişti, în decembrie 1989: securiştii-teroriştii, fanatici apărători ai dictatorului şi comunismului. Unele persoane, inclusiv dintre cele cu funcţii de răspundere în stat, n-au renunţat însă la această variantă, prezentând-o în alte forme, cum ar fi poliţie politică, decon- spirarea Securităţii etc. De ce, oare? Securitatea naţională română, creată după 1964, a desfăşurat mai puţine operaţiuni de poliţie politică decât organele informative create după 1989. O spun în cunoştinţă de cauză, căci am lucrat şi în Securitate şi jn organele informative create după 1989.
Dacă principalul capăt de acuzare al Securităţii naţionale române, participarea la represiunea din decembrie 1989, s-a dovedit a fi fals, de ce se continuă acţiunea propagandistică împotriva acestui organ de stat? Cine a avut interes ca, în decembrie 1989, să canalizeze ura populară şi a Armatei împotriva Securităţii române, în scop de a o anihila şi desfiinţa? Vreun român bun, vreun patriot, vreun cetăţean interesat de

mai binele acestei naţiuni? Nu! Cei care au săvârşit această infracţiune gravă au aparţinut de următoarele categorii:

- cadre şi agenţi ai unor servicii secrete străine.
- persoane urmărite pentru pregătirea de infracţiuni împotriva securităţii statului român.
- privilegiaţi ai socialismului, care am aruncat vina pe Securitate, în scop de a scăpa de răspundere pentru privilegii şi abuzuri.
- vinovaţi de represiune cu arma în mână, dornici de a-şi spăla vina şi a se erija în eroi, apărători ai Revoluţiei.
- idioţi manipulabili prin slogane şi lozinci, incapabili să se informeze corect şi să reacţioneze omeneşte.

în realitate, pentru disfuncţiile socialismului, trebuiau să răspundă liderii politici din Comitetul Central, Consiliul de Stat, Marea Adunare Naţională, Guvern'. Ei au organizat şi condus activitatea legislativă, administrativă, judiciară, economică. Securitatea a fost un simplu organ informativ, cu nimic mai represivă decât actualele organe informative. Majoritatea persoanelor din conducerea socialistă n-au fost întrebate de sănătate, au pătruns masiv în FSN, devenind „revoluţionari41, oameni de afaceri, „democraţi" etc. Dacă, într-un viitor apropiat, în România ar izbucni o revoluţie adevărată, pe cine aţi învinovăţi de dezastrul economic, social, cultural şi moral al acestor nouă ani? Pe ofiţerii de informaţii? Sunt vinovaţi ofiţerii de informaţii, poliţie, armată şi alte organe de ordine sau clasa conducătoare - legiuitorii, guvernanţii, liderii economici? Desigur, vinovaţi sunt cei care au făcut legile proaste ori nu le-au făcut pe cele bune, cei care au condus greşit diferite domenii ale vieţii economice, politice, diplomatice, sociale, culturale etc. Dacă acesta este adevărul, de ce vreţi să aruncaţi vina socialismului pe foştii ofiţeri de Securitate? Pentru a salva adevăraţii vinovaţi? Pentru a ajuta serviciile secrete străine, care tremurau şi încă tremură de frica Securităţii? în acest caz, vă săpaţi singuri groapa, vă daţi pe mâna celor care v-au pregătit jugul.

Să presupunem că un naiv idealist, visător la mai binele acestei naţiuni, căzut în lupta împotriva dictaturii ceuşiste, în decembrie 1989, ar învia şi ar vedea în ce hal a ajuns naţiunea română! Ar vedea foamea şi mizeria în care se zbat majoritatea cetăţenilor, ar vedea dezastrul economic, ar vedea opulenţa jignitoare a

îmbogăţiţilor de conjunctură, ar citi injuriile şi aprecierile nefavorabile la adresa naţiunii, ar asista la şantajul economic internaţional (iudeomasonic)... Ar afla că, instigat de duşmanii acestei ţări, a ucis fraţi de-ai săi, înainte de a fi şi el ucis. Fraţi care nu erau deloc terorişti, ci tot revoluţionari. Căci, dragii mei cititori, cel mai mare paradox al revoluţiei televizate e faptul că are luptători pentru ea, dar nici un contrarevoluţionar, nici un terorist. Nu se poate explica cu cine s-au bătut zecile de mii de luptători în revoluţie. Ce-ar face bietul naiv care, cu viaţa sa, a podit drumul către realitatea mizerabilă în care trăim? Ar muri din nou, de ruşine şi scârbă. Acestor visători romantici, care au sperat să-şi verse sângele pentru mai binele neamului lor, le închin câteva rânduri:

Du-te, mamă-n sfânta mănăstire Şi te-nchină Hristului senin,
Cere-i doar un strop de mântuire Pentru fiii Abel şi Cain!
Vino, mamă, într-o zi de vară,
La mormântul alb şi mincinos Şi te-ntreabă, maică, mai pe seară
De e drept ce vezi, de-i luminos!
Rătăcesc prin două lumi-deodată,
Sfâşiat de-al neştiinţei chin,
Căci, măicuţa mea cea minunată,
Eu nu ştiu de-s Abel ori Cain.
Pune, mamă, două lumânări deodată Lângă trandafirii-nsângeraţi,
Căci aici, sub lespedea de piatră,
Zac feciorii lumii-mbrăţişaţi!
Blestemă, măicuţă, cu putere,
Omul plin de zâmbet dar hain,
Ce, din rodul tău şi în durere,
A-mpărţit un Abel şi-un Cain!
Şi te-ntoarce, maică, la părinte,
Să se roage Marelui Stăpân,
Să ne slobozească din morminte,
Să ne facă iar oştean român!
în parfumul sfânt, de tămâiere,
Să ne ierte, maică, pe eroi,
Să ne cheme primii la-n viere,
Să-nviem într-un amândoi!
Să ne ierte, maică, de păcate,
Să ne spele, mamă, de venin,

Să-nviem, măicuţă, frate-n frate,
Să nu fim nici Abel, nici Cain!

De regulă, prin revoluţie socială înţelegem trecerea de la o formă de organizare socială inferioară către alta, superioară. Socialismul îşi trăise traiul, îşi mâncase mălaiul. Se blocase în contradicţiile proprii, majoritatea, produse de liderii cu înalte funcţii în PCR şi stat. Desigur, nu putem neglija nici blocada economică externă, organizată de marile puteri economice, interesate să ne elimine din concurenţa economică mondială şi să ne transforme în colonie (cum s-a şi întâmplat). Blocada economică externă n-ar fi avut nici un efect, dacă am fi avut lideri inteligenţi, cinstiţi, harnici şi devotaţi şi, trebuie s-o recunoaştem, dacă toţi cetăţenii români ar fi fost cinstiţi, harnici, corecţi. Viciile din structura socială, plus defectele din personalităţile noastre, ale liderilor şi multor cetăţeni, au dus la prăbuşirea fostei societăţi. Cauzele prăbuşirii au fost interne, intervenţia externă a fost un simplu impuls. Dacă toate ar fi mers bine în România, nimeni nu ne putea determina să revoluţionăm sistemul.

Cei care au luat în puterea în decembrie 1989, feseniştii şi cei care le-au urmat, cederiştii, susţin că au revoluţionat sistemul social. Realitatea economică, socială, culturală şi morală îi contrazice. Nu s-a produs o revoluţie, un progres, ci o involuţie, un regres, către forme de organizare socială deja depăşite: capitalismul primitiv (tip CDR) şi socialismul „cu faţă umană“ (tip FSN). Regresul pe toate planurile vieţii româneşti este atât de evident, încât nu mai trebuie să fie demonstrat. Un singur domeniu a înregistrat progrese: democraţia socială. Libertatea cuvântului spus sau scris, libertatea de întrunire şi organizare ş.a.m.d. sunt realităţi de necontestat. Ce să facă însă cu ele un cetăţean lipsit de elementare mijloace de subzistenţă? Cu ce bani să se organizeze, să-şi cumpere mijloace mass media pentru a-şi exercita dreptul la libertatea opiniilor? Cenzura economică actuală e la fel de necruţătoare ca şi cenzura politică practicată în socialism. Atunci, se puteau manifesta numai cei care deţineau funcţii politice, acum, numai cine are putere economică sau politică. Pentru cei mulţi, care formează majoritatea naţiunii române, nu s-a schimbat nimic în bine. Tot masă de manevră, tot plebe, tot marele mut care aplaudă şi-şi dă votul sau consimţământul. Majoritatea cetăţenilor români au

pierdut şi ce mai aveau în socialism: siguranţa vieţii, a locului de muncă, salariului (pensiei) şi locuinţei; stabilitatea financiară; asigurare de sănătate şi bătrâneţe etc. Cea mai bună probă e faptul că speranţa de viaţă a scăzut dramatic, mortalitatea a crescut, natalitatea a scăzut, gradul de instruire şi educaţie a populaţiei se reduce pe zi ce trece, imoralitatea şi infracţionalitatea cresc şi se agravează...

Trebuie să impunem un model de societate cu adevărat progresistă, care să preia de la societăţile trecute tot ce a fost pozitiv şi să meargă înainte, către viitor. în caz contrar, am trecut degeaba prin răsturnări, au murit degeaba oameni care au visat mai binele nostru, al tuturor. Ei au scris istoria cu sângele lor de romantici naivi, politrucii o falsifică cum vor ei, punând în gurile celor căzuţi vorbe, idei şi idealuri pe care nu le-au avut. Am studiat evenimentele din decembrie 1989, am scris mult pe această temă. Cei care au murit n-au dorit gargara pompoasă practicată de politicienii de trei parale. Ei au vrut să trăim mai bine. Nimic mai mult! Restul e propagandă fără bază în viaţă.

Vom putea trăi mai bine numai după ce vom imagina, proiecta, pune în dezbatere publică şi aplica modelul de societate viitoare, democratică şi progresistă. Modelul impus din exterior, prin FSN (PDSR, PD, ApR), CDR şi UDMR nu ne duce către viitor, ci în poziţia de semicolonie a unor puteri financiare străine. Adică, într-o poziţie mult mai proastă decât aceea din perioada naţional-socialistă.

2. Religia şi drepturile omului

în perioada socialistă, am avut icoană în casă şi am vizitat lăcaşuri de cult creştin, în semn de omagiu pentru străbunii îngropaţi acolo, precum şi pentru reprezentanţii unei laturi a culturii naţionale, preoţii. După decembrie 1989, atitudinea mea faţă de religie şi Biserică s-a schimbat radical, din următoarele cauze:

- Biserica şi religia au pătruns cu agresivitate în viaţa publică, încercând să folosească forţa instituţiilor de stat în interes propriu, mai ales, material. Cultele religioase au provocat certuri între cetăţeni, au revendicat bunuri şi valori materiale, au ignorat procesul de sărăcire din România, canalizând imense sume de bani pentru ridicarea unor lăcaşuri ale orgoliului primitiv, pline de idoli străini de viaţa naţiunii

noastre, străini de rasa albă. Biserica şi-a arătat adevărata faţă, jefuind un popor deja sărăcit pentru a ridica lăcaşuri care nu mântuie pe nimeni. Mântuirea ne vine din ştiinţă şi muncă.

- Biserica şi religia au folosit mijloace josnice (înşelăciunea, exploatarea ignoranţei etc.) pentru a impune studiul religiei în şcoli, la vârste fragede, când lipsa de discernământ a copiilor le permite îndoctrinarea lor cu magia afro-asiatică. Mozaismul, creştinismul şi islamismul au la bază mituri,şi ritualuri de origine afro-asiatică. în acelaşi timp, religia şi Biserica n-au luat atitudine împotriva procesului de degradare a vieţii naţionale, prin sărăcie, imoralitate, infracţionalitate. Odată în plus, Biserica a demonstrat că e străină de viaţa românească, că exploatează ignoranţa şi frica oamenilor, în numele unor zei de import.
- Religiile practicate în România nu se bazează pe adevăr, omenie, dreptate, cinste, pace, curaj, hărnicie ori alte virtuţi omeneşti. Vechiul şi Noul Testament elogiază discriminarea, ura, violenţa, ignoranţa, lenea, misoginismul, fratricidul, furtul, incestul, înşelăciunea, jaful, cruzimea, minciuna şi multe alte vicii specifice primitivilor din Asia şi Africa, care au compilat miturile de la baza acestor documente. Am scris o carte, Ev a n-a fost mama noastră, în care am dezvăluit sursa durerilor, necazurilor şi confuziilor omenirii: miturile religioase afro-asiatice, magia neagră şi galbenă.
- Religia creştină, ca ramură a religiei iudaice (mozaice), nu invocă Dumnezeul cel Adevărat şi nici strămoşii rasei albe, ci zei străini, afro-asiatici (Elohim, Sabaot, Eli etc.) Din această cauză, nu produce nici un bine, ci numai rău. De exemplu, de nouă ani, religia face spectacole măreţe dar necazurile ne lovesc fără milă. De ce nu ne ajută zeii creştini? Un alt exemplu: primul şi al doilea război mondial s-au purtat între creştini. în fiecare tabără, preoţi creştini invocau zeii lui Iuda împotriva altor creştini. Vi se pare logic, drept, omenesc?
- De aproape două mii de ani, cele trei ramuri ale iudaismului (mozaismul, creştinismul şi islamismul) n-au lăsat omenirii o clipă de pace. Progresul omenirii s-a realizat în luptă dură cu aceste religii. Milioane de martiri ai ştiinţei şi umanităţii au căzut în lupta cu ignoranţa mistică. Acum, profitând de deruta omenirii, religiile încearcă s-o împingă în trecut, folosind cu neruşinare mijloace şi metode descoperite de ştiinţe: mijloacele mass media, cibernetica, psihologia etc. Acum, ca şi

în urmă cu 2000 de ani, religia încearcă să exploateze ce e mai rău în om: frica, ignoranţa, lenea de gândire, laşitatea, necunoaşterea, primitivismul...

- Oameni ai Bisericii au contribuit la dezbinarea cetăţenilor români pe criterii religioase, etnice sau politice, au făcut propagandă monarhistă sau în favoarea unor partide, au săvârşit infracţiuni dezvăluite prin ziare, au dovedit lipsă de credinţă şi milă, au participat la manipularea anti-românească, la răspândirea misticismului, obscurantismului şi întunericului religios. Aceştia nu sunt preoţii neamului nostru şi ai rasei noastre, sunt agenţii magiei afro-asiatice. Ei nu slujesc Omul şi fiinţa omenească, ci frica, moartea, durerea şi spaimele primitive. Ei nu sunt înţelepţi, cinstiţi, harnici, drepţi, curajoşi, credincioşi, ci lacomi, laşi, îndoctrinaţi cu idei şi teorii contrare vieţii normale. Băncile religioase sunt cea mai bună dovadă că religia este o afacere la fel ca oricare alta. Traficul de zei ar trebui incriminat şi pedepsit ca înşelăciune calificată în dauna intereselor obşteşti. Probabil, în viitor, îl vom incrimina şi pedepsi.

Cei care n-aţi studiat în profunzime textele religioase iudaice şi creştine vă întrebaţi ce m-a apucat. Deşi nu deţineţi informaţii exacte în problema abordată, religia, vă permiteţi să emiteţi păreri, după ureche, pe baza unor alegaţii simple dar neadevărate, de tipul religia nu face nici un rău, te învaţă de bine etc. S-o credeţi dumneavoastră! Dacă religia ar fi făcut bine, ajungeam de multă vreme în raiul din poveşti. Religia e un fenomen profund nociv, alienator, străin de spiritul rasei albe, de spiritul geto-dac şi românesc. Cândva, îmi veţi da dreptate. Sper că mai curând, înainte de a vă îndobitoci copiii cu miturile lui Iuda.

Una din găselniţele religiei creştine modeme, menită să inducă în eroare pe cei revoltaţi de imoralităţile din Vechiul Testament, susţine că, odată cu „naşterea“ lui Isus Hristos, vechile documente nu mai au importanţă. E o minciună ca multe altele, traficate de preoţi lipsiţi de cinste şi corectitudine:

- în primul rând, Isus Hristos nu s-a născut, ci a fost inventat, pe bază de zodiac şi formule semantico-religioase, de către mistici evrei şi greci. Nici o informaţie veridică nu susţine evenimentele descrise în evanghelii. Nici un document din anul zero nu vorbeşte de Isus. Falsul s-a făcut prin secolele I-2 e.n.,

de către creştinii primitivi, prin lupte dure între ei. A fost imaginat ca un zeu htonic, cu naştere şi moarte periodică, după modelul zeului babilonian Dumuz, şi a fost impus în locul zeului Mithra; asta explică de ce „s-a născut11 pe 25 decembrie, dată la care europenii sărbătoreau zeul Soare-Mithra.

- Creştinarea geto-dacilor de către Andrei e o poveste stupidă. Până prin secolele 8-9 e.n., n-au fost condiţii de creştinare, datorită valurilor de migratori. Andrei e anagrama lui Dreian sau Treian, cuceritorul unei părţi din Dacia. Nu avem nici o probă materială că ar fi existat un asemenea apostol. Marile taine ale religiei se prezintă astăzi ca nişte copilării ridicole: anagrame, povestioare incredibile, nesusjinute de nici o probă etc.
- însăşi textele invocate de mistici (evangheliile) îi contrazic, deşi le-au falsificat de mai multe ori, pentru a le actualiza şi a continua terorizarea populaţiei albe cu mituri afro-asi atice:

a) Isus n-a negat cruzimile, imoralităţile şi aberaţiile din Vechiul Testament; a spus că a venit să le împlinească, nu să le strice.

b) Isus a crezut în zeii ebraici, a practicat mozaismul, a desconsiderat alte popoare (vezi episodul cu cananeanca!) şi a precizat clar că a venit numai pentru „oile lui Israel".

c) Isus n-a avut habar că, în afară de israeliţi şi popoarele vecine, în lume existau popoare mult mai civilizate. N-a făcut o singură referire la europeni.

d) în gura „Mântuitorului" s-au pus nişte grozăvii cumplite: instigarea la dezbinare, ură şi război (N-am venit să aduc pacea, ci sabia şi focul...), misoginism, discriminare, instigarea la nemuncă şi animalitate, afirmaţii contradictorii etc.

Nu mi-am propus ca, în această carte, să demolez toate minciunile pe care se bazează religia creştină şi mozaică. Poate că voi face-o cândva, într-o carte bine structurată şi bine documentată. Am vrut numai să vă atrag atenţia că, în diferite ocazii, susţineţi o religie pe care n-o cunoaşteţi.

în România, s-a invocat Carta drepturilor omului pentru a apăra imoralitatea (pederastia, lesbianismul), anormalitatea, decăderea fiinţei umane. Eu o invoc pentru a apăra libertatea de conştiinţă a celor mai tineri cetăţeni ai naţiunii, aflaţi în pericol de îndoctrinare cu mituri iudaice contrare adevărului şi vieţii

normale. în România s-au încălcat drepturile omului şi cetăţeanului, s-a încălcat şi se încalcă libertatea de conştiinţă:

a) în clădirea Parlamentului, se etalează o cruce şi se jură pe biblie. Ce caută o cruce într-o instituţie laică? Cine doreşte o poate găsi la biserică. De ce jură parlamentarii noştri pe biblie, o colecţie de mituri primitive, străine, imorale, sângeroase, violente? Să ne mirăm că unii dintre ei se poartă imoral şi^ josnic, când au jurat pe un document imoral şi josnic? în mod normal, ar trebui să jure pe Constituţia republicii noastre, căci ea reprezintă voinţa întregii naţiuni. Ar mai trebui să jure şi pe Codul penal, pentru a-şi aminti că-i paşte puşcăria, dacă încalcă legile române.

b) în şcoli, s-a impus, prin forţa unui organ de stat (Ministerul învăţământului), studiul religiei iudeo-creştine, încălcându-se libertatea de conştiinţă a elevilor. Stilul în care s-a impus este josnic, tipic religiei: au fost păcăliţi câteva sute de mii de cetăţeni să susţină îndoctrinarea copiilor lor cu magia afro-asiatică.

Cei cu un nivel de cultură mai scăzut nu pot fi judecaţi: ei confundă religia cu credinţa şi zeii impuşi de religie, cu Dumnezeu. Ce fac însă intelectuali? Unde sunteţi voi, creiere ale naţiunii române? Chiar nu aţi înţeles nimic din câtă carte aţi învăţat? Nu v-au mustrat niciodată străbunii prin somn? Nu v-aţi pus niciodată problema că Dumnezeu nu permite minciuna nici în scop religios? N-aţi folosit niciodată creierul pentru a verifica miturile primitive, susţinute ca revelaţii divine? Păi, dacă religia venea de la Dumnezeu, aveam una singură pe întregul Pământ şi era pace între oameni. Nu v-aţi întrebat de ce au venit religiile dinspre Asia şi Africa şi dacă nu ascund nimic rău? Nu v-aţi întrebat de ce nu produc efecte benefice? Cum se face că rasa albă, creştinată aproape integral, se sfâşie şi se războieşte în numele aceluiaşi zeu? E timpul să vă întrebaţi... Şi să răspundeţi. Dumnezeu v-a dat creiere de oameni pentru a gândi, nu pentru a le intoxica cu produsele magiei negre şi galbene.

In scopul apărării religiei, se folosesc multe minciuni şi trucuri. De exemplu, se spune că românii au 2000 de ani de creştinism, deşi creştinismul s-a închegat definitiv abia prin secolul al unsprezecelea. Cât priveşte românii, abia cu vreo sută de ani în urma, s-a trecut la slujbe în limba română, pe înţelesul

oamenilor. De însuşit, însă, nu s-a însuşit nici acum. Un alt argument al misticilor apelează la memoria strămoşilor creştini, mai ales voevozi, ctitori de biserici şi mânăstiri. Practic cultul strămoşilor şi am cugetat pe îndelete la această problemă. Strămoşii au avut un anumit nivel de cultură, noi avem altul. Ei au rezolvat problemele din timpul lor, noi trebuie să le rezolvăm pe ale noastre. Cu spectacole religioase şi rugi nu vom progresa în nici un domeniu. Toţi guvernanţii au icoane în birourile „sfinţite11 prin slujbe religioase, dar se comportă cu cetăţenii mai rău decât ocupanţii străini. Progresul visat se obţine cu multă ştiinţă de carte şi multă muncă. Dacă simţiţi nevoia unui ajutor supranatural, invocaţi-vă străbunii, căci numai ei vă vor ajuta!

Nu mă credeţi? Bine! Să luăm câteva exemple recente, pentru a demonstra! în 1907, ţăranii români au invocat zeii creştini, căci mureau de foame. Au fost decimaţi cu tunurile, de către forţe armate binecuvântate de preoţi, la ordinul unui rege străin, „uns al lui Dumnezeu14. în 1940, întreaga suflare românească a invocat zeii creştini dar Diktatul a fost mai tare; „fraţii creştini catolici11 au fost de partea ungurilor. în 1944, românii au fost înfrânţi, decimaţi, deportaţi etc... Toţi, cu numele zeilor creştini pe buze. Ca o ironie a soartei, URSS era condusă de un răspopit creştin, Stalin. Aţi înţeles că viaţa nu se desfăşoară după regulile susţine de religie? Că alte legi stabilesc urcarea sau coborârea naţiunilor şi persoanelor? In cărţile mele, am expus unele dintre aceste legi. Voi continua în alte cărţi. Până atunci, învăţaţi legea marilor strămoşi ai geto-dacilor şi ai rasei albe! Ucideţi zeii străini din sufletele şi minţile voastre! Semănaţi, în locul lor, lumina vieţii, omenia, încrederea, speranţa, curajul, demnitatea, hărnicia, inteligenţa... Ocrotiţi creierele copiilor voştri de magia afro-asiatică! Nu-i îndoctrinaţi religios, nu permiteţi nici altora s-o facă! îndemnaţi-i să înveţe ştiinţele naturale şi exacte! Să devină creatori de valori, prin care să se ridice din sărăcia în care ne-au adus inamicii politici şi religioşi!

Ideile expuse de mine par revoluţionare sau blasfemice. Nu sunt nici una, nici alta. în ultimul secol, în Europa s-a declanşat un curent în favoarea restabilirii adevărului cu privire la strămoşii noştri comuni, insultaţi pe nedrept de religia creştină. Cu toate eforturile depuse de această religie iudaică, n-am ajuns evrei în proporţie de masă, nu ne-am tâmpit, ci am continuat să creăm

valori materiale şi spirituale. N-am uitat cu totul strămoşii noştri, ai rasei albe, nici credinţele lor. Nu ne-am lăsat zăpăciţi integral de magia afro-asiatică a creştinismului, ci am continuat să ne căutăm cu îndârjire rădăcinile adevărate. Minciuna mistică crapă din toate încheieturile. Dacă ne vom folosi creierele, aşa cum ne-am învăţat strămoşii care au colonizat această planetă, vom redescoperit ceea ce am ştiut cândva: de unde venim, cine suntem cu adevărat, ce program de evoluţie avem pe această planetă, cine ne sunt ocrotitorii şi de cine trebuie să ne ferim, în orice caz, nu ne-a făcut Elohim, din lut şi apă, nici n-am evoluat din apă, potrivit teoriei lui Darwin. Strămoşii noştri au venit pe această planetă cu nave, ca exploratori ai Universului.

3. Psihologia în viaţă fiecărui om!

Am scris şi tipărit şapte cărţi de psihologie aplicată: Cheile succesului, Arta succesului, Arta creaţiei, Cartea adolescentului, Ghidul vieţii sănătoase, Leacuri de suflet pentru fete şi femei, Curs practic de arta succesului. Nu le-am scris de plăcere; aceste cărţi solicită un volum mare de muncă, studii şi informaţii exacte. Nu le-am scris nici pentru a câştiga
bani. N-am ascuns niciodată faptul că banii câştigaţi din cărţile de aventuri susţin cărţile de psihologie aplicată, care nu sunt rentabile, deoarece se scriu greu şi au vandabilitate redusă. De ce le scriu? Dintr-un sentiment al datoriei faţă de dumneavoastră, concetăţenii mei. Mă simt obligat să vă ajut, în limita cunoştinţelor mele, să vă perfecţionaţi personalităţile, să ajungeţi oameni întregi, sănătoşi, fericiţi, de succes. Voi continua să scriu astfel de cărţi. în această iarnă voi scrie Marile secrete, un manual al succesului personal în domenii variate. Sper să apară în luna martie 1999.

în cei şapte ani, de când scriu cărţi de psihologie aplicată, am cunoscut, direct sau prin scrisori, câteva mii de persoane care şi-au schimbat în bine viaţa, prin aplicarea reţelelor oferite de această minunată ştiinţă, psihologia. Nu mi-am propus să fac un bilanţ complet al efectelor produse de cele circa 400.000 de volume de psihologie aplicată pe care le-am difuzat în această perioadă. Ar fi şi greu. Aş putea întocmi o carte de câteva sute de pagini, din scrisorile celor care şi-au schimbat în bine viaţa, prin aplicarea metodelor din cărţile mele. Nu v-ar folosi la nimic; ar fi un soi de reclamă de prost gust. Vă prezint sintetic

categoriile de succese obţinute prin studiul psihologiei aplicate, în scop de a vă interesa şi mobiliza:

a) Mulţi părinţi şi educatori mi-au confirmat faptul că, prin aplicarea metodelor de sugestie şi autosugestie, au reuşit să transforme pozitiv personalităţile copiilor, dezbărându-i de vicii, dezvoltându-le calităţi şi virtuţi, vindecându-i de boli şi handicapuri. Dacă ^vreţi să aveţi copii reuşiţi, învăţaţi psihologie aplicată! învăţaţi să lucraţi cu minţile şi sufletele copiilor! Să le dezvoltaţi potenţele către direcţia excepţională sau genială! Copii sunt viitorul naţiunii; cum îi formăm, aşa vom trăi.

b) Un număr destul de mare de maturi, femei şi bărbaţi, au avut curajul şi bunul simţ să recunoască faptul că succesele din viaţa lor se datorează în bună măsură aplicării metodelor descrise de mine în cărţi. Majoritatea sunt intelectuali şi asta spune multe. în ce au constat succesele acestor oameni? Un răspuns sintetic e greu de dat, deoarece succesele acoperă o arie foarte vastă, din care exemplific:

- efectuarea cu uşurinţa a unor studii superioare.
- demararea şi dezvoltarea unor afaceri de succes.
- vindecarea de unele vicii ori de trăsături negative de personalitate.
- dezvoltarea curajului, inteligenţei, spiritului de orientare etc.
- vindecarea de afecţiuni psihice minore sau mai grave (stress^nevroză, depresii etc.).
- dezvoltarea capacităţii de adaptare la condiţiile proaste din societatea de tranziţie.
- organizarea gândirii logice şi pragmatice, în scopul obţinerii succesului şi eliminării eşecurilor.

Rezultatele obţinute de cititori confirmă ceea ce ştiinţa afirmase deja: niciodată nu e prea târziu să ne modificăm personalităţile în aşa fel, încât să obţinem succes şi fericire. Metodele de reorganizare şi perfecţionare a personalităţii se pot aplica la orice vârstă, de către persoane cu pregătire cel puţin medie.

Desigur, rezultatele ar fi fost şi mai spectaculoase dacă aş fi avut la îndemână un post de televiziune. în perioada amintită, am început un ciclu de lecţii televizate, Drumul învingătorilor, la Tele Europa Nova - Bucureşti. Unele casete filmate la acest post

au circulat şi pe la unele posturi judeţene. Din nefericire, ciclul a fost întrerupt de producător. Sper ca, în viitor, să obţin accesul la un post central de televiziune, cu o emisiune de psihologie aplicată, de acelaşi tip - Drumul învingătorilor, Cum să reuşim în viaţă etc.

Psihologia aplicată nu este o obsesie personală, o pasiune neproductivă. Această ştiinţă are un caracter practic - aplicativ în viaţa fiecărui om. Ea ne învaţă să devenim oameni întregi şi puternici, prin eliminarea defectelor de personalitate şi dezvoltarea calităţilor personale. Ne învaţă să distrugem instinctul gregar, să nu ne mai comportăm ca o turmă, ci ca personalităţi distincte, demne de respect pentru omenescul din noi. Psihologia ne învaţă să

folosim creierul omenesc la maxim de capacitate, să ne distanţăm tot mai mult de animale, apropiindu-ne de modelul ideal de OM. Cu titlul de exemplu şi în scop de a vă trezi interesul pentru psihologia aplicată, vă reamintesc că suntem superiori animalelor mai ales prin psihic:

a) Gândim logic, pe bază de informaţii exacte, culese din ştiinţe şi din experienţa de viaţă. Astfel, depăşim instinctul animalic. Oare, mă întreb eu, toţi românii gândesc logic, pe bază de informaţii exacte? Cum se face atunci că au putut fi păcăliţi în repetate rânduri, de către indivizi lipsiţi de scrupule? Secretul? Gândirea logică, pe bază de informaţii exacte, se învaţă de cei interesaţi. Majoritatea oamenilor n-o posedă. Trist dar adevărat...

b) Oamenii sunt superiori animalelor deoarece îşi fixează scopuri exacte şi acţionează cu tenacitate pentru atingerea lor. Prin scop se înţelege imaginea idealizată şi anticipată a fenomenului sau obiectului dorit. Nici un animal nu-şi fixează scopuri, nu munceşte dincolo de necesităţile de hrană şi adăpost (cuib, vizuină, bârlog), necesităţi dictate de instincte. Vă rog să aruncaţi o privire în societatea în care trăiţi! Câţi cetăţeni se comportă potrivit regulii superiorităţii oamenilor asupra animalelor? Vă ofer plăcerea verdictului...

c) Oamenii îşi gândesc şi-şi crează viitorul, prin cunoaşterea şi folosirea legilor vieţii naturale şi sociale, sus- trăgându-se din imperiul hazardului, cauză pentru care evoluează foarte rapid. Animalele repetă o mişcare închisă şi lentă, dominate de hazard şi legile vieţii naturale. în câteva mii de ani, oamenii au ajuns

din grote în supersonice; în aceeaşi perioadă, animalele n-au evoluat vizibil. Câţi dintre oameni participă la gândirea şi crearea viitorului? Câţi beneficiază de munca primilor, fără a depune eforturi? Câţi îi împiedică, frânând progresul? Câţi se comportă ca nişte animale, repetând un ciclu închis, lipsit de progres şi evoluţie? Câţi determină regresul, prin comportări animalice? în fine, în ce tabără vreţi să acţionaţi, dragi cititori? Psihologia vă învaţă să acţionaţi în tabăra proiectanţilor şi creatorilor de viitor, progres, evoluţie.

d) Oamenii sunt singurele fiinţe de pe această planetă care acţionează asupra lor însele, pentru a se autoperfecţiona. Ei îşi dezvoltă şi întăresc trăsăturile de personallitate specifice Omului (calităţi) şi elimină din personalkăţi defectele care îi apropie de animale. Transformarea pozitivă, autoperfec- ţionarea, umanizarea cât mai perfectă sunt idealuri exclusiv omeneşti. Nici un animal nu-şi pune probleme de perfecţionare. Psihologia ne învaţă metodele de transformare pozitivă a personalităţii, de autoperfecţionare, de apropiere de modelul ideal de OM. Cine refuză umanizarea se apropie de statutul de animal. Din păcate, în societatea de tranziţie vedeţi destule animale decăzute din specia noastră: boschetarii, copiii străzii, analfabeţii, infractorii etc. Cine e vinovat? Ei? Societatea? Ei şi societatea? Ultimul răspuns e cel corect.

e) Omul se bucură de privilegii pe care animalele nici nu le visează: posedă sentimente, idealuri şi credinţe specific omeneşti. Prin dezvoltarea sentimentelor nobile (pozitive), a idealurilor înalte şi a credinţelor de viaţă corectă, omul se înalţă mereu către idealul de OM, depărtându-se de animalele dominate de instincte. Psihologia ne învaţă care sunt sentimentele, idealurile şi credinţele specifice omeneşti şi cum pot fi ele dezvoltate în oameni. Din păcate, în societatea de tranziţie, întâlnim o exacerbare a instinctelor primitive, animalice la un număr mare de persoane. Violenţa, lăcomia, şiretenia, lipsa de scrupule, agresivitatea, egoismul, sexualitatea obsesivă sau aberantă, lipsa de milă şi corectitudine în relaţii cu persoane mai slabe sau mai sărace sunt semne sigure ale decăderii în animalitate. Nu suntem departe de junglă. Psihologia ne poate ridica din această situaţie, în poziţia de Oameni. Studiaţi-o!

Majoritatea relelor societăţii noastre, ca şi ale altora, au următoarele cauze:

a) mulţi oameni nu-şi cunosc propriile posibilităţi psiho-fizice, nu acţionează pentru îmbunătăţirea şi folosirea lor cu maxim de randament,

b) mulţi oameni nu cunosc legile de organizare şi funcţionare a vieţii naturale şi sociale şi, drept urmare, nu ştiu să le folosească în favoarea lor.

c) în prea multe cazuri, persoane din categoriile a şi b, lipsite de competenţă socială dar înzestrate cu instincte şi dorinţe cvasi-animalice, se impun în conducerea unor societăţi, provocând disfuncţii grave. Oportunismul, carierismul, orgoliul, instinctul de dominare, lăcomia, egoismul, iresponsabilitatea, agresivitatea, violenţa, şiretenia, necinstea şi alte vicii pe care le puteţi vedea la astfel de lideri, sunt cele mai bune probe că aveţi de a face cu animale lipsite de sentimente, idealuri şi credinţe omeneşti. Aruncaţi o privire prin societatea noastră şi... nu vă speriaţi, nu dezarmaţi! Temporar, suntem conduşi de cam multe persoane cu un grad ridicat de animalitate. Nu vă speriaţi! Vine Omul şi bagă menajeria în grădina zoo! Aşa ar trebui să se întâmple. Până când va veni Omul, învăţaţi psihologie! Ea vă va dezvălui metodele de izolare şi anihilare a persoanelor necorespunzătoare psiho-social, care doresc să vi se urce în cârcă şi să vă conducă, deşi ar trebui să stea în junglă.

Dintre toate ştiinţele care studiază omenescul din oameni, psihologia ne dă cele mai multe informaţii privind latura dinamică. Din această cauză, insist atât de mult pe însuşirea şi folosirea ei. Psihologia ne ajută să creăm o societate aproape perfectă, să trăim foarte bine în familie, grupuri sociale (prieteni, grup de muncă etc.) în naţiune şi umanitate. Preocupările mele pentru psihologie nu sunt noi. în perioada socialistă am fost bănuit de „magie“ deoarece studiam psihologia şi visam folosirea ei pe scară largă, pentru ridicarea omului. N-am renunţat s-o studiez, să-i caut aplicaţiile practice. Cauzele pentru care dictatorii şi manipulatorii din socialism dar şi de acum se tem de însuşirea psihologiei sunt următoarele:

a) Psihologia ne învaţă să gândim logic, pe bază de informaţii exacte. Omul care gândeşte astfel, nu poate fi manipulat prin propagandă, nu poate fi sclavizat psihic, nu poate fi folosit

împotriva voinţei sale, împotriva propriilor interese. Un astfel de om descoperă minciunile liderilor şi-i sancţionează, cel puţin prin critică şi vot.

b) Omul care însuşeşte şi aplică metodele de perfecţionare a personalităţii devine sigur pe sine, curajos, stăpân pe reacţiile emoţionale şi afective, încrezător în forţele proprii, demn, principial, altruist, harnic, inspirat (iluminat), cutezător etc... într-un timp relativ scurt, un astfel de om îşi dezvoltă câteva zeci sau sute de trăsături pozitive de personalitate, cu care depăşeşte liderii de conjunctură, punându-le dominaţia sub semnul întrebării. Pe ce se bazează dictatura politică, religioasă sau economică? Pe frică, ignoranţă, laşitate, nesiguranţă, lipsa de încredere în forţele proprii, lene, exploatarea sentimentelor negative (lăcomie, pizmă, agresivitate etc.). Psihologia vă învaţă să sfărâmaţi baza dictaturilor şi să vă afirmaţi ca oameni întregi, complecşi, cinstiţi.

Cum ar fi fost viaţa din România, dacă românii ar fi fost pregătiţi în proporţii de masă cu regulile de psihologie aplicată? Dacă şi-ar fi dezvoltat personalităţi complexe şi gândirea logică - pragmatică? Ar fi fost raiul pe Pământ. Nici o dictatură n-ar fi fost posibilă, căci dictatura şi demnitatea umană sunt incompatibile. Nici o invazie n-ar fi reuşit, căci curajul naţional şi personal ar fi îngrozit şi înfrânt orice duşman. Nici o manipulare n-ar fi fost posibilă, căci logica ar fi dezvăluit înşelătoriile. Sărăcia n-ar fi afectat naţiunea noastră, căci spiritul creator-inventiv şi hărnicia ne-ar fi situat în topul producătorilor de bunuri şi valori... Multe din relele de care suferim n-ar fi fost posibile. în fine, n-ar fi fost posibil să fim conduşi de persoane incompetente sau necinstite, căci adevăratele valori umane s-ar fi putut afirma.

Acest model de societate perfectă e realizabil. în faza actuală, pare o utopie, căci lideri mai apropiaţi de junglă decât de societatea umană au impus idei, teorii şi păreri cu caracter degradant, animalic. Mergând pe mâna lor, v-aţi trezit într-un coşmar, într-o poziţie apropiată de-a animalelor:

- speriaţi, nesiguri, înstrăinaţi, dezbinaţi, înrăiţi.
- preocupaţi, mai ales, de hrană şi adăpost.
- lipsiţi de dreptul omenesc de a visa, de a avea idealuri, credinţe şi sentimente înalte.

- lipsiţi de elementare drepturi omeneşti: loc de muncă, salariu decent, o locuinţă omenească etc.
- păcăliţi, manipulaţi şi şantajaţi cu un loc de muncă ori cu o pâine, precum căţeii lui Pavlov.
- instigaţi unul împotriva altuia, pe criterii etnice, religioase, politice sau economice, pentru a nu vă uni şi a nu cere drepturile voastre comune, drepturile omeneşti.

Ce să mai spun? Ştiţi şi dumneavoastră ce simţiţi, ce trăiţi, ce suferiţi... Din această situaţie mizerabilă nu vă vor scoate zeii, ci oamenii. învăţaţi să fiţi oameni întregi! Căutaţi ceilalţi oameni şi uniţi-vă eforturile pentru a ieşi din criza prelungită! Cine vă învaţă să fiţi oameni complecşi, moderni? Ştiinţele. între ele, la loc de cinste, psihologia, morala şi dreptul. Nu le puteţi învăţa pe toate dar, cel puţin, câteva lucrări de psihologie aplicată, necesare eliberării psihicului dumneavoastră din capcana animalică, puteţi studia.

Sper că aţi înţeles exact „obsesia41 mea pentru psihologia aplicată. în spatele ei se ascunde dorinţa sinceră de a-mi vedea neamul scăpat de mizeria fizică şi morală în care se zbate, de a-l vedea înălţat pe verticala umanităţii, către idealul de OM şi de societatea cu adevărat omenească. O societate în care fiecare om să-şi găsească locul potrivit, pe baza unor criterii juste, ştiinţifice: competenţă, fapte, ataşament faţă de valorile supreme ale naţiunii şi umanităţii.

4. Se caută un Om

Sondajele de opinie din ultimii ani relevă un fenomen deosebit de îngrijorător: cele mai credibile instituţii din România sunt Biserica şi Armata. E un sindrom deosebit de periculos, un indice sigur al regresului naţiunii noastre. O naţiune modernă crede în instituţii democratice şi în personalităţi politice apte să o conducă către progres şi civilizaţie. Fără intenţia de a supăra pe cineva dar nici de a menaja, trebuie să spunem adevărul: Biserica reprezintă minciuna religioasă iar Armata, forţa violentă. Aceste două
instituţii au fost folosite încă din sclavagism, în scop de a impune soluţii economice prin frica de zei sau de violenţa armelor. Un popor care se închină la minciună şi violenţă este un popor primitiv. Mă doare să recunosc acest fapt, însă, fără a şti de unde plecăm, nu ne putem imagina drumul corect către o societate normală.

Am lucrat mulţi ani în Armată, respect această instituţie, însă nu trebuie să poetizăm, ci să-i cunoaştem rolul prevăzut în legile ţării: forţă înarmată, capabilă să impună cu violenţă interesele naţionale, atât în exterior (prin respingerea unor agresiuni de acelaşi tip), cât şi în interior (prin aplicarea coerciţiei psihice sau directe). Despre rolul intern s-a discutat cam puţin, susţinându-se, în mod injust, că singurele organe de represiune ar fi serviciile secrete şi poliţia. Nu este adevărat! Armata, Justiţia, Procuratura participă la coerciţie şi represiune în mod direct sau indirect. Direct, prin folosirea forţei armate şi forţei legii împotriva celor care ar pune în pericol ordinea de drept. Indirect, prin efectul psihic de descurajare pe care-l produc. De exemplu, monarhiştii visează
o lovitură de stat, dar n-o dau, căci se tem de Armată. Mai pe scurt, Armata nu mângâie, nu convinge, nu cântă. Armata constrânge şi distruge inamicul din interiorul sau exteriorul ţării, cu forţa violentă. Nu e o mireasă nevinovată, ci un luptător feroce, care învaţă să practice violenţa în scop nobil (apărarea intereselor naţionale). Clar?!
într-o societate normală, forţa inteligenţei, culturii, cinstei, moralităţii, legalităţii, ordinii şi înţelepciunii se concentrează în factorul conducător suprem, astfel că încrederea populaţiei se îndreaptă firesc către acesta. în subordinea factorului conducător politic acţionează forţa propagandei politice şi religioase precum şi forţele coercitive (Armată, Justiţie, Procuratură, servicii secrete, poliţie). Acesta este modelul normal, civilizat, progresist. în momentul în care unul din elementele subordonate se ridică deasupra factorului de conducere politică, avem de-a face cu o dictatură militară sau religioasă. Sondajele indică o astfel de dorinţă din partea cetăţenilor români şi asta nu e deloc bine.
Cine sunt vinovaţi pentru această situaţie? Armata şi Biserica, deoarece au concentrat speranţele oamenilor? Sau oamenii politici care au pierdut credibilitatea? Desigur, vinovaţi sunt oamenii politici români care au compromis noţiunile sfinte: democraţie parlamentară, politică naţională, interes naţional, personalitatea politică românească, cinste politică, demnitate politică. Avem de a face cu o criză de credibilitate a omului politic şi a manierei de a face politică. Cu ce-a greşit omul politic? Simplu: lipsa de talent şi pregătire în domeniu, lipsa de

cinste şi devotament pentru interesele generale (naţionale), lipsă de pragmatism şi viziune, neanco- rarea în realităţile vieţii româneşti, în speranţele şi aşteptările legitime ale cetăţenilor, iresponsabilitatea, orgoliul, lăcomia, promovarea intereselor personale, lipsa de demnitate în relaţiile cu alte puteri sau cu cetăţenii etc. Ştiţi cum s-au compromis oamenii politici din România.

Starea psihică a populaţiei româneşti indică şi o criză a manierei de a face politică. în urmă cu mai mult de un an, în cartea Sfârşitul imperiului ascuns, am prognozat această criză şi am iniţiat un nou mod de a face politică: pe bază de adevăr şi informaţii exacte, promovând cinstea şi competenţa, fără intenţii de a minţi electoratul pentru a le smulge voturile şi a ajunge la putere, cu participarea electoratului la efectuarea actelor politice etc... Modelul folosit până acum în politică, inspirat din „democraţia“ interbelică şi vestică, nu e nici cinstit, nici eficient. Se bazează pe câteva elemente profund nocive:

- înşelarea electoratului cu promisiuni irealizabile.
- promovarea unor incompetenţi, necinstiţi etc., ascunşi pe liste de partid, în spatele unui lider politic care a reuşit să capteze încrederea unei părţi din populaţie (cinstit sau prin manipulare).
- erijarea aleşilor în „nobili şi stăpâni ai naţiunii*4, deşi raportul juridic real este altul: naţiunea i-a ales şi-i plăteşte pentru a efectua o muncă de interes naţional (conducere politică).
- neconsultarea maselor de alegători de către cei aleşi, mai ales când e vorba de măsuri grave. Aceasta este marea lacună a politicii româneşti: liderii de partide fac calcule meschine, politicianiste, peste capul interesului naţional, impunând aleşilor să voteze altfel decât doreşte electoratul. Relaţiile dintre UDMR şi CDR, PD, PDSR sunt cât se poate de grăitoare. Noroc că a intervenit bunul Dumnezeu, prin câţiva aleşi, şi a stopat pretenţiile aberante ale UDMR, pe care CDR şi PD se pregăteau să le satisfacă, în scop de a-şi păstra privilegiile de coaliţie aflată la guvernare. Acesta este circ de animale, nu politică de oameni.
- lipsa de eficienţă a clasei conducătoare, lipsă determinată de următoarele cauze: sistem parlamentar bicameral greoi; lipsa de competenţă, cinste şi interes de a munci a unei mari părţi din

cei aleşi; cheltuirea timpului cu vendete şi discuţii sterile; abordarea unor probleme minore, instigate de manipulatori, în dauna marilor probleme ale României şi Românilor (economia naţională, învăţământul şi asigurarea socială). Economia naţională a fost ruinată, falimentată, furată, distrusă, vândută pe nimic, cu sprijinul aleşilor noştri care, în acest timp, îşi fixau salarii şi prime foarte mari, chiuleau, se preocupau de distracţii sau de rezolvarea unor probleme personale. Prea puţini parlamentari pregătiţi, de-votaţi şi muncitori am avut în aceşti nouă ani de jale. Vinovaţii? Noi, cei care i-am votat!

- în foarte multe cazuri, oamenii politici români n-au decis, n-au condus, ci au executat ordine venite din străinătate.

Românii au început să sancţioneze această manieră inumană, necinstită, nedreaptă şi neştiinţifică de a face politică prin refuzul acordării încrederii. Votul din această toamnă, din Bucureşti exprimă poziţia majorităţii electoratului din ţară. Veţi spune că, totuşi, o treime din cetăţeni au votat. Cine forma treimea respectivă? Câteva exemple:

- primii la vot au fost cei din sectorul 1, sector în care s-au concentrat bogătaşii actuali şi foştii privilegiaţi. Deci, persoane interesate direct, în calitate de clienţi politici.
- un număr important de cetăţeni au votat forţaţi de situaţia lor profesională: militari şi alţi funcţionari de stat.
- în fine, majoritatea celor care au votat au format-o naivii, încă manipulaţi cu slogane de soiul: să alegem pe cineva, să alegem pe cel mai puţin rău dintre răi, să ne facem datoria etc. Treptat, şi aceşti naivi se vor trezi, cerând ceea ce cerem şi noi: oameni politici corecţi şi o manieră corectă de a face politică.

Relaţiile dintre factorul politic şi Armată sunt clare: Armata n-a dat lovitură dej, stat, în scop de a impune dictatura militară, nici când a avut posibilitatea, în decembrie 1989. Poate că a greşit dar nimic nu mai poate fi schimbat. Armata nu va da lovitură de stat, nu ne paşte nici o dictatură militară.

Relaţiile dintre factorul politic şi Biserică sunt încâlcite rău, datorită inculturii şi necinstei unor persoane din factorul politic dar şi din Biserică. Tendinţa de dictatură religioasă e vizibilă şi a fost analizată în capitolul precedent. Cine sunt vinovaţi de această încâlceală păguboasă pentru naţiunea română?

a) Oamenii politici inculţi, care confundă Biserica cu „casa Domnului“ şi preoţii, cu reprezentanţii lui Dumnezeu. Un om

politic care n-a reuşit să ajungă, cu sufletul curat şi mintea luminată, în faţa Dumnezeului etern, aflat deasupra religiilor primitive, e o simplă marionetă în mâna manipulatorilor religioşi, o jucărie a preoţilor din structurile inferioare ale puterii. Din păcate, aceasta este situaţia în România: majoritatea liderilor politici sunt manipulaţi religios, deoarece sunt inculţi şi nu cred în Dumnezeu, ci în Biserică şi-n miturile primitive folosite de această instituţie parazitară. Miturile religioase sunt primitive, violente, necinstite, pline de vicii. Oamenii politici care cred în ele sunt cum îi ştiţi.

b) Oamenii politici necinstiţi, care nu cred în religie şi Biserică, dar folosesc această instituţie pentru a manipula electoratul. Principalii lideri politici din România participă la spectacole religioase publice, îşi fac calendare religioase cu chipurile lor ori cu siglele partidelor, se erijează în mari apărători ai religiei etc. E un spectacol josnic, oameni buni! Dacă Dumnezeu dorea o Biserică şi o religie, făcea una singură pe întreg Pământul. Dumnezeu domină Universul, nu are nevoie de catedrale şi biserici ridicate cu bani smulşi de la gurile flămânzilor. Dumnezeul oamenilor are nevoie de oameni sănătoşi, cinstiţi, drepţi, curajoşi, demni, inteligenţi, culţi, care să-L slăvească liberi, fiecare în limba lui, să-i respecte sămânţa Omului din fiecare fiinţă omenească.

c) în fine, sunt vinovaţi preoţii care s-au amestecat în politică, au impus răspândirea religiei primitive iudeo-greceşti cu forţa statului şi a oamenilor politici, fac propagandă pentru zeii lui Iuda şi Israel, jignesc memoria strămoşilor noştri păgâni dar cinstiţi, curaţi la suflet şi trup, drepţi, curajoşi, viteji, netemători de viaţă, netemători de moarte. Preoţii se erijează în reprezentanţi şi propagandişti ai lui Dumnezeu, deşi, în realitate, sunt reprezentanţii rebelilor afro-asiatici răsculaţi împotriva Dumnezeului Omenirii, sunt propagandiştii zeilor născociţi de primitivi nespălaţi, necinstiţi, fricoşi, violenţi, plini de vicii, aşa cum le sunt şi cărţile lor „sacre“.

Orice om politic român care apelează la religie se descalifică pentru funcţia de conducător politic. E un dobitoc incult, necredincios şi fricos ori un şmecher care vrea să folosească forţa religiei pentru a manipula masele. Un conducător politic român se închină numai Dumnezeului etern al omenirii, trecând cu seninătate peste mascarada religioasă primitivă. în mintea şi

sufletul unui astfel de om, Dumnezeul etern seamănă cele mai înalte calităţi şi virtuţi omeneşti. Un astfel de OM aştept eu, un astfel de OM aşteaptă românii. Lipsa lui înseamnă criză politică prelungită. Ne trebuie un om adevărat, un om plin de virtuţi personale, profund devotat naţiunii, nemanipulabil prin nici o metodă cunoscută de duşmani, curajos, demn, hotărât, inspirat de spiritele marilor străbuni şi Adevăratul Dumnezeu. Ne trebuie un om curat, nemânjit de politica murdară, ne trebuie un om netemător de moarte şi de viaţă. Un om care să înţeleagă bine sufletul românesc şi situaţia din România, să găsească soluţii pentru ieşirea din dezastrul în care trăim. Dacă apare, ne salvăm din plasa marilor puteri economice şi religioase. Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce se va întâmpla dacă nu va apărea. Nu suntem singurii care caută un OM. Principalele mişcări politice din România îşi fac calcule, tot în maniera necinstită de care am vorbit, căutând noi soluţii de a păcăli electoratul şi a-şi continua activitatea păguboasă pentru naţiunea română. Au înţeles că electoratul a început să se trezească dar speră să-l adoarmă cu vorbe şi promisiuni, cu personalităţi fabricate şi impuse prin mass media.

5. Despotul luminat si reducerea la absurd.

J

Românii sunt un popor cu vise paternale. Majoritatea speră, în mod inconştient, la un conducător atotputernic, tip locţiitorul lui Dumnezeu pe Pământ, care să le rezolve problemele fără mare bătaie de cap. S-au păcălit de multe ori în această direcţie dar tot nu s-au vindecat. încă mai speră că soarta le va da un bărbat perfect şi atotputernic, care să-i scoată rapid şi fără eforturi din mizeria în care ne-au adus' liderii postdecembrişti. Această stare de spirit permite oricând instaurarea unei dictaturi. Primele semne ale unor intenţii de acest fel au apărut deja. Sincer să fiu, prefer o dictatură luminată în locul haosului, imoralităţii şi ilegalităţilor actuale. Singura problemă e cum să facem rost de un dictator luminat, căci Emil Constantinescu îşi face singur reclamă de „produs al cincizeci de ani de întuneric41.

Problema „despotului luminat“ trebuie dezbătută, căci n-ar fi exclus să fie pusă în practică, ca un răspuns la expectanţa populară de care vorbeam în aliniatul precedent. Pe ce se sprijină autoritatea unui lider simpatizat de popor? Pe un număr redus de elemente, căci majoritatea populaţiei nu ştie ce

înseamnă o personalitate complexă şi n-a văzut niciodată un model psihologic de lider ideal. E drept că nu l-au prea văzut nici creatorii de opinie, jurnaliştii, care cam vorbesc după ureche în multe probleme (politică, religie, psihologie, sociologie). Viaţa publică românească colcăie de semidocţi şi
sfertodocţi care, din păcate, fac opinie prin mijloacele mass media unde sunt angajaţi sau invitaţi. România este victima lipsei de cultură în domenii importante: psihologie, sociologie, politologie, astronomie etc. Pe acest fond de incultură, orice babă din Dămăroaia îşi permite să se prezinte politolog şi profet. Meseria mea nu e cultura, ci informaţiile. Nu vreau să fac concurenţă orgolioşilor culturnici, vreau să atingem acest subiect delicat, „despot luminat11, în scop de a ne apăra de o altă pacoste pusă la cale de duşmanii libertăţii şi democraţiei.
în cartea Arta succesului am prezentat modelul ideal de lider. Nu l-am inventat eu. Am sintetizat majoritatea trăsăturilor pozitive de personalitate specifice unui lider, expuse în mai multe lucrări de specialitate. Dacă ar fi să comparăm liderii politici români ai perioadei amare, în care ne zbatem, cu modelul respectiv, majoritatea covârşitoare n-ar atinge nici nivelul notei 4. Sunt lideri aleşi de dumneavoastră, pe bază de liste de partid. Nu ştiu cum aţi gândit când aţi ales aceşti lideri, când i-aţi trimis în Parlament să vă conducă, zâmbind nevinovat, către dezastrul final. Mulţi dintre ei nici nu ştiu ce caută acolo, fapt pentru care-şi caută alte preocupări: sport, afaceri, distracţii etc.
De unde să luăm „despotul luminat“ de care vorbesc unii politicieni? Ca român, m-am simţit umilit şi frustrat de personalitatea şi prestaţiile fostului şi actualului preşedinte. Nici în cele mai cumplite coşmaruri, nu visasem că în fruntea ţării noastre vor ajunge persoane cu un nivel atât de scăzut de inteligenţă şi cultură, manipulabile, lipsite de simţ autocritic şi de cinste, cu înclinaţii juvenile (fugă de răspundere, pârâ, ranchiună etc.), lipsiţi de curaj politic şi de demnitate în relaţii cu partenerii externi, cu mentalităţi de slugi mărunte faţă de cei „mari ai lumii“, dar şi de despoţi cruzi faţă de cei mai mici decât ei. Poate mă consideraţi un cârcotaş, un veşnic nemulţumit, un „purist“ cu pretenţii exagerate de la despotul nostru cel de toate zilele. Să lăsăm faptele să vorbească!

Ion Iliescu s-a făcut vinovat de următoarele fapte concrete, probate, de neconstentat:

- în decembrie 1989, a instigat, voit sau involuntar, la omor deosebit de grav, determinând o reacţie psihică negativă în majoritatea cetăţenilor români şi uciderea unor persoane nevinovate. Posibil ca fapta să fi fost rodul manipulării de către persoane sau forţe străine de interesul naţional românesc. Trebuie să ai mentalităţi de trădător ori să fii un dobitoc manipulat grosolan pentru a acuza un organ al statului român, Securitatea, de faptele abominabile săvârşite de teroriştii străini. Trebuie să manifeşti un dispreţ total la adresa legii române pentru a elibera teroriştii străini şi a acuza în locul lor cetăţeni români nevinovaţi. într-o ţară normală, Ion Ilici Iliescu ar fi judecat şi condamnat pentru săvârşirea acestor infracţiuni. Să sperăm că vom intra curând în normalitate.
- A iniţiat şi pus în aplicare un „plan de reformă“ contrar intereselor naţionale, contrar interesului fiecărui cetăţean român, determinând dezastrul economic pe care-l desăvârşesc cederiştii şi Emil Constantinescu. Din dictatura ceauşistă, ne-a dus în dictatura foamei, mizeriei morale, infrac- ţionalităţii, dezumanizării, ignoranţei şi disperării. Ne-a pus în poziţia de sclavi ai unor trusturi financiare străine. în mod normal, reforma socialismului trebuia să se facă rapid, prin remedierea elementelor de structură nefuncţionale şi nu prin distrugerea bazei productive a naţiunii, în scopul îmbogăţirii unor unor infractori, în majoritate, străini. Prin această „refor- mă“, am fost deposedaţi de proprietăriţi de partea noastră din avuţia naţională, am devenit proletari în propria ţară. în această acţiune, Ion Ilici Iliescu a colaborat cu mai multe persoane, din ţară şi străinătate, care se fac părtaşi la infracţiune (Roman, Brucan etc.).
- A lichidat rezervele valutare ale ţării, adunate din truda naţiunii şi a îndatorat naţiunea la cămătarii internaţionali.
- A determinat ori, cel puţin, a permis dezbinarea naţiunii pe criterii etnice, punând în pericol unitatea naţională. A permis formarea partidelor şi organizaţiilor cu caracter etnic, precum şi manifestările antiromâneşti, izolaţioniste ale acestora. Naţiunea română a pierdut mult, pe plan intern şi extern, în domeniul moral, legal şi economic din cauza acestor acţiuni care continuă şi în prezent.

- Ion Ilici Iliescu a dat dovadă de lipsă de răspundere, minţind de la obraz, negând fapte cunoscute de întreaga naţiune, negându-şi propriile alegaţii. Abia după ce a pierdut puterea, a înţeles că adunase în anturaj persoane corupte, oportuniste, necinstite, cu preocupări ilegale şi imorale. A ascuns însă în continuare identitatea reală a teroriştilor, determinând acuzarea unor nevinovaţi.
- Pe plan extern, Ion Ilici Iliescu a dat dovadă de lipsă de demnitate, permiţând unor terorişti politici să insulte memoria unor străbuni ai românilor, să acuze naţiunea română de fapte pe care nu le-a săvârşit. în mod laş, a insultat memoria Mareşalului Antonescu şi a permis unor organizaţii sioniste să acuze naţiunea română de fapte neimputabile, săvârşite în timp de război, potrivit legilor războiului, de persoane care nu mai sunt în viaţă. Naţiunea română prezentă nu este vinovată de cele întâmplate în timpul războiului şi nu permite terorizarea ori culpabilizarea şi de către nimeni!
- în scop de a conserva puterea obţinută prin fraudă, Ion Ilici Iliescu a folosit mercenari străini specializaţi în război psihologic împotriva minţilor cetăţenilor români. Deşi afacerea „telefoane otrăvite“ a fost dezvăluită şi întruneşte elementele constitutive ale unor infracţiuni, CDR nu a pus în mişcare Justiţia, semn că foloseşte aceleaşi mijloace sau depinde de aceeaşi stăpâni străini. Cetăţenii români nu mai pot fi siguri de viaţa şi integritatea psihică nici pe teritoriul propriei ţări.

Cum să faci un despot luminat dintr-un infractor nepedepsit? Poate Ion Ilieci Iliescu juca rol de despot luminat? Nu! Trebuie exclus din viaţa politică şi pedepsit pentru infracţiunile comise!

Conu’ Milică la rând\ ca să folosesc o expresie de-a lipoveanului. Nu i se pot imputa infracţiuni grave şi probate, dar nici nu poate fi bănuit de inteligenţă, cultură, capacitate de lider, curaj, demnitate ori alte virtuţi pe care poporul le aşteaptă de la „unsul Domnului". în prima perioadă a activităţii sale, nu l-am atacat, lăsându-i timp să demonstreze cine este, ce ştie şi ce face. Aşa e normal. Să permitem fiecăruia să se manifestate înainte de a-l judeca şi taxa. în perioada de la alegere şi până în prezent, Emil Constantinescu a scos atâtea perle şi a săvârşit atâtea boroboaţe, că numai despot luminat nu poate fi. Iată câteva:

- A accelerat ritmul „reformei“ iniţiate de Ion Ilici Iliescu, afectând grav economia românească. A îndatorat şi mai puternic naţiunea la cămătarii mondiali. N-a acordat nici un fel de atenţie gospodăririi judicioase a averii naţionale. S-a lăsat manipulat de slogane şi teorii contrare interesului naţional. A scăzut drastic nivelul de trai, punând în pericol viitorul naţiunii noastre. Mortalitatea a crescut, natalitatea şi speranţa de viaţă au scăzut dramatic, ignoranţa, imoralitatea şi infracţionalitatea se manifestă cu sălbăticie.

Pentru a se apăra de astfel de acuzaţii, „deştepţii11 folosesc un truc ieftin: nu e sarcina Preşedintelui să facă cutare ori cutare. S-o credeţi voi că ţine! Preşedintele numeşte Primul Ministru şi miniştrii, colaborează cu ei permanent. Să-i spuneţi lui mu tu’ că nu este amestecat în conducere efectivă a vieţii economice, politice, sociale!

- în loc să acţioneze constant şi ferm pentru pacificarea naţiunii române şi vindecarea rănilor produse prin diversiunea fesenistă, s-a lăsat manipulat ca un copil incult de slogane şi lozinci lansate de duşmanii noştri, ai tuturor românilor, indiferent de origine etnică, credinţă politică ori religioasă. Să ne imaginăm augusta persoană manipulată făcând ceea ce susţine prin cuvântări publice găunoase, lipsite de conţinut ştiinţific şi înţelepciune!

Deci, domnul E.C. se scoală dimineaţa şi intră în baie. Se face un întuneric dens, căci dânsul e produsul a cincizeci de ani de întuneric. Nu e o glumă! în socialism, unii au învăţat, căpătând lumina ştiinţei, alţii au activat politic, în întuneric. Fiecare, cum a vrut. E.C. aprinde o lumânare şi-şi examinează bărbuţa caraghioasă. Se strâmbă nemulţumit: Bă, produs a cincizeci de ani de întuneric, cum ai îndrăznit să iei conducerea unei naţiuni care aşteaptă lumina! Jart! Jart! Două palme. Din spate, madam Nadia îi oferă făcăleţul: Procesul comunismului, Emiluţ! E.C. nu mai stă pe gânduri. îşi trage nişte făcăleţe peste coarne (pardon, peste cap!) rostind: Grijania mă-ti de comunist, activist al PCR! De ce ai ţinut, mă, oamenii în întuneric? De ce ai tras sforile să ajungi secretar de partid? Ţi-aminteşti ce gânduri de parvenire te frământau? Ce josnicii îţi umblau prin suflet? Pe câţi a trebuit să-i faultezi, pentru a ajunge în postul râvnit?Pac! Pac! Trosc! Fleoşc! încă vreo trei-patru făcăleţe peste coarne (pardon, peste cap!). Şi iar se uită în oglindă. Şi iar se strâmbă.

Anafura cui te-o făcut de naţional-comunist! Ai crezut că românii sunt în stare de ceva? Ai elogiat străbunii şi naţiunea, în loc să-i înjuri, cum te învaţă „democraţia“. Pac! Trosc! Naţional - comunistule! Mult mai uşurat, E.C. iese din baie şi începe să se îmbrace, fredonând M-a făcut mama evreu. Inima îi dă ghes să cânte M-a făcut mama oltean, dar E.C. nu vrea să supere comunitatea „ardeleană14.

Emil Constantinescu a colportat zeci de formule de manipulare, fabricate prin laboratoarele serviciilor secrete străine interesate în regresul României şi românilor, zeci de fraze sforăitoare, lipsite de înţelepciune, cinste şi corectitudine (ani de întuneric, naţional-comunist, generaţii de sacrificiu, procesul comunismului, torţionari, forţe destabilizatoare etc.). Ar fi avut de câştigat enorm, dacă s-ar fi purtat modest, n-ar fi făcut eforturi să pară mai cult decât este şi ar fi pus accent pe treburile gospodăreşti ale naţiunii, lăsând deoparte sloganele şi manierele de „golan“. Desigur, ar fi câştigat şi mai mult, dacă s-ar fi înconjurat de persoane competente, devotate naţiunii, lipsite de preocupări infracţionale. Concluzia? Nema despot luminat!

Cine mai candidează? Petre Roman-Neulander, os de „ardelean“ şi al doilea om în stat, încât îţi vine a crede că Pro-tocoalele înţelepţilor „Ardealului“ încep să se aplice la nivel mondial. Priveşti prin lume şi vezi numai „ardeleni44 pe poziţii, gata să pună mâna pe puterea supremă. Madaline Albright44, ardealeancă44, în SUA. Ioşka Fischer, „ardelean44, ministru de externe în Germania. Ruth Dreyfus, „ardeleancă44, preşedinta Elveţiei. înţelegem pe dată că „ardelenii44 atacă în forţă poziţiile supreme în state şi bănuim, cu temei, că „despotul luminat“ e Petre Roman-Neulander, cunoscut îndeobşte sub numele de Gât Golaş de Neulander. Că n-are gât nu-i problemă. Nici că-i „ardelean" nu ne deranjează. Anumite fapte concrete, probate ca adevărate, îl descalifică pentru funcţia de despot luminat:

- Antecedentele familiei. E culmea neruşinării să pozezi în democrat, demolator al socialismului, când te tragi dintr-un comunist de talie mondială, făcut ofiţer de către sovietici. Cine a colaborat cu sovieticii şi a introdus socialismul în România e exclus automat de la procesul democratic. Pentru siguranţă, sunt excluşi şi descendenţii, deoarece ce se naşte din sovietic...

- Antecedentele personale. Petre Roman-Neulander a participat la ambele acţiuni de gherilă împotriva economiei româneşti, obţinând succese remarcabile în distrugerea şi împrăştierea avuţiei naţionale. Dacă aţi avut curiozitatea să treceţi prin judeţele României şi să verificaţi cine sunt fruntaşii PD, îţi înţeles că masca de partid european, modem etc. ascundea un partid clientelar, format din persoane avantajate economic în perioadele de guvernare „ardeleană". Principalii activişti ai PD, oamenii lui Roman, au făcut averi, ceea ce nu e rău, dar nu totdeauna pe căi cinstite (ceea ce e infracţiune). Justiţia română trebuie să-şi bage bisturiul în această bubiţă (PD) şi să clarifice sursa averilor, privatizărilor, afacerilor etc.
- Rolul jucat de Petre Roman-Neulander în evenimentele din decembrie 1989 nu este pe deplin clarificat. împreună cu tovarăşul său de arme, Ion îlici Iliescu, trebuie să dea nişte răspunsuri clare, la întrebări puse de Justiţie: Cine a instigat populaţia la crimă? Cine au fost teroriştii şi de ce i-au eliberat? Ce s-a întâmplat cu rezerva valutară a României? Cine a înşfăcat conturile secrete? Ce s-a făcut cu fondurile băneşti ale PCR, UTC, UGSR şi a altor organizaţii de partid, de stat sau obşteşti. E vorba de sume imense... Concluzia? Pofta-n cui, „despot luminat“! Treci în faţa Justiţiei şi răspunde pentru ce-ai făcut!

După cum se vede, nu avem candidaţi la funcţia de dictatori luminaţi! Şi atât de puţin aşteaptă poporul de la o astfel de persoană! Ce aşteaptă? Cinste, adevăr, dreptate, curaj, demnitate, moralitate, legalitate, pragmatism, spirit gospodăresc, înţelegere pentru cei mulţi şi săraci, ataşament faţă de interesele naţionale, fermitate în combaterea corupţiei, hoţiei şi risipei, credinţă în soarta neamului nostru şi în Adevăratul Dumnezeu, muncă cinstită, renunţarea la slogane şi lozinci dezbinatorii, pace şi unitate naţională. Cam asta visează majoritatea românilor. Mă îndoiesc însă că vor avea parte de un vis împlinit. Aşa cum se prezintă situaţia, coşmarul continuă, cu perspective de a se amplifica şi a evolua către absurd.

Ce înseamnă reducerea politică la absurd? înseamnă că forţele politic care au ruinat viaţa românilor (CDR, PDSR, PD, UDMR şi ApR) se vor concentra şi vor continua să conducă naţiunea. Fiecare în parte acţionează în acest sens, bazându-se pe o „axiomă“ foarte perversă: Dacă nu sunt alte partide, vor trebui să ne voteze pe noi. Au dreptate. Românii vor trebui să-şi

dezvolte spiritul masochist şi să-i voteze pe cei care le-au produs suferinţe. Ba, încă să le şi zâmbească, să le mulţumească, să facă spectacole politice de glorificare. Vedeţi altă soluţie?

Dacă nu apar urgent formaţii politice curate, conduse de personalităţi adevărate, nu se întrevede nici o speranţă de schimbare în bine“. „Reforma“ va mai dura zeci de ani, cu suferinţe şi mai grele pentru cei mulţi, pentru naţiune. Cei care deţin poziţii în putere sau opoziţie au luat deja măsuri pentru a preveni apariţia altor forţe politice:

- au crescut numărul minim de membri pentru înfiinţarea unui partid, de la 250, la 10.000, răspândiţi în minim 15 judeţe, cu minim 300 persoane de judeţ.
- au ridicat pragul de intrare în Parlament la 5% din voturi.
- au pus mâna pe principalele mijloace de formare şi influenţare a opiniei publice (presă, TV, radio).
- şi-au creat structuri clientelare în fiecare judeţ, astfel că orice iniţiativă politică nouă este faultată din start.
- au atras la partidele lor majoritatea oamenilor înstăriţi sau şi-au înstărit membrii, astfel că posedă forţă economică, cu care pot anihila orice forţă nouă, săracă. Lupta politică s-a transformat în luptă economică: învinge cel care are posibilităţi financiare mai mari. Desigur, de la această regulă, există excepţii de care se tem ei, cei care au pus mână pe tot şi toate. Noi sperăm în aceste excepţii.

6. Judecata „marelui mut“

Semne din ce în ce mai dese şi mai certe indică faptul că, în locul judecăţii de apoi, în România va izbucni judecata „marelui mut“, judecata celor mulţi care, prin munca lor, susţin viaţa naţională. Judecata muncitorilor, ţăranilor şi altor categorii sociale profund nemulţumite de jaf, corupţie, şome- rizare, înfometare, minciună, demagogie, „reformă11, contrară intereselor naţionale, lipsă de protecţie socială şi alte rele cu care vă întâlniţi zilnic. Diversiunile politicienilor de la putere şi din opoziţie nu mai pot stăpâni şi manipula acest fenomen de masă în favoarea lor. Se pare că „marele mut“ îşi va impune părerea proprie, chiar prin măsuri violente. Am urmărit cu atenţie cererile şi afirmaţiile „marelui mut“ care a început să vorbească, să pretindă a i se respecta drepturile constituţionale, drepturile de oameni cu suflete şi minţi. Majoritatea sunt foarte

juste, la obiect, fără posibilităţi de interpretare ori tăgadă. Iată câteva exemple:

- Unii lideri sindicali au dezvăluit fapte criminale de amploare: prin lichidarea unor întreprinderi, se urmăreşte ştergerea urmelor unor furturi de zeci sau sute de miliarde de lei. Aceasta înseamnă că mafioţii au de învăţat de la infractorii români ascunşi prin partidele politice.
- Unele întreprinderi rentabile au fost mai întâi falimentare, apoi au fost scoase la vânzare pe preţuri derizorii (IMEB, de exemplu). Cine au săvârşit aceste infracţiuni? Unii dintre noi, căci sfântul duh se ocupă cu alte chestii. De ce au făcut-o? Ce merită şi ce pedeapsă vor primi? Unde s-au scurs averile furate de la stat? Ştim unde să le găsim: în firmele „căpuşă11. Nici nu e greu de probat infracţiunile. Dacă va mai fi nevoie de vreo probaţiune... S-ar putea ca revolta marelui mut să nu mai ceară probe, să nu mai ţină cont de justiţia îndoielnică şi lentă...
- Instituţii rentabile, care produceau venituri mari pentru bugetul de stat, au fost „privatizate“ fără nici o justificare economică (cazul Romtelecom). Dacă se dorea privatizarea cu tot dinadinsul, se puteau emite câteva sute de mii de acţiuni, achiziţionabile de către cetăţenii români, astfel ca întreprinderile să rămână ale noastre. Nu s-a dorit asta, deşi era perfect legal şi realizabil. S-a dorit înstrăinarea bunurilor româneşti către firme anume stabilite, din străinătate. Să nu mai fim proprietari noi, românii, să nu avem capitalişti români. Noi să fim slugi, să uităm perioada în care ne-am simţit stăpâni pe ţară şi pe noi înşine.
- La mai multe mitinguri şi marşuri de protest, muncitorii au folosit stema cu secerea şi ciocanul, poreclită de elitişti, comunistă. Aceleaşi însemne sunt folosite şi în stema Austriei, simbolizând unitatea poporului muncitor. Ce au vrut să ne spună muncitorii? Să nu-i credem tâmpiţi, căci gândesc mai bine decât unii intelectuali de faţadă, sunt conştienţi de rolul lor în societate, sunt nemulţumiţi de modul de organizare a vieţii economice şi politice din ţară, nu se tem de etichete, ci cred în realitate. La unele marşuri s-au folosit portrete ale lui Nicolae Ceauşescu şi asta înseamnă un mare pericol pentru slogănari: oamenii nu mai pot fi manipulaţi cu propaganda mincinoasă. Vor fapte şi rezultate. Vor o viaţă mai bună şi, probabil, vor obţine-o, dacă va fi nevoie, cu forţa.

Ca fost ofiţer de informaţii, m-am întrebat cine-i instigă pe muncitori. Răspunsul l-am aflat dintr-o gură înţeleaptă: magazinele. Magazinele şi pieţele gem de produse la care majoritatea celor ce muncesc nu au acces. E normal să se dezvolte frustrarea, nemulţumirea, revolta. Răbdarea „marelui mut“ a ajuns la limită. O scânteie şi butoiul cu praf de puşcă va exploda. Guvernanţii nu par conştienţi de aceasta. Cred în teoria răbdării fără limite a românului.

Nu mă îngrijorează judecata „marelui mut“. E neamul meu, sub povara unei vieţi mizerabile, impuse de „stăpânii lumii“, cu ajutorul unor trădători ori inconştienţi dintre noi. Mă îngrijorează inconştienţa şi lipsa de răspundere a celor care au furat şi fură de la gura unui popor flămând. Mă îngrijorează sforăriile politice ale puterii şi opoziţiei, ambele la fel de vinovate de starea grea a naţiunii noastre. Mă îngrijorează lipsa de perspectivă a tinerei generaţii, procesul de degradare morală la care e supusă, tensiunile sociale în care creşte şi se formează. Toate acestea îşi vor spune cuvântul în personalităţile lor, pe care eu le visez mai bune, mai de succes dar...

Nu sunt profet, nu ştiu ce va face „marele mut“. De modul în care va reacţiona, depinde viitorul naţiunii noastre. Căci adevărata putere se află în cei mulţi, care muncesc şi menţin viaţa naţională. De nouă ani, îi aştept să se trezească, să-şi amintească că sunt oameni, că putem trăi omeneşte pe acest pământ frumos şi bun al României. E timpul să ne scuturăm de dezinformare, propagandă şi manipulare. Să gândim logic şi pragmatic la interesele noastre personale şi naţionale. Să ne unim eforturile şi să eliminăm dezbinătorii dintre noi. Să cerem şi să impunem o viaţă omenească pentru fiecare cetăţean român! Să alungăm politicienii corupţi şi trădători! Să ne alegem lideri cinstiţi, demni, devotaţi naţiunii şi patriei!

7) Partidul Vieţii Româneşti o speranţă de viitor

în urmă cu circa un an, am lansat, prin cartea Sfârşitul imperiului ascuns, o nouă doctrină, doctrina vieţii şi un program de înfiinţare a unui partid, Partidul Vieţii Sănătoase, devenit, la sugestia membrilor, Partidul Vieţii Româneşti. Persoanele interesate pot găsi informaţii privind organizarea şi funcţionarea PVR în cartea menţionată precum şi în următoarele din seria Octogonul: Războiul zeilor, Omul din

Carpaţi, Victoria alcorilor. în această carte, voi sublinia numai câteva idei necesare în activitatea de închegare a partidului:

• Am lansat ideologia vieţii cu intenţia clară de a impune o nouă manieră de a face politică şi un nou tip de om politic. în capitolele precedente, aţi citit criticile la adresa partidelor create pe interese meschine, de către persoane incompetente şi lipsite de devotament pentru cauzele generale ale naţiunii. Prin lansarea în viaţa publică a PVR, am vrut să ofer un model de partid creat pe ideologie, curat, pragmatic, laic, dinamic, de viitor. Următoarele idei ar trebui să vă atragă atenţia:

a) PVR nu s-a născut din ambiţiile politice ale iniţiatorului, nu este partidul lui Pavel Coruţ, ci partidul vieţii dumnea-voastră, fapt pentru care trebuie să-i daţi tot ce aveţi mai bun în fiinţele dumneavoastră. S-ar putea ca eu să nici nu particip la activitatea ulterioară a PVR, deoarece unii politicieni pregătesc o lege de interzicerea participării foştilor ofiţeri de Securitate în viaţa politică.

b) PVR e un partid normal. El se naşte, creşte şi se dezvoltă potrivit legilor normale de formare a partidelor politice. Majoritatea partidelor din România s-au născut anormal, necinstit, lipsite de ideologie, pe bază de interese materiale meschine. Ştiţi cum s-au format: un grup de personalităţi au făcut vâlvă în jurul lor, au atras un număr de cetăţeni interesaţi să-şi facă o carieră în politică, deoarece nu reuşiseră în alte domenii şi s-au lansat în cursa electorală fără a avea un program de făurire a noii societăţi, fără a avea soluţii la problemele vieţii din România. Mişcări violente, revoluţii şi propagandă mincinoasă pot produce multe persoane, chiar mai slab pregătite. Construirea societăţii viitorului presupune însă un program politico-economic clar, multă ştiinţă de carte, inteligenţă, imaginaţie, devotament pentru naţiune, lipsa oricăror interese meschine, atragerea la ideologie a unui număr foarte mare de cetăţeni. Iată de ce nu voi prezenta PVR la înscriere înainte de a mă convinge că un număr suficient de mare de cetăţeni au însuşit ideologia vieţii şi sunt gata să facă politică în mod cinstit, curat, în interes obştesc.

c) Programul PVR se deosebeşte radical de programele partidelor politice existente. Dacă aţi avut curiozitatea să studiaţi programele principalelor partide din România, aţi descoperit ceva stupefiant: par trase la xerox, după un

document de manipulare întocmai de străini. Aproape toate vorbesc de revoluţie, reformă, privatizare, integrare în NATO şi-n UE etc. Unde este evidenţiat interesul naţional? Unde sunt precizate liniile directoare pentru făurirea României modeme, prospere? Unde sunt calculele economice exacte, pe bază de realităţi româneşti, din care să rezulte garanţia unei vieţi mai bune pentru cetăţenii români ? Nicăieri! Cam toate programele au mers pe ideea că ne vom integra în structuri transnaţionale şi vom primi ordine de la stăpânii externi. Mai mare ruşinea! Unde e inteligenţa şi cultura românească? Nu puteau imagina programe specifice românilor şi României? Puteau dar le-a fcfst lene, s-au lăsat manipulaţi de jefuitorii străini, aducând România într-o situaţie deosebit de grea! Vă reamintesc modul în care PVR a încercat să remedieze aceste grave erori:

- PVR porneşte de la realităţile economice şi sociale româneşti, refuzând orice ideologie sau calcul făcute din birou-rile invadatorilor economici străini. Sprijinim proprietatea privată dar nu demolăm proprietatea comună, de stat.
- De la bun început, PVR precizează că luptă pentru făurirea unei noi societăţi, care să preia elementele pozitive de la capitalism şi socialism şi să le îmbine armonios, eliminând contradicţiile. Din această cauză, PVR refuză modelul capitalismului sălbatic, reprezentat de CDR şi al socialismului promovat de PDSR, PD, ApR.
- Programul PVR a descris cu precizie noul tip de societate, începând din sectorul de bază, economia naţională, baza vieţii personale şi naţionale. E primul partid care a precizat noul model de societate către care trebuie să tranzităm, căile de atingere a lui şi felul în care vor trăi cetăţenii în acest nou tip de societate-societatea omenească normală. Celelalte partide au vorbit de tranziţie dar nu v-au explicat către ce tranzităm; au mers la voia întâmplării sau la voia jefuitorilor străini care i-au manipulat.
- PVR îşi concentrează întreaga atenţie pe economia naţională, susţinută de ştiinţă şi activitate creatoare, eliminând activităţile mărunte, neesenţiale, cum ar fi religia, problemele etnice create artificial, politicianismul. în concepţia PVR, problemele fundamentale ale tuturor cetăţenilor români, indiferent de origine, sex, vârstă, religie ori opţiune politică sunt economice. După ce vom asigura fiecărui cetăţean condiţii de

trai civilizat (locuinţă, loc de muncă, salariu decent etc.), vom putea discuta, dacă va mai cazul, şi problemele periferice, neesenţiale.

- în spiritul celor precizate în aliniatul precedent, PVR militează pentru eliminarea religiei din viaţa publică, pentru desfiinţarea noţiunii de minoritate etnică şi a tuturor organizaţiilor minorităţilor, pentru democraţie economică şi ridicarea nivelului de trai al tuturor cetăţenilor patriei. Prin aceasta, eliminăm dezbinarea pe criteriile etnic şi religios, asigurând unitatea pe criteriul cetăţeniei şi al unui trai comun civilizat, susţinut de o economie naţională puternică.
- Concepţia economică a PVR se deosebeşte radical de a partidelor existente. Noi militäm pentru păstrarea şi dezvolarea funcţiei economico-organizatorice a statului naţional şi a celui mai mare proprietar-întreaga naţiune română, sin-gurul proprietar capabil să reziste concurenţei marilor trusturi economice străine. Vrem să rămânem proprietari pe principalele avuţii ale ţării noastre, administrate de statul naţional! Nu vrem să ni se fure avuţiile muncite de noi şi de străbuni, nu vrem să devenim sclavi în propria ţară, nu vrem să fim dominaţi de proprietari străini! Statul român reprezintă organul juridico-politic de manifestare a voinţei întregii naţiuni, a noastră, a proprietarilor care nu vrem să devenim proletari printr-o „reformă1* necinstită, făcută din ordine externe, pe baza unei concepţii contrare intereselor româneşti. Din această cauză, noi luptăm împotriva privatizării masive, lichidărilor de întreprinderi, falimentării economiei româneşti, vânzării obiectivelor industriale şi agricole româneşti către proprietari străini. Vom naţionaliza tot ce s-a privatizat cu încălcarea legii române (majoritatea obiectivelor, căci nici n-
stat legi pentru „privatizare11). Vom repune în funcţiune rinderile economice falimentate, vom relua relaţiile ciale favorabile României, vom recâştiga pieţele cedate re liderii trădători.

>VR militează pentru obţinerea statutului de ţară cu ilitate perpetuă, refuzând integrarea în coaliţii militaro- :o oferite de Vest ori de Est. Poziţia de ţară neutră nnă un salt economic fără precedent: ţară bancară, ţară că, ţară cu investiţii sigure, ţară tampon pentru comerţul Sst etc. Politicienii slabi au susţinut că acest statut nu fi obţinut de către România^ Nici măcar n-au

încercat şi ză nu se poate. Se poate! în lume, există multe forţe :e şi economice care doresc să ne vadă neutri: Japonia, , Rusia, ţările arabe, Franţa, o parte din finanţa scă. Suficient? Trei din cei cinci membri ai Consiliului îcuritate (Rusia, China, Franţa) plus mari puteri mice. Atunci, de ce facem cheltuieli inutile pentru area în NATO? N-aţi înţeles ce e NATO şi ce eşte? Ne interesează războiul sau dezvoltarea mică? încă ceva: un stat neutru nu este atacabil. Din de vedere al apărării naţionale, nu se pun probleme: nu îeninţă nimeni şi, la nevoie, nu putem apăra după piile tradiţionale (războiul întregului popor). sigur, programul PVR nu place celor care au planificat ea economiei româneşti şi transformarea României într- onie, proprietatea unor persoane fizice din Occident. atorii economici au destui agenţi (oameni politici, işti, economişti) care să combată ideile din programul însă... cam atât. Viaţa mi-a dat dreptate. Cu sloganele itorilor murim de foame. Să ne apucăm de aplicarea 'i Program naţional! Garantez cu viaţa mea că va ce efecte pozitive în scurt timp! ce se formează atât de greu Partidul Vieţii Rosti? veţi întreba dumneavoastră. Are un Program atât de v, logic, pragmatic dar nu ia odată fiinţă să ne scape de ari. De ce întârzie atât de mult? Oare, iniţiatorii nu-şi îama că, pe zi ce trece, avuţia naţională se risipeşte şi mai mult, astfel că va fi şi mai greu de refăcut? Iniţiatorii văd şi cunosc cam tot ce vedeţi şi cunoaşteţi dumneavoastră. închegarea PVR e un proces de lungă durată din următoarele cauze:

a) Atmosfera din ţară nu este propice apariţiei unui partid cu o ideologie contrară marilor manipulări sociale. Minţile românilor sunt poluate cu informaţii, teorii şi concepţii contrare propriilor interese, cum ar fi, de exemplu:

- ideea salvării rapide, prin intervenţia divină sau a unor bogătaşi din West (investitori). Oameni buni, Dumnezeu nu s- a angajat slugă la puturoşi, la cei cărora le e lene să înveţe, să gândească logic şi să muncească temeinic, de calitate! Nu vă va da nimic, dacă nu învăţaţi, nu munciţi, nu gândiţi şi nu vă comportaţi omeneşte. Cât priveşte bogătaşul care-şi bagă dolarul în România, fiţi sigur că nu se gândeşte la voi, ci la el! Se întreabă cum ar face să-şi sporească capitalul, profitând de voi. Caritatea şi omul de afaceri sunt două noţiuni care nu se întâlnesc nici la infinit.

- ideea că proprietatea noastră comună, a întregii naţiuni, administrate de stat e o pacoste de care trebuie să scăpăm rapid, prin vânzare şi numai cu un dolar întreprinderea a prins destul de adânc în minţile naivilor români. Cei care au practicat vânzarea cu un dolar, americanii, n-au făcut-o în multe cazuri şi atenţie! întotdeauna cumpărătorul a fost american sau „ardelean11. Averea a rămas în mâna lor, trecând de la unul din grup la altul, din acelaşi grup. Cei care v-au păcălit vor să cumpere ori sunt agenţii celor care cumpără. In realitate, trebuia şi trebuie să vă puneţi neuronii la muncă, să găsiţi soluţii de rentabilizare a activităţii întreprinderilor voastre. Cine se străduie reuşeşte aproape întotdeauna.
- ideea inferiorităţii româneşti, pe plan moral (leneşi, necinstiţi etc.) ştiinţific şi economic (inculţi, înapoiaţi etc.) a pătruns în multe creiere, datorită unei propagande perfide. De aici, au derivat concepţii foarte periculoase, cum ar fi: nici un român cinstit nu reuşeşte în propria ţară, avem nevoie de un stăpân străin să ne pună la muncă etc. Cei care au participat la ea acestor concepţii sunt agenţi ai puterilor străine sau :oci lipsiţi de elementare calităţi omeneşti (chiar dacă unii intelectuali cu patalamale).

ideea că, prin activitate politică, trebuie să atingi un es imediat, personal, exploatabil rapid, până nu se trezesc rii (noi, majoritatea naţiunii). E adevărat că majoritatea enilor politici gândesc astfel? Da. Această manieră ;hină de a face politică îngreunează impunerea concepţiei nale, sănătoase: facem politică în favoarea întregii ini, astfel că avantajele se vor răsfrânge şi asupra noastră, un timp mai îndelungat (după ce societatea va atinge un ; standard de civilizaţie). Mentalitatea meschină de a face tică în schimbul unor avantaje a pătruns atât de adânc, t e greu să găsim idealişti pentru PVR. Mulţi dintre cei au venit către noi vizau avantaje imediate, morale sau eriale: obţinerea unor funcţii sau locuri pe liste, în vederea ;erii, ajutoare materiale sau plăţi în bani. Nu e o greşeală ipar! Am fost contactaţi de mercenari ai altor partide care

i oferit să „activeze" pentru salarii lunare. Asta nu ;amnă politică sănătoasă, bazată pe ideologie, asta :amnă murdărie politică.

Multe alte elemente din atmosfera socială împiedică narea PVR, ca partid bazat pe o ideologie nobilă, curată, ă în slujba naţiunii

române. E vremea partidelor de rcenari, cointeresaţi material sau moral, cu interese schine, uneori contrare intereselor naţionale. Şi totuşi, R se va impune, căci sufletul românesc e capabil să se •le de jegul actual, e capabil de aspiraţii înalte. Asta sptăm noi la PVR: suflete curate şi minţi luminate.

b) Calitatea umană ne ridică destule probleme la marea PVR. Câteva exemple vă vor lămuri de ce ne unăm atât de lent:

- un număr îngrijorător de mare de cetăţeni sunt inerţi :ial. Ei aşteaptă ca marile probleme naţionale să fie :olvate prin munca şi sacrificiile altora, astfel încât să se îzinte direct la final, în calitate de beneficiari ai victoriei. : această situaţie, au profitat oportunişti mai slab pregătiţi,

care s-au insinuat în conducerea politică a ţării, provocând dezastrul actual. Dacă nu ieşiţi în viaţa publică în proporţii de masă, nu veţi trăi mai bine, ci mai prost, căci direcţia politică luată de partidele actuale duce la sinucidere naţională.

- în ciuda manifestărilor anarhice de independenţă, foarte mulţi cetăţeni români nu gândesc şi nu acţionează independent, nu au capacitate de iniţiativă şi de organizare politică. Astfel de indivizi confundă partidul cu un club de discuţii sterile, pe teme minore, în care ei să facă demonstraţii de „cultură", adică să prezinte concepţii negativiste cu care au fost îndoctrinaţi sau refulări personale. Când însă e vorba de a face ceva concret, a da soluţii la probleme naţionale concrete, tac mâlc. Nu sunt în stare să adune în jurul lor câţiva membri, să le explice probleme simple, să le solicite soluţii pentru viaţa de zi cu zi. Astfel de „inteligenţi naţionali", lipsiţi de orice sămânţă de pragmatism, găsiţi cam pe la toate partidele. Vorbesc frumos dar nu spun nimic. Nu avem nevoie de ei!
- în deplin acord cu zăpăceala socială, mulţi candidaţi vin către noi cu probleme copilăreşti, mărunte, lipsite de orice importanţă, cum ar fi denumirea elementelor din structura partidului, sigle bizare etc. Importante nu sunt elementele de formă, de care am vorbit, ci conţinutul ideologiei noastre: pragmatic, naţionalist, realist.
- în fine, mulţi români se cred aşi în politică şi vin către PVR pentru a-şi impune propriile idei, deşi Statutul le spune clar: primim numai pe cei care-şi însuşesc ideologia vieţii româneşti. Acesta este axul nostru de tărie: Vom pomi cu câteva mii de oameni convinşi că ideologia vieţii româneşti este singura

ideologie capabilă să ne scoată din criză, către un viitor demn şi prosper. Nu facem partid de interese sau în jurul unei persoane. Facem un partid în jurul vieţii noastre, astfel încât să ne forţeze să ne comportăm omeneşte, să dureze decenii, chiar şi după dispariţia persoanelor care-l înfiinţează.

c) PVR se constituie într-un ritm lent şi datorită sărăciei personale a cetăţenilor români. Activitatea de înfiinţare presupune nişte cheltuieli, cum ar fi: chirii pentru sălile de întruniri, bani pentru deplasare în judeţele şi localităţi (transport, masă, cazare); plata anunţurilor în mass media; costurile materialelor de propagandă, etc. Cine le suportă? în faza iniţială, le-am suportat eu şi câţiva iniţiatori inimoşi. La un moment dat, ele depăşesc posibilităţile noastre. Trebuie să ne folosim inteligenţa şi credinţa pentru a învinge handicapul economic. Fiecare filială judeţeană trebuie să-şi rezolve problemele pe cont propriu, fără a percepe cotizaţii obligatorii şi fără a primi bani de la oamenii săraci. Soluţia e simplă; să se împartă sarcinile la cât mai mulţi membri de partid, astfel încât fiecare să contribuie cu câte ceva. De exemplu, pentru deplasarea prin judeţe, se pot folosi mijloacele auto ale unor membri de partid, prin rotaţie. Organizatorii pot face chetă benevolă între membrii de partid pentru acoperirea cheltuielilor (chiriile sălilor, materiale de propagandă etc.).

Multe din aceste probleme se vor rezolva prin atragererea unor întreprinzători români mai înstăriţi, proprietari de mijloace mass media etc. Atenţia, însă! Susţinerea economică a PVR nu dă susţinătorilor drepturi în plus, nu le oferă promisiunea unor recompense ulterioare. Cine vrea să ne susţină s-o facă de dragul naţiunii şi ideologiei noastre, fără a spera în recompense! Criteriile de promovare în partid rămân cele stabilite ştiinţific: Cei mai inteligenţi, mai pregătiţi, mai activi, mai curaţi şi mai devotaţi membri să conducă. Nu alegeţi lideri după alte criterii, căci vă veţi păcăli! Valoarea umană să triumfe! Vom trăi mai bine când ne vom conduce cei mai buni dintre noi. Mai buni la suflet şi la minte.

d) în fine, PVR a întâmpinat şi multe frâne la înfiinţare, din partea unor adversari politici din ţară (poate şi din străinătate):

- în PVR au fost infiltrate persoane cu sarcini de a ajunge în funcţii de conducere şi a deturna partidul de la idealul naţional.

- în unele judeţe, persoane necorespunzătoare din punct de vedere cultural sau moral s-au oferit să organizeze filialele, sperând la nişte avantaje materiale sau morale. Acestea au blocat procesul de formare normală a filialelor, secţiilor şi celulelor, au făcut rabat de la normele statutare, în scop de a compromite ideologia vieţii româneşti sau datorită slăbi-ciunilor personale. Astfel, în mai multe filiale, au fost primite în partid persoane expres interzise de art. 11 din Statut: pro-pagandişti mistici, yoghini, „paranormali", beţivi, oportunişti, persoane cu afecţiune neuropsihice. Nu sunt cazuri multe, însă trebuiesc lichidate urgent. Eliminaţi-i!
- asupra multor organizatori ai PVR s-au făcut presiuni psihice dintre cele mai diverse: încercării de cumpărare sau de compromitere, încercări de şantaj are, tracasări diverse, ameninţări etc. De exemplu, la unele telefoane indicate în cărţile mele pentru înscriere în PVR s-au primit sute de apeluri injurioase sau de intimidare. Telefonul meu suna neîntrerupt, până târziu după miezul nopţii. Au fost trimise către PVR persoane cu afecţiuni neuropsihice, mistici revoltaţi de scrierile mele, străini „binevoitori" etc. Duşmanii se aşteptau să dezmarmăm. S-au înşelat. Ne-au îndârjit. Vom acţiona cu mai mult curaj, tenacitate şi spor pentru formarea acestui partid de care se tem. Dacă nu s-ar fi temut de noi, ne- ar fi lăsat în pace. Teama duşmanilor din ţară şi străinătate e cea mai sigură probă că suntem deja o forţă importantă.

Ritmul lent de formare a PVR mai are şi alte cauze:

- multe persoane au crezut că e un partid de personalitate, structurat în jurul persoanei mele. Din această cauză, am fost chemat insistent în mai multe judeţe. Repet: Aveţi ideologia salvării naţionale, aplicaţi-o cu sau fără mine! Eu pot dis-părea, ideologia vieţii româneşti vă va salva. în ultimele patru luni, am avut de rezolvat unele probleme personale im-portante, astfel că nu am mai apărut în viaţa publică, n-am mai condus procesul de formare a PVR. Filialele conduse de oameni competenţi şi devotaţi s-au dezvoltat în această perioadă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat (unele au depăşit 400 de membri). Deci, se poate şi fără mine. Chiar dacă mi se va interzice activitatea politică, PVR va funcţiona în bune condiţii. Testul făcut în această toamnă e edificator.

- unele persoane se ţin departe de PVR din cauza atitudinii mele faţă de religie sau chiar din cauza caracterului laic al PVR. Nu e nici o pagubă! Dacă n-au înţeles că salvarea nu vine de la Biserică sau religie, ci de la Dumnezeu, ştiinţă, creaţie şi muncă, e treaba lor. Să delireze mistic, flămânzi, bolnavi şi goi, până ce-i vor mântui zeii de import! Adică, până la paştele cailor.
- un număr destul de mare de persoane apreciază doctrina noastră dar se tem să participe la PVR, să nu sufere represalii. Păi, domnilor „curajoşi41 facem ceva ilegal sau imoral? Ceea ce facem este perfect legal şi moral. Imorale şi ilegale sunt acţiunile celor care ni se pun de-a curmezişul. Nu vă faceţi griji, avem noi ac de cojocul lor! Apropo de inamici imorali, trebuie să dau un răspuns unui individ care răspândeşte cu insistenţă zvonul că Pavel Coruţ e terminat, e pe moarte etc. Răspunsul: sunt muritor, însă nu voi muri prea curând, nici dacă aş vrea, căci am de făcut ceea ce e scris în programul vieţii mele. Am trecut de multe ori prin moarte, am dorit-o cu putere, însă mi-a fost refuzată mereu. Probabil, nu din întâmplare, ci datorită unor legi mai puţin cunoscute de noi. Dacă nu ştii pe ce lume trăieşti, nu te amesteca în războiul invizibil de eliberare a naţiunii române!

Ce sarcini aveţi dumneavoastră, cei care aţi aderat şi susţineţi PVR? în această fază, aveţi următoarele sarcini:

a) însuşirea şi răspândirea ideologiei vieţii româneşti în mediile de viaţă şi muncă: familie, grup de prieteni, cunoştinţe, vecini, colegi de muncă sau de studii, alte persoane. Programul şi Statutul PVR sunt tipărite în cartea Sfârşitul imperiului ascuns, pe care o puteţi procura prin comandă scrisă sau telefonică de la S.C. Taracart Trd. SRL, str. Teodosie Rudeanu, nr. 21, sector 6, Bucureşti, tel.: 01/223.09.49. Se primesc numai comenzi de la firme specializate în vânzarea de carte şi de la filiale PVR, pentru minim 10 exemplare de carte (preţ 8.000 lei/exemplar). De obicei, documentele de partid se citesc şi se aruncă. Cine aruncă o carte interesantă? Poate, adversarii. Desigur, dacă doriţi, puteţi multiplica Statul şi Programul prin orice mijloc la îndemână (tipar, xerox).

b) Continuarea atragerii la PVR a unor persoane care •ndeplinescu condiţiile dini Statut şi acceptă fără rezerve elogia vieţii româneşti. înscrierea în PVR se face numai prin adeziune scrisă, cu verificarea atentă a datelor de identificare

din buletinul sau cartea de identitate. Nu e o măsură birocratică, ci una de siguranţă, deoarece am descoperit mai multe persoane care şi-au declarat date false la înscrierea în PVR, în scop de a ne crea probleme. După cum ştiţi, persoanele care vor prezenta PVR la înscriere în Registrul partidelor politice, vor da o declaraţie pe propria răspundere că datele din documente sunt reale. în cazul că apar date false, cei care au făcut declaraţia de înscriere sunt pasibili de pedepse penale. Aţi înţeles cum acţionează duşmanii? Introduc date false pentru a ne compromite.

Tot în scop de a preveni falsurile şi provocările, în această fază, nu luăm semnături pe liste, ci numai adeziuni pentru PVR, scrise şi semnate de candidaţi. Abia după filialele vor fi complete (minim 300 membri) şi vor avea organe de condu-cere alese, fiecare membru de partid va semna lista de sus-ţinere a PVR, în faţa liderilor filialei; astfel, orice fals sau contestaţie vor fi imposibile.

c) Continuarea structurării PVR pe celule, secţii şi filiale, conform instrucţiunilor anterioare. Completarea numărului minim de membri pentru fiecare structură în parte, alegerea perşoanelor de conducere din rândul celor mai competenţi, mai devotaţi şi mai activi membri. Oportunismul, carierismul, parvenitismul sunt străine de PVR. Alegeţi cei mai buni, care să vă organizeze şi să vă conducă cât mai bine, pentru înde-plinirea sarcinilor! Din momentul alegerii organelor con-ducătoare, fiecare membru de partid trebuie să primească sarcini pentru impunerea ideologiei în rândul cetăţenilor, atragerea de noi membri, dezvoltarea teritorială şi socială a PVR! Trasaţi sarcini şi insistaţi să fie îndeplinite la timp şi în bune condiţii!

d) Acţionaţi pentru extinderea PVR în plan teritorial şi social! în acest scop, persoanele din conducerea filialelor trebuie să lucreze pe hartă, ca la război, „ocupând", în ordine, oraşele mari, orăşelele, comunele, satele. Nu lăsaţi nici o localitate din judeţul dumneavoastră în afara structurilor PVR! Celule, în comune şi sate! Secţii, în orăşele şi sectoare orăşeneşti! Partidele de interese acţionează prin forţa economică şi a mass mediei. Noi trebuie să acţionăm cu sufletul şi mintea, de la om la om. Numai astfel, vom învinge, vom impune ordinea, dreptatea, omenia, înţelegerea între noi, românii. Vă spun un

secret: majoritatea partidelor de interese nu au organizaţii locale, ci mici grupe de activişti motivaţi material. Ii putem învinge! Trebuie să-i învingem! Nu avem altă ieşire din situaţie!
Extinderea în plan social presupune atragerea la PVR a celor mai buni cetăţeni din toate categoriile sociale şi de vârstă permise de Statut. Atrageţi cu precădere tineri, căci societatea viitoare, pe care vrem s-o făurim, e societatea lor! Nu scăpaţi din vedere liberii întreprinzători români, pe care-i apărăm de concurenţa neloială! Atrageţi intelectualitatea pragmatică, creatorii, producătorii de bunuri, prestatorii de servicii, muncitori, meseriaşi, ţărani, comercianţi, funcţionari! Programul nostru ridică la luptă pentru o viaţă mai bună majoritatea categoriilor sociale din ţară! Popularizaţi-l cu insistenţă şi veţi dezvolta PVR la dimensiuni de ne bănuit!
e) Dezvoltaţi relaţii de colaborare şi întrajutorare cu filialele din judeţele vecine! Organizaţi întâlniri pentru a vă cunoaşte, a face schimb de experienţă şi informaţii! Dacă în judeţele vecine nu s-au înfiinţat filiale, acţionaţi pentru a le înfiinţa, să aveţi cu cine colabora! în acest scop, apelaţi la grupurile de iniţiativă existente, la rude şi prieteni, la fiecare român bun şi cinstit! în aparenţă, aveţi o sarcină grea. în realitate, după apariţia primelor celule, activitatea se desfăşoară foarte uşor, parcă de la sine. Avem deja câteva mii de membri PVR. în următoarele trei-patru luni, vom ajunge câteva zeci de mii, dacă acţionaţi aşa cum vă instruiesc. Până în vară, putem înscrie PVR în condiţii demne: câteva zeci de mii de membri, răspândiţi uniform pe întreg cuprinsul ţării. Victoria se află în mâinile dumneavoastră, în mâinile fiecărui membru al PVR.
f) în momentul în care aveţi minim 300 de membri în filială, organizaţi alegeri reale şi democratice! Ştiţi pe cine trebuie să alegeţi în conducerea filialelor, secţiilor, celulelor.
Persoane care să vă reprezinte, să nu vă facă de râs, să nu se compromită, să nu se lase cumpărate ori şantajate. Persoane care să facă politică curată, românească, în interes general. Filialele care au depăşit numărul de 300 de membri nu trebuie să se culce pe lauri! Continuaţi în ritm susţinut atragerea celor mai buni, mai culţi, mai harnici, mai cinstiţi români, căci PVR trebuie să devină un partid puternic, de mase! Următorul barem de trecut - 500 de membri, apoi, 1000 de membri de fiecare judeţ. Se poate!

g) Grupele de iniţiativă şi conducerile filialelor trebuie să acţioneze prin toate mijloacele legale şi morale pentru a face cunoscută ideologia vieţii româneşti. în acest scop, puteţi folosi:

- propaganda de la om la om.
- materiale scrise, simple, pe o singură coală, cu extrase din Program şi Statut.
- materiale în presa scrisă, întocmite de cei mai buni şi mai pregătiţi membri de partid. Nu scăpaţi din vedere atragerea jurnaliştilor şi proprietarilor de mijloace mass-media, cel puţin ca simpatizanţi, dacă nu ca membri ai PVR!
- expuneri şi convorbiri la radio sau televiziune, mai ales la posturile locale, încă neacaparate de partidele de interese.
- întâlniri cu cetăţenii, conferinţe, activităţi cu caracter cultural şi politic.

h) Disciplina de partid presupune ca fiecare membru $ă-şi cunoască exact locul şi rolul în organizaţiile locale şi în conducerea centrală, să-şi cunoască sarcinile şi mijloacele prin care le poate îndeplini. Deocamdată, nu avem conducere centrală de partid, căci ne înfiinţăm normal, fără grup de interese. După ce fiecare filială judeţeană va atinge minim 300 de membri, ne vom întâlni în primul Sfat Naţional, pentru a ne alege Comitetul Central. Până la acest eveniment, voi coordona activitatea, colaborând cu liderii grupurilor de iniţiativă şi şefii de filiale. Nu pot colabora cu fiecare membru de partid în parte, fapt pentru care îi rog să înţeleagă situaţia şi să apeleze la mine numai pentru probleme extraordinare.

Voi continua să acţionez calm, metodic, fără grabă, cu bună credinţă şi cu toată priceperea mea pentru înfiinţarea PVR. Nu voi face rabat de la calitate, nici compromisuri ideologice, de dragul de a pătrunde mai curând în viaţă publică. Nu vreau să îngroş rândurile menajeriei politice, Vreau să impun un partid de oameni, un model omenesc şi românesc de a face politică. Decât să ajut persoane necorespunzătoare să pătrundă în politică şi să facă de râs ideologia PVR, mai bine cresc şi instruiesc tineri care vor aplica programul PVR mai târziu dar corect. Aţi înţeles că nu voi prezenta PVR la înregistrare, dacă nu se va prezenta ca la carte? Dacă nu vom avea un partid adevărat, structurat în jurul unei ideologii bine însuşite? Cui nu-i place această concepţie, poate pleca la partidele de interese. Cine se grăbeşte să se vadă în „lume“, să acţioneze insistent

pentru dezvoltarea partidului. Cu aceasta, am răspuns la întrebările unor pripiţi, cărora li se părea că pierdem momente, oportunităţi etc. De pierdut se pierd multe în România şi asta e dureros. însă să ne pierdem cinstea şi obrazul din pripeală nu se face. Nu putem ieşi în viaţa publică decât cu oameni de excepţie, oameni politici de tip nou, care să facă o politică naţională de excepţie. Până când nu vom avea oamenii potriviţi şi pregătiţi, nu vom ieşi în viaţa publică, nu ne vom înscrie. De dumneavoastră depinde cât de repede vom ieşi în public şi ne vom înscrie. Dacă acţionaţi bine, până în vară vom fi partid recunoscut şi vom începe lupta pentru aplicarea Programului.

8. La mulţi anisănătate, fericire!

Vă cer scuze pentru apariţia cu întârziere a acestei cărţi! Am avut nişte probleme personale mai deosebite, care mi-au solicitat mult timp şi energie pentru rezolvarea lor. Le-am rezolvat, astfel că voi putea scrie din nou în ritmul cunoscut de dumneavoastră. în februarie 1999, va apărea Vara ultimei iubiri, iar în martie, Marile secrete. Seria Octogonul va continua cu Moartea zeilor străini, Poarta viitorului şi altele, pe care le voi anunţa în fiecare carte.

Această carte va apărea în primele zile ale anului 1999, astfel încât profit de de ocazie pentru a vă ura Sănătate, fericire, mulţi ani de viaţă normală! Dumnezeu şi spiritele marilor noştri străbuni să vă ocrotească, să vă scoată din situaţia neplăcută în care am ajuns prin jocul puterilor străine şi iresponsabilitatea unor lideri români! Nu uitaţi porunca marilor străbuni!

Ucideţi zeii străini din sufletele şi minţile voastre! In locul lor, semănaţi lumina vieţii, omenia, încrederea, speranţa, curajul, demnitatea, înţelegerea

05.01.1998 - Bucureşti

NOTĂ

Persoanele care doresc să adere la Partidul Vieţii Româneşti ne pot contacta la următoarele numere de telefon:

Bucureşti - 637.39.39 - Pavel Coruţ 232.47.74 - Doina Bucşă 411.11.49 - Octavian Banu

Alba - 058-82.43.44 - Daniel Avram

82.56.86 - Doina Balici

Argeş - 048 - 711215 - Mirela Dragomir

Arad - 057 - 412180 - Radu Păiuşan

233918 -Doina Moş

255121 - Romana Sălăjan
265419 - Mihai Ciutină
Bihor - 059 - 162422 - Doina Lazăr
094693938 - Horia Trifa
Bacău - 034 - 123463 - Marcel Moldovean
094242491
Bistriţa - 063 - 227491 - Vlăduţ Monda
Botoşani - 031 - 510424 - Ovidiu Mihalache
519511 - Dora Vacariu
518641 - Constantin Maxim
519569 - Ana Chirilă
Braşov - 068 - 164752 - Sandu Oprea
130945 - Nicolae Şerbănescu
Caraş Severin - 055-094562094 - Nicolae Lalescu
Buzău - 038-411079 - Daniel Gherghel
Călăraşi - 042-332104 - Vasilica Vasile
325193 - George Coderie
640887 - Dumitru Dima
Cluj - 064 - 142672 - Ilie Bob
315215 - Marius Timofte
167929 - Nicu Pop
Constanţa - 041-751028 - Paraschiva Arnăutu
Dâmboviţa - 045-217979 - Alexandru Dumitrescu
650864 - Elena Dobrin
Dolj - 051-154570 şi 140595 - Oana Nuţă
- 413881 - Mariana Tatomir
Galaţi - 036-466437 - Constantin Cristescu
Giurgiu - 046-225812 - Eugen Agatie
Gorj - 053-222559 - Paula şi Virgil Ion
Hunedoara - 054 - 716529 - Cornel Straton
- 241269 - Petre Boloţ
- 723215 - Constantin Toca
Iaşi - 032 - 127673 - Mihaela Şerban
177344-Ermina Soroceanu
Maramureş - 062-423661 - Ioana Marchiş
Mureş - 065-121452 - Otilia Laslo
522851-Simion Cengher
Neamţ - 033-233360 - Daniel Botez
- 229444 - Miriuţa Fasole
Olt - 049- Leonard Marinescu - 462497

432041 - Gîna Iordache
092219107 - Dumitra Prasacu
Prahova - 044 - 137539 - Carmen Moisescu
161709 - Eduard Limboşanu
Satu Mare - 061 - 865356 - Gheorghe Raţiu
Sibiu - 069-873609 - Ludovic Domahidi
216995 - Doru Turtoi
094585390 - Liviu Cotenescu
Suceava - 030-092421274 - Petru Apopei
Teleorman - 047-313676 - Constantin Olteanu
Timiş - 056-340889 - Ion Oltean
- 209835 - Marian Cătană
Tulcea - 040 - Ştefan Vărzan - 516393 Vaslui - 035 - 421525 - Petrache Dediu Vâlcea - 050-721045 - Titel Andreianu
- 743814 - Gabriel Cârstea Vrancea - 037-616319 - Elena Ivii Ilfov - 4132304 - Sorinei Şerban

ANUNŢ

9

La cererea mai multor cititori, publicăm lista cărţilor scriitorului Pavel Coruţ, în ordinea apariţiei, cu precizarea firmei de la care pot fi procurate: Seria Octogonul

- Quinta spartă - Miracol
- Fulgerul albastru - Miracol
- Floarea de argint - Miracol
- Balada Lupului Alb - Miracol
- Dincolo de frontiere
- Să te naşti sub steaua noastră!
- Lumina Geto-Daciei
- Cântecul nemuririi
- Singur sub Crucea Nordului
- Neînfrânţii
- Călător pe drum de aştri
- A înflorit speranţa - Miracol
- întoarcerea lui Zamolxe - Taracart
- Fiul Geto-Daciei
- Tărâmul fericirii - Taracart
- Comoara Nibelungilor - Miracol
- Secretele exploratorilor astrali - Miracol
- Drumul învingătorilor - Taracart
- Război în ceruri

- Expediţia Cap Univers - Miracol
- Născuţi pentru a învinge
- Inimă de român
- Copiii Speranţei
- Good bye, NATO, mon amour! - Miracol şi Taracart
- Sfârşitul imperiului ascuns - Taracart
- Omul din Carpaţi - Miracol şi Taracart
- Războiul zeilor - Miracol şi Taracart
- Victoria alcorilor - Miracol şi Taracart
- Pacea Marilor Străbuni - Miracol şi Taracart

Seria ARTA SUCCESULUI

- Cheile succesului
- Arta succesului
- Arta creaţiei
- Cartea adolescentului - Taracart
- Ghidul vieţii sănătoase
- Leacuri de suflet pentru fete şi femei - Miracol
- Curs practic de arta succesului - Miracol
- Marile secrete - în pregătire, apare în martie 1999

Romane de dragoste

- Să vii ca o părere - Miracol
- Ne-om întâlni în Cer - Miracol şi Taracart
- Vara ultimei iubiri - Miracol şi Taracart

Versuri

- Descântece din neamul Geto-Dacilor
- Vrăji din nopţile albastre - Miracol şi Taracart

Regretăm faptul că o parte din titluri s-au epuizat şi n-au mai fost reeditate. Adresele firmelor care au în vânzare cărţile sunt următoarele:

- Editura MIRACOL SRL, Str. Bihor, nr. 5, sector 6, Bucureşti
- TARACART TRD, SRL, str. Teodosie Rudeanu, nr. 21, sector 1, Bucureşti

CUPRINS

Yankeii se agită 3
începe ofensiva 17
Sfârşitul zeilor mani 32
Raid în Elveţia 57
Apocalipsa veselă 85
Coşmarul iudeomasoneriei 99
Noi, fiii oamenilor! 113

Pacea marilor străbuni 127
Partea a doua 138
Istoria se scrie cu sânge de naivi 138
Religia şi drepturile omului 143
Psihologia în viaţa fiecărui om 149
Se caută un om 156
Despotul luminat şi reducerea la absurd 162
Judecata marelui mut 170
Partidul Vieţii Româneşti, o speranţă de viitor 172
La mulţi ani, sănătate, fericire! 186
Notă 188
Anunţ 190
Consilier editorial: PAVEL CORUŢ Tehnoredactare computerizată: MARIANA IONIŢĂ Tiraj: 20 000 ex.

fed prinţ sa
O societate Butan Gas
B-duSTudcr Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47 Fax: 337.33.77

De-ar fi să murim când ni-i timpul, N-avem nici loc în morminte,
Nu ne mai iartă pământul Uitările noastre nesfinte.
Trăim într-o vreme grozavă,
Din care-o lume-o să-nceapă: Zamolxe ne-ntreabă din slavă De neamuri, pământuri şi apă...
Aceasta este porunca marilor străbuni!
Ucideţi zeii străini din minţile şi sufletele voastre! în locul lor, semănaţi lumina vieţii, omenia, încrederea, speranţa, curajul, demnitatea, înţelegerea şi toate celelalte virtuţi omeneşti! Sfărâmaţi idolii şi alungaţi idolatrii din cetate!
în locul zeilor străini şi-a idolilor, slăviţi Omul din fiecare fiinţă omenească, de orice neam sau rasă! Numai astfel veţi slăvi Dumnezeul cel viu şi etern, Dumnezeul întregii omeniri pământene...
Editura Coruţ Pavel Bucureşti, 1999
9- **
Preţ: 12.000 lei